

MIRCEA OPRIȚĂ
**ÎNTÎLNIRE
CU MEDUZA**

EDITURA TINERETULUI

MIRCEA
OPRIȚĂ

Întâlnire cu meduza

virtual-project.eu

== [aladrian](#) ==

Coperta : DAMIAN PETRESCU

**EDITURA TINERETULUI
1966**

alcora

Ziua creștea fierbinte, cerul era înalt și limpede, și numai lângă soarele portocaliu se adunaseră niște nori subțiri, fragili, gata în orice moment să se desfacă în scame. Camil stătea întins pe pământ, aproape gol, cu fața în sus. Privea cerul printre pleoapele întredeschise numai puțin, cât să nu-l orbească lumina. Căldura îl moleșea. Simțea razele pătrunzându-i aspru în trup, furnicându-l. Iarba era înaltă, văratică, ușor arsă de soare.

De departe veneau strigăte slabe. Un grup de tineri începuse acolo dansul acela nou, cu mingi colorate, care se răspândise de curând în colonie. Camil se răsuci și înălță capul. Privi spre râu, vrând să-și cheme prietenii, dar ei erau, desigur, în apă. Nu vedea pe mal decât necunoscuți, unii foarte bronzăți, aproape tuciuiri, cu spinări lucioase. Nu departe stăteau cele trei fete cu care încercase Gabi să intre în vorbă, însă două păreau timide, iar a treia ripostase ironic, cu un zâmbet ciudat în colțul buzelor. Cel puțin lui așa i se păruse zâmbetul ei, puțin batjocoritor, și de aceea o trata în gând cu o superioară indiferență. Dar de câte ori se uita spre râu nu putea să ocolească locul unde fetele făceau plajă. Erau și foarte aproape. Și o dată o surprinse pe necunoscută privindu-l cu același zâmbet ironic care-l enerva. Acum însă toate trei stăteau întinse pe iarbă, cu ochii închiși.

După un timp, Camil recunoscuse în sinea lui că *ea* nu era tocmai urâtă și se întrebă pentru întâia oară dacă avea sau nu dreptate să o desconsidere. Se încăpățână totuși să creadă că avea, fiindcă lui nu-i plăceau oamenii ironici și cu orgoliu exagerat. Se răsuci pe spate, închizând ochii și

întinzându-și mâinile în lături. Stătu așa o vreme, apoi socoti că venise timpul să intre în apă. Soarele portocaliu îl înfierbântase și aerul era înăbușitor. Trebuia să se răcorească puțin. Ar fi vrut să înoate.

Se ridică și porni spre râu, gândindu-se dacă o să le spună ceva fetelor când va trece pe lângă ele. Se decise să nu le spună nimic. Însă, când ajunse în dreptul lor, întrebă din mers, de parcă îi era indiferent răspunsul: „Nu veniți în apă ?” Fetele se priviră puțin surprinse, apoi cea din mijloc aruncă din urmă, cu un ton care iarăși nu promitea nimic, un „mergem mai târziu”, și Camil ajunse la malul râului. Călca desculț pe pietrele rotunde, încălzite. Urcă în susul apei, până unde știa că începe un culoar adânc, sub niște tufe. Acolo intră în râu, scuturându-se, fiindcă prima senzație era de frig, dar se obișnuie repede cu apa și porni, dus de curent, lovind cu degetele picioarelor fundul pietros, până simți că fundul rămâne undeva prea jos și greu de atins. Începu să înoate și coborî astfel pe firul râului, până când știu că apa îi ajungea abia la mijloc. Acolo se ridică în picioare și vru să se întoarcă, mergând împotriva curentului. Atunci o văzu pe necunoscută. Stătea pe mal, se uita la el și încerca apa cu talpa. „Deci tot a venit”, își zise Camil și se bucură.

— Curaj ! spuse el, bălăcindu-se în apa puțin adâncă.

Fata intră în râu, apropiindu-se, apoi începu să înoate, dusă de curent, și el o urmă.

— Cum te cheamă ? întrebă Camil de-a dreptul.

— De ce întrebi ? ezită fata și zâmbi, iar el se gândi că de fapt nu zâmbea ironic, era numai un fel al ei deosebit de a zâmbi, din colțurile gurii.

— Așa. Eu sunt Camil, însă mi se zice și Mil. Tu poți

să-mi spui pe care nume îți place.

Fata tăcu puțin, merse câțiva pași prin apă, apoi spuse :

— Pe mine Alcora mă cheamă. Știi, am cunoscut un băiat care zicea că-l cheamă într-un fel și de fapt îl chema altfel. Era tot de la Institutul vitezelor subluminate.

— Eu nu lucrez acolo. De ce crezi că aș lucra acolo ? se miră Camil.

— Adevărat ? Așa am crezut.

— Hai să urcăm prin albie.

Porniră, dar curentul era puternic, le împiedica mișcările și Camil trebuia să-și aplece mult corpul în față ca să poată înainta.

— Mă duce apa, spuse Alcora, și el o prinse de mână, ajutând-o.

— Ce fel de nume e Alcora ?

— Nu-ți place ? se interesă ea.

— Pare neobișnuit.

— E un nume de stea. A găsit-o cineva cu mult înainte ca oamenii să colonizeze Planeta lui Galdan și i-a zis așa.

— Se vede noaptea pe cer ? întrebă el.

— Steaua ? Poate, deși cred că e foarte departe. Nu, n-am văzut-o niciodată. Nu mi-a arătat-o nimeni. Nici nu știu ce culoare are.

— Trebuie să fie foarte frumoasă, decise Camil și Alcora zâmbi, privindu-l dintr-o parte.

Apoi își dădură drumul în josul apei, ținându-se de mâini, și se învârtiră lin, abia atingând fundul râului și ferindu-se din calea unor copii care înotau înversunați, împrôcând o mulțime de stropi.

— Păcat că se consumă atâta, zise Camil, privindu-i.

— E frumos aici, observă ea. Și râul e bine făcut, parcă ar fi fost așa de când lumea.

— *Eu* i-am deschis izvoarele, spuse tânărul, fără să-și ascundă mândria. Acolo sus, în Munții de Sidef. E minunat în Munții de Sidef ! Sunt și niște chei abrupte, abrupte! Am făcut acolo o cascadă, uneori mă duc s-o revăd. În rest, râul a fost pregătit de alții.

Fata se stropea în joacă, lovind apa oblic cu palma, și tresărea când stropii îi atingeau pielea.

— Lucrezi la amenajarea planetei ? întrebă ea.

Camil încuviință.

— E o muncă foarte interesantă, zise. Dar aici nu mai e nimic de făcut. Planeta lui Galdan e amenajată aproape în întregime. Numai lângă Oceanul Ecuatorial au rămas pustii dificile. Însă acolo sunt destui lucrători. Hai să ieșim. Pe aici nu putem urca, apa ne împinge la vale.

Ieșiră pe mal.

— Ești bronzat frumos, zise Alcora. Ai o nuanță roșcată. Eu, dacă o să mai stau mult la soare, o să fiu neagră, neagră. Nu mai intra în apă acum. Mai târziu, da. Să stăm jos.

Se așezară pe mal, într-un loc cu iarbă, aproape de trunchiul frânt al unei sălcii.

— Vezi, râse Camil, oamenii noștri sunt foarte pricepuți. Ar fi putut planta și aici o salcie vie. Dar trunchiul ăsta găunos dă o mai mare impresie de natural.

— Și de vechime, adăugă Alcora. După câte știu, râul acesta a fost terminat abia anul trecut.

— Într-adevăr. Și câmpia, și dealul din față, cu vii. Totul e ca pe Pământ.

— Camil, oare acolo tot așa o fi ?

— Unde ?

— Pe Pământ. Eu cred că e altfel, mult mai frumos. Cel puțin așa spun legendele. Știi, circulă câteva zeci de legende despre Pământ.

— Nu, nu e mai frumos.

Camil se gândi un timp în tăcere.

— Nu văd de ce ar fi acolo mai frumos ca aici. Planeta lui Galdan reproduce fidel condițiile terestre. Lucrăm cu precizie, refacem Pământul după modelul cunoscut la răspândirea coloniilor prin Galaxie. Sigur că acum multe s-au schimbat acolo, dar esențialul a rămas.

— Știi, se entuziasmă Alcora, într-o legendă se vorbește despre niște viețuitoare care zburau. Pe Pământ erau multe, se răspândiseră pretutindeni, și de la ele ar fi învățat omul plăcerea zborului.

— Se prea poate, acceptă Camil. Eu n-am auzit, fiindcă meseria mea nu are nevoie de asta. Eu sunt deschizător de râuri. Caut apa în subsol și-i fac o ieșire prin care să curgă. Mai greu e să găsești apa, preciză el. Apoi fac mai multe izvoare și le conduc spre locul unde trebuie să se întâlnească.

— Da, zise Alcora, și asta e ceva. Totuși, nu-mi explic cum zburau ființele acelea. Se pare că nu chiar ca aparatele noastre. Erau mici și delicate și scoteau un fel de fluierat.

— Așa ? întrebă Camil și fluieră prelung.

Alcora râse încet, privindu-l cu coada ochilor.

— De unde să știu ? Aici, pe Planetă, n-am văzut asemenea zburătoare. Și poate că nici pe Pământ n-au existat, legendele mai mint câteodată. Dar adevărul e că nu prea pot să-mi imaginez Pământul.

— Nu e de mirare, spuse Camil. Și oamenii trecuți de

a patra vârstă spun același lucru. E tare mult de când am plecat. N-a mai rămas nimeni de atunci.

Deodată izbucni în râs, ca un fel de scuză pentru prostia spusă :

— Cum era să mai rămână cineva ?

Și o privi cercetător pe Alcora.

— Ție îți plac copiii ? sări fata la alt subiect. Mie îmi plac foarte mult. O să mă fac educatoare.

Privea înveselită spre un grup de copii. Unul se urcase într-un copac, pe o creangă înaltă, aplecată peste mal. Se pregătea să sară în apă. Ceilalți strigau, agitându-se :

— Coboară !

— Ai să-ți rupi picioarele...

— Ba nu, capul o să și-l rupă !

— Dacă vii jos, îți dau o floare. Uite ce de flori am cules ! îi arată o fetiță buchetul pe care îl ținea în brațe.

— Să nu se lovească, tresări Alcora.

— Apa e adâncă acolo, spuse Camil.

Băiatul sări și imediat apăru la suprafață, suflând zgomotos. Se apropie de mal și ceilalți îl traseră afară.

— De ce ești neascultător, Alec ! îi făcu observație altă fetiță, privindu-l cu reproș pe sub bretonul scurt.

— Face pe astronautul ! pufni unul slab, cu un cap mai înalt ca oricare. Ce mai astronaut! Ai zburat tu vreodată ? Ai condus vreo navă ?

Alec se înroși de ciudă. Vru să spună ceva, dar se fâstâci și atunci tăcu.

— Ei și ? Nu-i nimic dacă n-a condus, îi luă apărarea negricioasa cu florile. Va zbura mai târziu, când va fi mare. Nu-i așa, copii ? se întoarse spre ceilalți, cerându-le sprijinul.

Săritorul o privi cu recunoștință.

— Vezi ce drăguți sunt ? șopti Alcora la urechea lui Camil, care încuviință tăcut, zâmbind.

— Dar ce ? Parcă pentru a fi astronaut trebuie să te arunci în cap din copaci ? nu se lăsă cel înalt.

— Tu, Den, să nu mai vorbești ! ripostă energic un băiat mic, ciufulit. Sigur că trebuie... ăăă... trebuie să înveți de toate. Noi vrem să mergem pe Zorga ! Mi-a spus educatorul că e multă apă acolo, și mări, și fluvii, și mlaștini! Până acum n-a coborât nimeni pe planeta aia și... ăăă... și atunci ce te faci dacă nu știi să înoți sau să sari în cap ?

— Ești un prost! îi zise ciufulitului una dintre fete, apoi fugi, de teamă să nu fie aruncată în apă.

— Ai spus că-mi dai o floare, îi aminti Alec negricioasei.

— Ține.

Fata îi întinse un trandafir mare. Părea de curând deschis, în petale avea nervuri fine, subțiri.

— Poți să-l mănânci, e dulce, spuse fata. Îi crește bunica în seră.

Fără să mai aștepte, rupse petala altei flori și o mestecă.

— Sunt gustoși, zise Alec.

— Bunica se pricepe, explică negricioasa. Face și prăjituri așa de gustoase ! De ziua mea mi-a dăruit un tort mare, mare. Păcat că n-ați venit și voi atunci, să-l mâncăm împreună.

— Și mama crește flori de astea, interveni ciufulitul. Dă-mi și mie una.

Se așezară pe iarbă, la umbră.

— Niște astronauți mici și flămânzi, glumi Alcora. Vor să meargă pe Zorga ! se miră ea.

— Da, acum mulți vor să zboare pe Zorga. E o planetă primejdioasă. Poate o să merg și eu.

Camil știa că va merge, era aproape sigur de asta, și în altă împrejurare ar fi spus clar : uite, o să merg și eu pe Zorga, probabil chiar cu următoarea expediție, sau dacă nu cu următoarea, ceva mai târziu o să plec. Dar acum simțise nevoia să lase o incertitudine. Urmări reacția fetei. Alcora tăcu un timp, apoi îl întrebă, și părea ușor întristată :

— De ce n-ai ales altă planetă ? De pildă Clopotul Albastru...

— A, nu ! Acolo e simplu, mult prea simplu.

De fapt nici nu știa prea bine cum era acolo, decât din relatările altora. El nu fusese niciodată pe planeta aceea. Se obișnuise însă cu gândul că numai Zorga îi putea oferi ceva care să-l pasioneze un timp îndelungat.

— Ei da, Clopotul Albastru e un adevărat noroc pentru noi, zise. Nu va trece mult până va fi asemeni Planetei lui Galdan, cu câmpii fertile și râuri. Cu Zorga însă e altceva...

— Uite, trece Fi-4 ! exclamă Alcora, privind cerul.

În orizont apăruse un astru mic, luminat puternic dintr-o parte de razele lui Talzinar, soarele portocaliu. Urca pe boltă repede, vizibil, deplasându-se spre sud. În partea opusă strălucea (e drept, mai slab) o altă lună, mai mică.

— Acolo e Cornul de Argint. Sau poate Lambda, presupuse Camil.

— De ce n-ai ales sateliții ? întrebă fata din nou. Planeta lui Galdan are șase, nu ? Pe toți se lucrează !

Camil se strâmbă și scutură din umeri.

— Știu, i-am vizitat pe rând. Acum trei ani, pe

Lambda, m-am îmbolnăvit. Un virus încăpățânat era să ne distrugă expediția. Cinci oameni au murit. Vaccinul ne-a venit târziu și ei au murit.

— De ce a venit vaccinul târziu ?

— A fost o *chestie*, evită Camil răspunsul precis.

Copiii ședeau la umbră și mâncau.

— Tata, zicea Den cel înalt, lucrează la muzeu.

Mi-a arătat acolo o mulțime de lucruri ciudate. Dacă vreți, mergem să le vedeți și voi. Sunt și multe săbii.

— Ce sunt acelea, săbii ? Întrebă negricioasa.

Niște arme vechi, vechi ! Sunt ascuțite și tăioase. Tata spune că, demult, oamenii se loveau cu ele, se omorau...

— Minți ! izbucni Alec, bucuros că-l prinsese la strâmtoare. Cum puteau oamenii să se omoare unul pe altul ?

— Vezi, asta n-am priceput-o, zise Den încurcat.

— Hai să plecăm vorbi Camil ridicându-se. Copiii vor veni să ne întrebe și nici eu nu prea știu ce să le răspund.

Porniră alături, pe mal, spre cascadă. Era acolo un zăgaz nu prea înalt, sub care Mil intrase cândva cu Giedi. Coborâseră întâi în bulboană, care nu era adâncă, numai că apa clocotea, înspumată, și deasupra ei plutea o pulbere fină de stropi, ca un abur. Apoi trecuseră prin stratul lichid ce se prăbușea de pe zăgaz; trebuia să faci asta repede, ca apa să nu te amețească și să te răstoarne. Lângă peretele de beton rămânea un culoar strâmt. Apa se arcuia deasupra, luminoasă, și cădea într-o parte, iar ei înaintaseră sprijinindu-se de lespezi, aproape orbiți de șiroaiele ce le curgeau de pe frunte în ochi, și se strigau unul pe altul, cuprinși de un fel de beție primitivă, dar era un zgomot infernal și nu-și puteau auzi cuvintele, decât

ecoul.

Deasupra cascadei era o punte suspendată pe cabluri și intrară pe ea. Se opriă însă la mijloc, privind înotătorii care se aventurau până acolo. Apa era puțin tulbure, iar puntea se legăna sub pașii celor ce o străbăteau. Și acolo, stând pe puntea legănată, Camil tăcu mult timp, încercat de o ciudată neliniște. Se gândi cu seriozitate la ziua aceea fierbinte, la Alcora, la alte câteva lucruri și iar la Alcora.

Se întrebă ce găsisese interesant la ea și nu putu să-și răspundă. „Ce am găsit la ea ?” se miră. Se întoarse în așa fel încât să-i vadă fața și să se convingă. Fața ei era mică, ușor crispată, iar dacă nu zâmbea își pierde farmecul și o găsea chiar urâtă, așa cum strângea din colțurile gurii. Și deodată îi păru rău că erau amândoi acolo, pe puntea care se legăna. Încercă să alunge gândul acesta, dar nu reuși. Pe nesimțite îl pătrundea regretul, și el nu se mai putea împotrivi decât în aparență.

— Cascada asta e mică, zise, simțind în jur o tăcere străvezie, stânjenitoare. E foarte mică, adăugă. Eu aș fi făcut una mai mare.

Alcora îi intuise probabil neliniștea și tăcea.

— Cred că n-am să merg niciodată în Munții de Sidef, vorbi ea într-un târziu.

Camil tresări.

— De ce ? întrebă el prudent.

— E prea complicat, răspunse vag Alcora.

El nu mai insistă, însă gândul că ea îi intuise neliniștea nu-i mai dădea pace. Se întrebă iarăși dacă era ceva serios între ei doi, sau dacă putea să fie. Și dacă nu era cumva un fel de joc în care se lăsase furat fără niciun rost. Își zise că el și fata aceea nu trebuiau să fie amândoi acolo, în zadar

crezuse altfel până atunci? Și era din ce în ce mai convins că totul fusese un joc. Dar orice joc se termină odată și odată, își zise, iar în momentul acela îl cuprinse teama că nu va mai putea opri la timp jocul cu fata de lângă el. Deși nu era cea pe care el o așteptase.

Îl pătrunse deodată o mare dorință de a hoinări singur pe câmp, undeva departe, cât mai departe de puntea pe care se legăna. Îi venea totuși greu să plece, nu știa ce să-i spună fetei la despărțire și nici nu mai era atât de sigur că nu ea trebuia să vină. „De fapt, pe cine așteptam ?” se întreabă privind în apă, aplecat mult peste cablul de susținere, de teamă să nu i se observe gândurile care-l chinuiau.

Ea totuși observase că nu era totul în regulă, și la rândul ei se neliniști. Spuse ceva din care Camil înțeleșese numai că lui o să-i fie tare greu acolo pe Zorga și el încuviință mecanic din cap. Aveau amândoi ciudata impresie că spațiul se golea vertiginos, și se făcuse în jur un vid ce trebuia umplut cu cuvinte, așa că el începu să vorbească despre Zorga, despre ce va face după ce termină lucrul acolo, deși credea că n-o să-l termine chiar atât de repede, și unde va merge mai departe. Poate spre steaua aceea roșie căreia i se zice Lumina din Amurg. „O cunoști ?” întrebuse, și ea clătinase tăcută din cap în semn că nu, n-o cunoaște. Dar fiecare era cu gândul la altceva.

— Nu mai legăna puntea, se rugă Alcora. Nu mai legăna puntea, auzi ? țipă ea supărată, apoi urmă pe un ton coborât : O să cad în apă.

Trecură pe celălalt mal și ea se așeză, lăsându-și tălpile să atârne în apă. El rămase în picioare, tăcut, apoi se lăsă într-un genunchi și se întinse alături, sprijinit în coate.

Își vârî în gură un pai și privi în râul care aducea de sus crenguțe frânte. Tăcerea aceea străvezie păru că se destramă pentru un timp. Și din nou o simțiră în jur, apăsătoare. Camil descoperi că îi venea greu să mai spună ceva. Alcora își mișca încet picioarele prin apă și stârnea cerculețe.

Camil hotărî să termine jocul acela care se dovedise nespus de greu și complicat. Nu știa însă cum să procedeze, fiindcă nu putea nici să plece așa, pur și simplu. Deși în fond nu era obligat cu nimic. „Nu sunt obligat cu nimic“, își zise, dar asta nu-l liniști. Alcora se întristase și el se simțea descurajat.

- De ce ești supărată ? întrebă.
- Nu sunt, răspunse ea.
- Hai, spune-mi cu ce te-am supărat ! insistă Camil.
- Nu sunt supărată !

Glasul ei trăda o ușoară enervare. Un timp nu mai zise nici unul nimic, iar tăcerea amenința să devină din ce în ce mai apăsătoare. Camil simți nevoia să destrame tăcerea aceea, indiferent cum. Începu să povestească despre Giedi, o întâmplare banală și neinteresantă, nu-i venise altceva în minte, dar se opri, având impresia că fata nu-l asculta.

— Ce ai ? întrebă el, iritat. Ce ai ? Hai, spune-mi și mie, să știu !

Fata nu răspunse. Privea în apa tulbure și stârnea cerculețe cu talpa.

— Alcora, încercă el din nou, atingându-i brațul, dar fata se feri și-i spuse :

- Lasă-mă în pace.

Camil simți în tonul cu oare fuseseră aruncate cuvintele ceva care îl făcu să creadă că fata avea să se

ridice de lângă el și să plece. Însă ea rămase mai departe acolo, tăcând cu încăpățânare, și asta îl derută. Rodea firele de iarbă și din când în când privea spre Alcora, încercând să-i priceapă gândurile. Și iar ezită, neștiind precis dacă pe ea sau nu pe ea o așteptase.

Stânjeneala devenise chinuitoare. Jocul își dezvăluia astfel un aspect nebănuit și ar fi ajuns cine știe unde, dacă în momentul acela n-ar fi izbucnit, de departe, de pe celălalt mal, strigătul prelung al copiilor. Era un strigăt înalt, pornit din mai multe guri, și Camil nu înțelese ce semnificație avea. Copiii se adunaseră la o oarecare depărtare de apă, neîndrăznind să mai înainteze. Câțiva alergau în lungul malului, făcând semne și țipând.

— S-a întâmplat ceva, observă Alcora.

Camil văzu și el că oamenii se ridicau de pe locurile unde făceau plajă, îndreptându-se spre copii, înotătorii ieșeau unul câte unul din apă.

— S-a întâmplat ceva, repetă Alcora, îngrijorată.

Camil nu mai așteptă. Sări în picioare și aruncă în râu smocul de iarbă pe care îl frământase în palmă. Alergă spre punte și o trecu în fugă, făcând-o să se miște într-un mod foarte curios. Auzi în spate tropăituri și, când întoarse capul, văzu că nu era singur ; încă trei tineri alergau pe punte, ținându-se de cablu. Ajunse pe celălalt mal, care era înalt și umed, din cauza izvorului, iar cărarea săpată în el avea răsuciri neașteptate. Alunecă pe pământul moale și căzu în bălăriile urzicătoare crescute chiar lângă apă. Nervos, se cățăără pe potecă. Cineva trecu în fugă pe lângă el, apoi Camil îl văzu pe unul dintre urmăritori alunecând în același loc și căzând în bălării. Porni mai departe, schiopătând ușor și frecându-și îndârjit pulpele.

Curând cărarea îl scoase în câmp neted. Oamenii se ridicau de lângă micile lor turisme aeriene și alergau spre grupul care se formase. Peste câmp, abia desprinse de pământ, veneau legănându-se câteva sferoide strălucitoare.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă o femeie blondă, izbitor de frumoasă. Camil trecuse în fugă pe lângă ea, schiopătând, fără să înțeleagă dacă lui îi era adresată întrebarea sau altcuiva. Ajunse la grupul aflat acum chiar pe mal, între două sălcii. Se vorbea tare, fără nici o ordine, și în primul moment nu reuși să afle ce se petrecuse. Cineva striga : „liniște, liniște !” Dar vocea subțire, neconvingătoare, nu putea să domine murmurul celorlalți. Sferoidele coborâra neauzite în apropiere și alți oameni veniră în grabă.

Camil căută din ochi copiii, care păreau tare speriați și se încurcau în cuvinte, arătând cu mâna spre apă. Un tânăr subțire, cu sprâncene aproape îmbinate, încercă să se strecoare mai în față ; întâlnind rezistența celorlalți, renunță.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă el pe Camil. De ce s-au adunat aici ?

— Nu știu, acum am venit.

— S-a înecat cineva, explică o femeie.

— S-a înecat un copil, adăugă un bărbat.

— O, un copil! exclamă blonda aceea frumoasă pe lângă care trecuse în fugă Camil.

— Lăsați copiii să vorbească ! țipă cineva din margine, nu-i mai speriați și voi cu...

— Ce s-a întâmplat ?

— Au găsit ceva în apă. Habar n-am ! Nu se aude de

aici.

— Mai tare ! Să vorbească mai tare !

— Liniște ! Liniște ! ceru vocea aceea neconvingătoare, apoi o fetiță începu să plângă.

Camil reuși să ajungă mai în față. Copiii erau tare speriați, negricioasa cea mică plângea, strâmbându-și caraghios obrazul.

— Nu s-a înecat niciun copil, îi zise cineva lui Camil.

Camil se mira

— Nu s-a înecat ?

— Nu s-a înecat nimeni.

— Atunci de ce plânge fetița ?

— S-a înecat fratele ei, zise altcineva.

— Care frate? N-are niciun frate. Eu o cunosc, susținea o femeie, îi cunosc părinții și știu că n-are niciun frate. Vino încoace, Eliana, vino aici.

— Ce-au găsit ? Ce-au găsit ?

— Nu te tot împinge, protestă blonda. M-ai călcat pe picior!

— Să între cineva în apă ! ceru un om mai în vârstă, supărat. Nu înțeleg de ce nu intră cineva să scoată copilul din apă !

— Ce copil ? Care copil ?

— Cel care s-a înecat.

— Nu s-a înecat niciun copil. Nu strigați degeaba !

— Atunci ce s-a întâmplat ? De ce toată povestea asta ?

— La o parte! La o parte !

Dintr-un sferoid coborâse un tânăr echipat cu un costum subțire, verzui, perfect întins pe corp. Își făcea loc prin mulțime, strigând: „la o parte !” Se apropie de mal și

întrebă :

— Unde ?

— Aici, arată în apă omul care strigase tot timpul „liniște”.

— Nu aici, protestară copiii. Mai încolo, lângă salcia aia.

— Acolo, sub salcie, susținură și câțiva bărbați, cu toate că nimeni nu știa precis.

Tânărul făcu semn că înțelege. Sub țesătura subțire i se conturau mușchii alungiți. Se apropie de salcie și privi în apa tulbure, sprijinindu-se de trunchiul scorjit.

— Aici, aici ! strigară copiii, cu fețele încordate.

Tânărul urcă puțin în susul râului și se lăsă să alunece în apă. Fața îi era acum ascunsă sub o mască transparentă, așa că ultimele lui cuvinte nu se auziră. Mișcă brațul, făcând un semn nedefinit, apoi se scufundă. Cei de pe mal se aplecară peste apă.

— Se vede ? întrebă cineva, dar nu primi răspuns.

— Au chemat medicii ? se interesă o femeie.

— A chemat cineva medicii ? repetă Camil, bucuros să spună și el ceva.

— Bietul copil ! Au să-l salveze, ce zici ?

— Sigur că au să-l salveze, fu de părere Camil și o descoperi lângă el pe Alcora.

— Ar fi bine să-l salveze, observă ea. Aș dori foarte mult.

— Practic, este imposibil astăzi ca un accidentat să nu poată fi salvat, declară convins bărbatul cu o ciudată figură de *tiril*, și își strâmbă nasul subțiat.

Un sferoid venea dinspre oraș, alunecând la mare înălțime, pe sub un nor singuratic, de un alb strălucitor.

— Vin medicii !
— O, ce bine ! Vin medicii.
— Dar nu-l mai scoate odată ? ! Ce tot face acolo ?
— Nu se vede. Nu se vede nimic. E prea tulbure apa.
— Nu sunt medicii ! Uite, nici nu au de gând să coboare.

Sferoidul trecu pe deasupra și se îndepărtă. În apă se stârni o mișcare și înecatul apăru, împins deasupra de scufundător. Oamenii se retraseră câțiva pași.

— Ajutați-mi, ce vă uitați așa !? strigă scufundătorul, ridicându-și cu mâna liberă masca.

— Ajutați-l să iasă, spuseră femeile.

Tânărul se cățăra pe mal și trase corpul celui alt pe iarbă. Era un bărbat trecut de prima vârstă, slab, învinețit și țeapăn. Ochii sticloși îi erau întredeschiși. Avea părul lung și năclăit de mâl.

— Oh ! exclamă frumoasa blondă și se retrase, cu fața strâmbată de dezgust.

— Duceți copiii de aici ! strigă cineva. Hai, plecați imediat!

— L-am găsit între rădăcini, explică tânărul. Era prins sub rădăcini și probabil că de asta nu s-a mai putut ridica la suprafață.

— O să fie reanimat, spuse omul cu figură de tiril. Un cunoscut de-al meu a fost reanimat într-o împrejurare asemănătoare.

Oamenii îl priveau pe înecat în tăcere.

— Sigur că o să fie reanimat, întări cineva

— Astăzi, practic, nu mai poți muri înainte de vreme, zise cel cu figură de tiril și zâmbi mulțumit de intervenția sa.

— L-au scos ? se interesă o nou-venită. Păi nu era un copil ? Și cum o fi ajuns acolo ?

— Cu siguranță că era un bun înotător. Se pare că ăstora li se întâmplă mai des decât celor care nu se pricep.

— Cred că a stat mult sub apă, presupuse scufundătorul. Cred că e de câteva zile acolo.

— Imposibil ! îl contrazise Camil.

— De ce să fie imposibil ?

— În atâta timp ar fi fost observată lipsa lui.

— Are dreptate ! Băiatul are dreptate. Cum ar fi putut să zacă aici câteva zile fără să-i observe nimeni lipsa ?

Scufundătorul dădu din umerii lui verzi fără să răspundă.

— Un complex de împrejurări, presupuse cineva. Sau poate că era într-adevăr singur.

— Nimeni nu poate fi cu adevărat singur, declară omul cu figură de tiril. Ceea ce mă nedumerește e faptul că el pare totuși înecat de mai multă vreme.

— Să facem ceva, zise o femeie. Nu putem sta așa, pasivi.

— Ce să facem ? Să vină medicii și să-l transporte în oraș. La spital. Să-l ia de aici și să-l ducă acolo.

Veniră și medicii. Erau doi și se apropiară de înecat. Îl priviră, apoi unul dintre ei scoase un instrument de metal și-l plimbă pe pieptul învinețit al înecatului.

— Cred că nu mai e nimic de făcut, zise.

Celălalt ceru instrumentul. Îl plimbă îndelung pe trupul încovrigat în iarbă; i-l apropie pentru câteva secunde de tâmple.

— Să mergem, spuse el, îndreptându-se.

— Cum, nu-l reanimați ? se miră omul cu figură de

tiril.

— Nu mai e nimic de făcut. E prea târziu pentru el, veni răspunsul.

— Cum adică, vreți să spuneți că medicina e neputincioasă ?

Desigur, medicina nu era neputincioasă, explicară cei doi. Dar trecuse totuși prea mult timp de când se întrerupsese viața normală a organismului și înecatul nu mai avea resurse vitale.

— Nu e nici o speranță, precizară ei, arătând indicațiile micului lor aparat. Cu o zi în urmă poate că ar mai fi existat șanse.

— Vreți să spuneți că astăzi, că în zilele noastre, accentuă omul cu figură de tiril, cineva care ajunge în situația *aceasta*, și aici — arată corpul inert din iarbă — nu mai poate fi reanimat ?

— Totul s-a terminat. În cazul *lui*, aprecie medicul cu trusa, vârând înăuntru cutiuța metalică și închizând-o pe genunchi.

Omul părea uluit de cele aflate. Medicii plecară tăcuți. Sferoidul lor se apropie încet, alunecând pe deasupra ierbii. Ajuns lângă mort, desfăcu o trapă și-l sorbi înăuntru cu un șuier înăbușit. Apoi se ridică, legănându-se, și porni în viteză spre oraș.

— Ar trebui să încerce totuși! exclamă nemulțumit omul cu figură de tiril. Ar trebui să încerce.

— Asta înseamnă că nu-l vor reanima ? întrebă Alcora. Înseamnă că într-adevăr totul s-a sfârșit ?

Nu-i răspunse nimeni. Grupul începu să se împrăștie. Oamenii nu mai aveau chef de odihnă acolo.

— Nu mai pot să facă nimic ? îl întrebă Alcora pe

Camil.

El o privi mirat și iarăși nu știu dacă ea era cea pentru care venise acolo, sau nu era ea. Își dădu însă scama că după toate cele întâmplate i-ar fi venit greu să reînceapă jocul acela primejdios și obositor, cu finalitate incertă. Nu dorea să-l reînceapă.

— A fost un accident stupid, zise. Să mori încurcat tu rădăcini ! Credeam că nu e posibil, că nu mai e posibil, și uite... A fost o moarte stupidă.

dincolo de ploaie

— Asta-i, spuse Val, legănându-se în hamac cu palmele sub ceafă. M-am gândit acum la cel cu care lucram aici înainte de venirea ta. Îmi pare că l-ai cunoscut când a plecat. Da, el era, cel cu haină galbenă. O purta mereu neglijent, aruncată așa pe un umăr. Era de felul lui cam dezordonat sau mai mult voia să pară. Altă culoare în afară de galbenul acela pătat nu găsisese să-și aleagă pentru haină. Dar mă rog, face omul ce-i place, mai ales când are impresia că toată lumea i se învâртеște împrejur și depinde numai de el. Ăsta, Miron, de care-ți vorbesc, era unul care în sinea lui se crede cine știe ce și ar vrea ca toți să știe asta. Și atunci își face haine țipătoare, afectează o nepăsare blazată... ce mai, cred că știi. Ai dreptate, nu toți, nici n-am spus asta, dar încă întâlnești un anume mod extravagant de a privi lucrurile și de a le aprecia. Iar aici așa ceva nu se poate. Aici e greu, îmi trebuia un om de nădejde, nu unul superficial și neînvățat cu viața. Nu râde, că râzi degeaba, chiar așa. Nu râde. Nu vorbesc de loc ca un bătrân, abia am intrat în vârsta a doua, dar trebuie să recunoști că am văzut multe, de toate, pe când tu abia deschizi ochii, asta e. Te rog să nu te superi, că nu ți-o spun cu răutate: îmi pare bine că nu te superi și ești înțelegător. Dar să revin la Miron. Te interesează cum a ajuns aici ? N-aș putea să-ți spun, fiindcă nici eu n-am aflat. Pur și simplu n-am avut când și o să vezi de ce. În orice caz, venea de pe satelitul Lambda. Așa e, cum spui: cunosc acolo un platou frumos, cu niște basoreliefuri celebre... Și așa, Centrul mi-l trimisese în locul lui Dan, care ceruse să fie mutat pe Fi-6, la exploatarea unui zăcământ uranifer. Dan ? A, iartă-mă,

nu ți-am vorbit nimic despre el, dar cred că o să avem timp și pentru asta. Aici timpul trece destul de încet, uneori suntem ca și ruși de lume, așa că va fi necesar să vorbim, fie și ca să ne treacă de urât. Asta în timpul furtunilor mai ales, când nu vom putea ieși afară. Oho ! Sunt niște furtuni pe aici... Uită-te la maneta asta. Da, maneta roșie. E destul s-o deplasezi spre dreapta. Dacă plouă mult ? Dacă plouă mult aici ? Sigur că râd, cum să nu... Ce întrebare ! Păi *aici* să vezi ploi, și nu din cele care să țină două-trei zile. E greu până începe, că după aceea plouă câteva săptămâni fără întrerupere. În funcție de program. Vezi ce de nisipuri avem în jurul nostru, îți obolesc ochii dacă privești din turn, când soarele își aruncă razele vertical. Nisipuri sticloase. Cu ele nu o scoți ușor la capăt. Uite, eu sunt aici de când a început bălălia cu deșertul și poți să mă urezi că așa este cum spun. De altfel și Miron s-a convins de asta.

Val tăcu o vreme, legănându-și picioarele care-i atârnavă peste marginea hamacului. Celălalt ședea cu spatele la el, într-un fotoliu tras lângă fereastra deschisă. Aerul fierbinte părea dens și pișcător, aproape leșios. Instalația de condiționare îl ventila într-una, stârnind o adiere abia simțită.

Din hamac, Val vedea doar cerul, atât cât intra în cadrul ferestrei: un cer albicios, cu nuanțe șterse, parcă topit de puterea soarelui de amiază.

— *Drept să-ți spun, mie nu mi-a făcut o impresie proastă, începu tânărul cu glas tă răgănat.*

— *Nu era băiat rău, acceptă Val și iarăși tăcu un timp, legănându-se leneș.*

Nu era băiat rău, repetă. Nici măcar prea dificil nu era, așa cred. Doar puțin superficial și fără experiență. Mă rog,

sunt fel de fel de oameni, nu poți și nici nu e nevoie să-i aduci pe toți la același numitor. Numai că aici, nu știu dacă mă înțelegi, aici îmi trebuia un om tare, unul care să nu dea înapoi, să nu mă împiedice în loc să mă ajute. Turnul acesta e ultimul în care mai lucrează oameni. Mai încolo, în inima pustiului, nu sunt decât aparatele. De unde stai trebuie să se vadă celelalte turnuri. Așa e, ți-am spus eu că se vad. Și mai sunt cele de lângă Marele Canal, da, cele argintii. De la tabloul ăsta le imprim comenzile la toate. Dacă te uiți mai bine, ai să le observi și pe cele trei dintre dune, fiindcă aerul e clar și nu bate vântul. Când începe să bată, răscolește nisipul și ridică în partea aceea un nor cenușiu. Iar pe vreme de furtună nu mai vezi nici la câțiva pași. Ai-ai! ce e aici după ce se dezlănțuie energiile ! Lasă, nu te repezi, că vei avea ocazia cât de curând. Dar să știi că și lui Miron de acolo i-au început toate necazurile. Ei, asta-i acum ! Crezi că glumesc ? Pune-te și tu în situația lui : venise de pe Lambda, unde sunt zgomote puține fiindcă nu e aer, și avea nervii sensibilizați. Așa s-a constatat și la examenul medical. Nici nu-ți dai seama cum mușcă tăcerea din nervii unui om ! Iar aici, cu toate mijloacele de protecție, uraganul scutură turnul câteodată, încât pare că din clipă în clipă se va rupe în două. De fapt, trebuia să mă gândesc de la început că nu era aici locul unuia venit de pe Lambda. Uite că n-am făcut-o, și Miron m-a chinuit șase zile și s-a chinuit și pe el.

Tânărul se răsuci în așa fel încât să-l vadă pe Val. Devenise curios, deși încerca să-și ascundă interesul. Oftând, Val își șterse fruntea cu dosul palmei și spuse :

— Arde. Arde soarele ăsta ca niciodată. Nici la umbră nu poți sta liniștit.

— *Poate că instalația de condiționare nu funcționează cum trebuie, presupuse tânărul.*

— *Instalația funcționează, protestă Val. Dar degeaba, de vreme ce suntem în deșert. Ar trebui să închizi fereastra.*

Tânărul se ridică și făcu ce i se ceruse. Aerul se îmbospătă, primind tăria specifică atmosferei ozonate.

— *Așa... acum e mai răcoare, gemu satisfăcut Val. Mare lucru e răcoarea pentru cine trăiește ani întregi în cazanul ăsta cu nisip!*

— *De ce nu întrerupi ? întrebă celălalt. Poți să pleci pentru câțva timp în munți, sau pe continentele sudice.*

Val mormăi ceva nedeslușit și se grăbi să schimbe subiectul.

Așa a fost cu Miron, și îmi reproșez doar faptul că nu l-am respins de la început. Nu știu cum de nu mi-am dat seama imediat că n-o să reziste. M-am lăsat înșelat de aparențe. Era un tip athletic, dar vezi că asta nu e destul aici. Aveam atunci programată o furtună de șase zile. Pentru mai puțin n-avea nici un sens să risipesc energia. Era, de altfel, și minimul permis. Și nici nu voiam să-mi înspăimânt de la început omul cu vreo demonstrație prelungită. Crezi că-i mult șase zile ? Sigur că nu-i mult, dar uite că și atât a fost destul. Să nu crezi că e de glumit. Am să-ți pregătesc și ție niște nori din aceia vineți, care se târăsc aproape de sol ca niște bureți. Niște bureți plini de apă... Să văd atunci ce mai spui. De fapt era o furtună obișnuită, și aici în asemenea cazuri se lasă un semiîntunerice brăzdat numai de fulgere. Ce vorbești ? Cum adică să fi privit pe fereastră ? Totdeauna le închid cu obloane metalice înainte de... Altfel nu văd cum ar putea să reziste. Ce se petrece afară îmi arată, uite, ecranul de colo.

Te saturi de privit, întrerupi contactul și gata ! Mai greu e cu sunetul și cu vibrațiile din metal. Orice ai face, zgomotele tot pătrund în interiorul turnului, și atunci trebuie să rabzi, n-ai încotro. Eu m-am obișnuit cu simfonia asta, nu mă deranjează prea mult. Pot să lucrez și să dorm pe furtună aproape fără s-o bag în seamă. Să nu crezi cumva că mă laud. Ai să te convingi singur când va fi cazul. Cu Miron era însă altceva, el venise tocmai de pe Lambda, de pe satelitul acela cu sunete puține, dar aici a început ploaia și fulgerele s-au vânzolit șase zile la rând, fără întrerupere. Iar Miron nu putea dormi din cauza trăsnetelor, se răsucea nervos în hamac. Îmi amintesc că de câte ori mă trezeam, îl auzeam gemând și mi-era milă de el, dar ce puteam să fac ? Când reușea să așipească avea un somn agitat, probabil cu vise nu tocmai plăcute. Cel puțin așa bănuiesc eu că erau visele lui și cred că nu greșesc.

Am vrut să opresc furtuna, da, m-am gândit și la asta, dar mi-am spus că era omul cu care aveam să lucrez mai departe și trebuia să reziste. Recunoaște și tu că nu mai puteam face alte concesii. De dragul lui fixasem intervalul cel mai scurt permis pentru furtună. De la o vreme însă începusem să mă îndoiesc că Miron îmi va fi un bun tovarăș de muncă. Un bărbat trebuie totuși să-și învingă slăbiciunile, așa zic eu. Nu ? Îmi pare bine că suntem de acord. Dar Miron nu avea puterea asta, nu știa să lupte cu el însuși. Să fi văzut cum i-a dispărut mândria aceea nepăsătoare și aerul blazat! Avea însă chef de ceartă. Uneori se văicărea la nesfârșit, apoi amenința că pleacă și începea să înjure, până când m-am plictisit de tânguierile lui, și așa vrea să-l văd pe cel care nu s-ar fi plictisit. Cu Dan m-am înțeles întotdeauna și împărțeam necazul pe din

două, fără demonstrații zgomotoase de neputință. Nu zic că n-o fi avut și Miron dreptate. Furtuna aceea prelungită îi tortura nervii și-l făcea să-și iasă din fire. Dar adevărul e că reușise să alunge liniștea și din sufletul meu. Și asta chiar fără nici un rost. Nu știu dacă îți poți imagina precis ce înseamnă să stai lângă un asemenea om în condițiile respective și cât de greu trecea timpul pentru noi amândoi. Crede-mă, la un moment dat am avut impresia că în camera asta se aduna, cum să-ți spun, ceva ca o tensiune primejdioasă care trebuia să răbufnească neapărat.

Val coborâse din hamac și se plimba prin cameră cu mâinile la spate. Tânărul se ridicase și el, stând în picioare lângă fereastră.

— Astăzi se transmite un documentar despre Micul Continent Trapezoidal, spuse Val, oprindu-se în fața televizorului. N-am fost niciodată acolo, deși în ultimul timp am dorit să-l vizitez. Cred că până la urmă îmi voi lua totuși concediu. Ar trebui să mă odihnesc puțin și eu, ca fiecare. Poate că sunt într-adevăr obosit.

— Dar atunci, cu Miron, ce s-a mai întâmplat ? nu se putu stăpâni tânărul să nu întrebe.

— A, da! Cu Miron, vorbi din nou Val, ușor plictisit. Cu Miron...

Deodată tresări, privind peste umărul celui alt. Tânărul se întoarse repede, răsucindu-se pe călcâie. Prin fereastră se vedea deșertul până în zarea subțiată și ștearsă. Acolo, deasupra turnurilor care scânteiau între dune, un oraș, inexistent mai înainte, își desena clădirile răsturnate.

— Mirajul, se însufleți Val. Recunoști orașul ? E cel construit de curând la marginea nisipurilor, lângă lagună. Se vede în zilele fierbinți și senine. La început se deslușea

mai bine, dar de câțva timp apare tot mai rar și e mai neclar, ca acum de pildă. Asta probabil pentru că lucrăm noi aici și tulburăm din când în când atmosfera cu furtunile noastre.

Val zâmbi amuzat. Mirajul dispăru curând, ștergându-se de pe orizontul prăfuit.

— Știu, știu ce vrei, râse Val, observând semne care trădau nerăbdarea celuiilalt.

Se așezară în fotolii, față în față. Val nu se grăbea. Apoi crezu că era totuși timpul să continue și se foi îndelung pe locul său, căutând să se așeze mai comod.

Până la urmă tot ne-am certat, râse Val înviorându-se. Și încă nu o singură dată ! Din motive neînsemnate ne-am certat. Parcă-l văd și acum, uite, acolo lângă hamacuri, agitându-și mâinile cu pumnii încleștați. Ce nu fac furtunile de aici cu un om neacomodat! Trebuie să recunosc că m-am lăsat și eu antrenat în cearta asta și îmi pare rău. Pune-te însă în situația mea, încearcă să intuiești ce am simțit eu atunci, încearcă numai ! Cred și eu că nu poți, pentru că acum stai aici, liniștit, foarte departe de starea sufletească prin care am trecut eu în zilele acelea. Dacă mă gândesc mai bine, văd că a fost o prostie și nu trebuia să o fac, chiar dacă Miron m-a provocat. Dar atunci judecam altfel și nu m-am stăpânit. Totul mergea așa, din vorbă în vorbă, luând proporții nebănuite, până când în seara zilei a patra Miron mi-a devenit de-a dreptul nesuferit, și sunt sigur că nici eu nu aveam în ochii lui alt calificativ. Mi se părea că n-am întâlnit un om mai sucit decât Miron și mă enerva la culme fiecare cuvânt al lui, fiecare gest. Crezi cumva că nu era tocmai atât de sucit ? S-ar putea, cine știe... Poate reușești totuși să mă înțelegi, niciodată n-am simțit nevoia să

jignesc un om, dar atunci parcă nu mai eram eu, cel din fiecare zi, chiar așa ! Nu mi-e de loc la îndemână să-ți spun lucrurile astea. Și când te gândești că toate au pornit de la ceva mărunț, de la faptul că Miron venise de pe Lambda cu nervii sensibilizați și nu suporta furtuna aceea continuă. Dar uită-te afară, uită-te la nisipurile din jurul nostru și spune-mi dacă aveam dreptul să opresc ploaia înainte de timp. Nu-i așa ? Nu puteam renunța la ploaie. Numai că în seara acelei zile, Miron, prea absorbit de propriile lui neplăceri, uitase să verifice la timp aparatele și tensiunea din instalații scăzuse. Când m-am întors din camera de colo el mânca apatic și, cum îți spun, eram supărat și i-am aruncat niște cuvinte de care îmi vine greu să-mi amintesc. Dar atunci n-a zis nimic, cred că nu era în stare. S-a ridicat de la masă și s-a trântit în hamacul acela care e acum al tău. Așa-i trebuie, ziceam. De ce nu e atent ? Și de ce e atât de irascibil, ca un adolescent ? Mi-ar fi părut însă bine dacă Miron s-ar fi întors la masă, dar el a rămas mai departe în hamac și se lăsase între noi o tăcere amenințătoare. Nu era el omul care să nu izbucnească iarăși, violent. Ne-am certat chiar atunci, iar Miron amenința că va întrerupe curentul în circuite, ceea ce ar fi însemnat oprirea ploii înainte de vreme. A fost o seară cumplită, începuseră să mă supere și pe mine trăsnetele, ploaia, clătinările turnului, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de cine știe când. Mă întreb acum de ce m-am antrenat totuși în tragicomedia aceea. Acum îmi pare rău și mă gândesc că omul se lasă uneori furat de impresii de moment, ceea ce nu e tocmai bine. Așa și eu cu Miron. Ajunsesem să-l numesc cățel înfumurat, și îți imaginezi cum zbiera mândria în el la auzul unei asemenea porecle... Fii ceva mai clar, te rog... Ești sigur ? Da ? Ei, află

că îmi pare bine. Îmi pare bine că încerci să-l înțelegi. Și eu tot asta fac. Numai că zilele acelea au trecut foarte greu pentru mine și abia am așteptat momentul să întorc maneta asta roșie la locul ei, ca să se împrăștie norii.

Nici nu-ți dai seama ce senzație am când, după atâtea zile de semiîntuneric și zgomot infernal, Talzinar inundă spațiul cu lumina lui. Liniștea pare atunci aproape nefirească, o simți mult mai intens decât în împrejurări obișnuite. E o adevărată plăcere să deschizi obloanele și să privești afară, peste întinderile proaspăt răscolite de apă. Sau să te plimbi, când nisipul începe să se zvânte. Nu, răcoarea nu ține mult timp. Soarele o alungă și înfierbântă iarăși deșertul. Să știi că după ploaie va trebui să coborâm din când în când și să controlăm aparatajul celorlalte turnuri. Îmi place să mă plimb prin nisip când e uscat la suprafață. Rareori folosesc tancheta. Mai mult pentru drumurile lungi peste pustiu, până la Centru. Și după ploaia aceea am ieșit să controlez aparatele, ca de obicei. Pe Miron îl bănuiam în camera vecină, pregătindu-se să plece. Nu mai voiam să-l întâlnesc. Am ieșit în grabă, învelit în pelerina albă pe care o vezi aliniată în cuier. Afară nu poți sta fără asta. Clar. Din cauza soarelui puternic. Cum ți-am spus, n-am vrui să dau ochii cu el și află că l-am găsit pe Miron afară, îmbrăcat în costumul de explorare. Sprijinea cu spatele turnul de metal și fluiera. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că-l voi întâlni acolo, și încă fluierând. Dar făcea asta ca să simuleze nepăsarea. De ce nu pleci ? l-am întrebat cam aspru și el s-a strâmbat. Uite, îl văd ca acum : se strâmba, evitând să mă privească, și săpa cu călcâiul în nisip. Ca să vezi ce fire !... Nu, mă judeci prea aspru. Ce vină am eu că... sigur că eram încă supărat pe el, doar nu

putea să-mi treacă dintr-o dată. Eram supărat că Miron nu se grăbea să plece, cum spusese. Aș fi vrut să-l văd pierind, cu haina lui galbenă aruncată neglijent pe umăr, așa cum îi era obiceiul. În orice caz, eram convins că n-o să mă urmeze, dar m-am înșelat. Venea în urma mea, privind în toate părțile parcă distrat. Se oprea uneori și scormonea cu cizma în nisip, parcă n-ar fi avut altceva de făcut. Eram curios, mă interesa cum aveau să evolueze lucrurile, dar crede-mă că a trebuit destul de mult ca să ne apropiem unul de celălalt și iată cum s-a întâmplat:

Mergeau prin nisipul cenușiu, fierbinte, și discuția nu se putea încheia. Fiecare simțea în el crisparea aceea care-i împiedica să se apropie. Drumul se prelungea enervant, parcă fără să se mai sfârșească.

— *Nu mai ajungem, oftă Miron.*

Val nu-i răspunse. De fapt, turnul spre care se îndreptau nu era departe. Nisipul le îngreuna mersul. Apa era scursă dedesubt și nimic nu lăsa să se vadă că deșertul sorbise timp de șase zile ploaia densă, artificială.

Miron îngână ceva nedeslușit, apoi reîncepu să fluiera. Aerul era din ce în ce mai fierbinte și tânărul fluiera tot mai fals, apoi tăcu obosit. Îi șiroia sudoarea pe față și aerul îi ardea nările și gâtul.

— *E tare cald, oftă el. Nici gluga nu apără...*

— *Cândva o să fie altfel, zise deodată Val, parcă mai îmbunat.*

Mergeau acum aproape, în tăcere, ascultându-și răsuflările fierbinți.

— *Vom avea parcuri verzi, ca pe Pământ, și cu arbori din specia brună de pe continentul nordic al Planetei. Vor fi multe canale... Și terase, și flori, multe flori... O să facem*

aici orașe pentru copii.

Vorbise repede, gâfâind din cauza căldurii. Miron se bucură că Val nu mai păstra tăcerea aceea, supărătoare și Val îi citi asta în ochi.

— Dar până atunci mai avem nevoie de ploi, își continuă el gândul. Solul cere apă, e lacom. Peste tot sunt nisipuri. Nisipuri banale, nu ca pe Lambda, adăugă el după un timp.

— Pe Lambda e numai stâncă goală, preciză Miron fără să înțeleagă ironia. În schimb, sunt nisipuri pe Fi-4. Dar acolo nu există apă de loc.

— Le va fi mai greu, acceptă Val.

— Cui?

— Celor care-l vor amenaja pe Fi-4.

— O să mergi acolo ?

Val nu răspunse.

Miron își trase gluga pe ochi. Soarele portocaliu era și căldura devenise aproape insuportabilă.

— Ne trebuie ploi, multe ploi, repetă Val gânditor. Următoarea va ține vreo zece zile, să știi. E mult zece zile, dar trec. Pentru tine va fi ceva mai ușor.

De ce? întrebă Miron mirat.

— Fiindcă ai să pleci înapoi, pe Lambda. Eu n-o să te împiedic, să știi!

Miron tăcu, frământându-se. Val îl privea cu coada ochiului și își zise că băiatul nu era chiar atât de ușuratic cum crezuse.

De asta îți spuneam că nu e bine să apreciezi omul după prima impresie, urmă Val ridicându-se din fotoliu ca să-și dezmoștească încheieturile. Uite, Miron de pildă, mi-a lăsat întâi o impresie care îi era absolut nefavorabilă. Nici

nu se putea altfel. Și când te gândești că toate au pornit de la furtuna ce frământa deșertul și scutura turnul încât, dacă nu i-aș fi știut rezistența, poate că m-aș fi temut și eu că o să-l răstoarne. Da, nu e de loc ușor să stai aici pe vreme de furtună, am spus-o de la început. Trebuie să lupți în primul rând cu tine însuși și să învingi. Miron n-a știut să învingă, dar altfel nu era băiat rău. Poate că ai dreptate când spui că n-am fost suficient de înțelegător, dar aveam în gând să mă ocup de el, l-aș fi învățat o mulțime de lucruri. Și pe tine am să te învăț. Dar să-ți spun mai bine cum am dat peste vietatea de siliciu. Așa-i că ești curios ? Știam eu că n-o să rămâi indiferent la asta. Ai s-o vezi și tu când vom merge acolo. Poate că atunci vor fi mai multe. Ei, de unde să știu ? Așa am eu o bănuială. Adevărul e că am descoperit-o chiar în prima zi de după ploaie, când treceam cu Miron printre dune spre turnurile mai îndepărtate. Nu, mai la stânga. Cam acolo, uită-te după mâna mea. Acolo. Eu tocmai voiam să ne întoarcem Eram aproape de canal și puteam să-l folosim pentru înapoiere. Miron a fost primul care a observat vietatea de siliciu.

— *Haide până acolo, arată Miron cu mâna.*

— *Acolo nu e nimic deosebit, se împotrivi Val.*

— *Ba e, văd o pată roșiatică.*

Val privi mai atent. Văzu și el. Pata se contura slab pe fondul cenușiu. Se îndreptară într-acolo, însă Val nu-și dădea seama ce putea fi și cum apăruse în deșertul pe care-l știa atât de bine.

— *E un copac răsturnat, observă Miron.*

Apoi veniră mai aproape și se opriră la câțiva pași de trunchiul acela roșiatic, cu crengi contorsionate, parcă frânte, sfârșite cu muguri mari, turtiți.

— *Ai mai văzut așa ceva ? întrebă Miron și Val negă, clătinând din cap. De unde o fi apărut ?*

— *Cred că era aici, îngropat, și ploaia a spălat nisipul de pe el, spuse Val. Nu poate fi decât pietrificat.*

Se apropiară mai mult, cu prudență. Trunchiul părea într-adevăr dur, cioplit dintr-o piatră sângerie, ca un coral. Și deodată Val înțelese.

— *E viu! strigă el. Privește, mugurii se dilată.*

Mă gândesc că atunci ne-am bucurat pentru prima dată împreună, eu și cu Miron, deși stătusem șase zile sub același acoperiș. E ciudat, sigur că e. Dacă mi-ar fi spus cineva că așa avea să se întâmple, nu l-aș fi crezut. Mi-ar fi părut un lucru imposibil. Și uite că totuși așa s-a întâmplat. Nu știu de ce pe unii oameni nu ți-i poți apropia din prima clipă. Poate că și tu ești vinovat pentru asta, dar cred că și ei. Sau poate și pentru că nu sunt toți la fel cu tine, sau cum ai vrea tu să fie. Miron, ca să vorbesc iar despre el, n-a rezistat aici, deși eu aș fi vrut să rămână și cred că ne-am fi descurcat bine până la urmă. Dar n-a avut destulă încredere în el. A mai stat trei zile cu mine, nu era încă hotărât. Nu știa dacă să plece sau să nu plece. Eu am încercat să-l rețin, fără să insist prea mult, ca să decidă singur. Într-o seară mi-a spus că pleacă și vedeam că-i părea rău. Poate că se gândise la furtună și de aceea n-a mai vrut să rămână. Nu avea suficientă încredere în el, sau îi era rușine. N-a mai îndrăznit să rămână încă zece zile aici, în asemenea condiții. Așa că Miron a plecat și te-au trimis în locul lui pe tine.

Val urcă în hamac și începu din nou să se legene. Tânărul nu spunea nimic. Ședea sprijinindu-și coatele pe genunchi și avea aerul că studiază concentrat un detaliu al

mozaicului de pe jos. Un timp nu se mai auzi decât zumzetul abia perceptibil produs de instalația de condiționare.

— Iar s-a făcut cald, oftă Val din culcușul lui. Ți-am spus eu că nu e ușor, ți-am spus... Cineva însă trebuie să lucreze și aici.

Se răsuci în hamac, întorcându-se cu spatele.

Eh, zise el gânditor, de mâine o să dau drumul la ploaie.

întâlnire cu meduza

Apăsă maneta și simți cu tot trupul vibrația scurtă a microrachetei. Viteza crescuse. Omul încerca să se mențină aproape de suprafață, fără să iasă însă deasupra, unde furtuna se putea dezlănțui din clipă în clipă. Își orientă zborul subacvatic spre navă. Se gândi că era bine să ajungă acolo mai repede. Apoi observă că apa începea să lumineze slab, violet. Lumina devenea uneori mai puternică și atunci el avea impresia că înaintea lui mai greu, parcă ar fi despicat un lichid dens, uleios. Prevăzător, micșoră viteza, dar găsi curând o explicație : intrase într-o colonie de microorganisme cu lumină proprie, care plutea la suprafața mării, purtată de curenți. Din cauza irizațiilor nu mai recepționa semnalele navei și pierdu direcția în câteva rânduri. Începu să se deplaseze în linii frânte și așa descoperi nava nu departe de acolo. Se apropie de ea dinspre adânc, dar furtuna se dezlănțuise și conturul navei apărea când sus, neclar, când se prăbușea vertiginos în mijlocul luminii violete. Bănuia că n-avea să-i fie ușor să se apropie de navă, se gândi însă și la faptul că trebuia să facă asta cât mai repede, până când valurile nu destrămau colonia de microorganisme, altfel n-ar mai fi văzut nimic împrejur. Pândi o clipă când nava alunecă pe creasta unui val enorm, prăbușindu-se până în adâncuri și atunci zvâcni în sus și se lovi de blindaj. Căută cu mâinile în lungul lui, dar degetele ciocăniră în metal fără să se prindă de ceva. Alunecă înapoi și tocmai atunci găsi inelul și se agăță de el cu toată puterea. Nava se ridică brusc, însă omul nu dădu drumul inelului. Valul îl smulse și pe el în sus, îl încercă senzația că urca tocmai în mijlocul furtunii. Vuietul îl asurzi.

În clipa următoare un vârtej îl răsturnă, aruncându-l peste navă. Scăpă inelul și o forță îl împinse iarăși în lumina violetă, unde rămase câțva timp amețit. Abia la o nouă încercare găsi intrarea și fu aproape aruncat în trapa rotundă, orbit de fulgerul care izbucnise pe neașteptate, ramificat, sfâșiind cerul de la un capăt la altul. Întârzie în ecluză, privind cum aerul se aprinde și cum se împrăștiu flăcările în toate punctele cardinale. Atmosfera era brăzdată de imense limbi de foc care se lăteau, mistuind norii răvășiți, și era în jur o lumină orbitoare, roșiatică, încât se vedeau recifele și chiar țărmul golfului. Ardea aerul acela saturat de metan, iar în unele locuri ardea și marea, devorându-și straturile de hidrocarburi. În jurul navei apa nu ardea, însă începuse deodată ceva ca o fierbere, și înainte de a se scufunda mai apucă să vadă un abur dens ridicându-se din clocotul asurzitor.

Navigă în apropierea țărmului. Îl distingea masiv și tulbure, la dreapta, nu departe. Apa era luminată ceva mai uniform; incendiul de la suprafață slăbea.

Totuși, dintr-un exces de prudență, ocoli promontoriul pe sub apă, ieșind astfel din Golful Recifelor, și curând aparatele semnalizară apropierea de port. Apoi văzu și farul submarin care indica intrarea tunelului, scobită în stânca verticală. Conduse nava cu viteză mică într-acolo. Pătrunse în tunel, de unde venea lumina aceea intensă, apoi urcă la suprafață. Ieși afară clătinându-se și întinse puntea până la cheiul pustiu. Portul era subteran, așa că tavanul se boltea deasupra la mică înălțime.

Trecând pe punte, iar mai târziu străbătând cheiul de piatră, se simți răzbit de oboseală. Mișcările îi deveniseră greoaie. Era mai mult un fel de durere lăuntrică, surdă, fără

izbucniri violente, însă durerea aceea îi chinuia trupul, și omul nu găsea voința necesară pentru a i se împotrivi. Cele câteva minute cât stătu în camera specială, unde i se făcu automat controlul bacteriologic, părăuă că nu se mai sfârșeau. Apoi ușa se deschise și el putu să între în oraș.

Strada subterană era pustie. Mai bine așa, își zise. N-ar fi vrut să întâlnească pe nimeni atunci. Cineva veni totuși, în fugă, din urmă. Trecu pe lângă el spre ascensor, dar se opri brusc și se întoarse. „Sabin !” se auzi strigat, „Oho, Sabin” — și-l recunosc pe Daniel.

— Tu erai ? întrebă Daniel gâfâind. Nu vii sus ? A explodat acolo, s-a aprins... Arde și pădurea ! Toți s-au adunat sub cupolă, să privească.

Vorbea agitat, cuprins ca de febră. Văzând însă fața imobilă a celuiilalt, se întrerupse și veni lângă el.

— Ce ai ? întrebă, privindu-l mai atent.

Sabin scutură din cap și se sprijini de perete.

— Sunt obosit, spuse fără tragere de inimă.

Ai fost acolo ? Ai văzut-o iar ? se interesă Daniel.

Sabin încuviință tăcut. Daniel se miră, însă îl crezu.

— Unde ? La Recife ? întrebă el, iar curiozitatea lui avu o vagă nuanță de invidie. Ești un om norocos, mai spuse el.

— N-am reușit s-o prind, zise Sabin și chipul lui trăda o mare suferință. Nici acum n-am reușit.

— Nu-i nimic, tot ai s-o prinzi tu cândva. Dar furtuna ? se însufleți Daniel. Ai văzut? Acum, când o să reînceapă, o să fie ceva și mai grozav, poate chiar...

Se întrerupse, atent la figura tristă a lui Sabin.

— Ei, mă duc, zise Daniel, oarecum stânjenit.

Sări pe o platformă și urcă. Sabin rămase singur și

porni încet, ca un bolnav. Ajunse la camera lui. Nu-i era foame, așa că se culcă imediat, fără să se mai dezbrace. Se trezi târziu, seara, pe întuneric. Se dezbracă și se culcă iar, dormind agitat până a doua zi. Apoi se trezi cu impresia că era foarte devreme. Somnul îi făcuse bine, nu mai simțea atât de viu apăsarea aceea care-l chinuise cu o zi înainte.

Îl se făcuse foame. Urcă două etaje, până la bar. Era lume puțină, numai la câteva mese, și abia atunci își dădu el seama că trebuie să fie destul de târziu. Ceru dejunul, apoi se așază singur la o masă și începu să mănânce. Oamenii discutau tare. Sabin le auzea uneori cu destulă claritate vocile.

— La stația numărul nouă a smuls etajul superior, spuse cineva, și Sabin îl recunoscuse pe cartograful Lucian.

— Unde vine stația numărul nouă ? întrebă mai încet altcineva.

— La est, lângă Colinele Albe, se auzi din nou glasul puternic al lui Lucian.

Doi tineri, aproape niște băiețandri, se ridicară de la locurile lor și trecură spre ieșire. Observându-l pe Sabin, unul tresări și spuse ceva în șoaptă, iar celălalt întoarse capul, curios. Sabin bănuia că despre el vorbiseră și nu-i plăcu asta. Îi fixă insistent, iar ei se grăbiră să plece. „Cine mai erau și ăștia ?” gândi Sabin cu ciudă.

La două mese oamenii izbucniră brusc în râs.

— Vă rog să mă credeți, vibră glasul femeii, înalt și neașteptat de limpede, apoi râsetele îl acoperiră.

— Se mai întâmplă, acceptă Lucian zâmbind și lăsându-se pe spate. Uite, să vă spună Nic ce a pățit într-o împrejurare asemănătoare.

Sabin privi spre grup și îl văzu pe Nic răsucindu-se

nehotărât în fotoliul său. Fața lui prelungă, palidă, rămânea serioasă și calmă.

— Lasă, zise el, asta a fost mai de mult.

— Da, așa e, spuse Lucian, vrând acum să abată în altă direcție discuția. Dar de la o vreme te obișnuiești.

— Totuși, a fost grozav, aprecie femeia. În viața mea n-am văzut ceva mai impresionant!

— Anul trecut ne-a luat și nouă un etaj, aminti bărbatul înalt din dreapta ei, apoi sorbi din cupa aurie.

— Oho ! exclamă Lucian. A smuls cupola și a făcut-o praf.

Femeia se mira. Probabil că venise de curând pe Zorga. „E aici de puțină vreme, gândi Sabin, altfel nu s-ar mira atâta.” Se grăbi să-și termine dejunul, stingherit, simțindu-se cuprins iarăși de starea aceea nelămurită, amestec de jenă și ciudă. „Toată lumea vorbește numai de furtună, își zise. Unde te întorci, numai asta auzi. Parcă furtunile ar fi o raritate pe Zorga, parcă n-ar fi ceva obișnuit. Dar ei numai despre asta vorbesc.”

Dorea să rămână singur cu gândurile lui. Se ridică, vrând să plece neobservat, dar chiar atunci Lucian întoarse capul și-l văzu. „A! zise el. Sabin, vino încoace” Sabin încercă să se eschiveze, obiectă că avea de lucru în laborator și trebuia să plece. „Da, trebuie să plec imediat”, întărise.

— Lasă laboratorul acum. Vino să-ți prezint niște prieteni.

Nemulțumit, Sabin se apropie de grup. Rămase în picioare, în spatele lui Nic. Noile cunoștințe erau femeia și un bărbat scund, negricios, pe care nici nu-l observase până atunci. Veneau de pe Planetă și aveau să lucreze un

timp pe Zorga. „Poate chiar un an“, adăugase femeia și-i zâmbise lui Sabin foarte binevoitor, dar el o găsi cu totul neinteresantă.

— El e vânătorul nostru de meduze, găsi Lucian că era necesar să explice și mai făcu astfel o gafă.

Sabin se încruntă. Cântărea cantitatea de ironie care se putea ascunde în cuvintele spuse.

— Minunat ! exclamă femeia, neluându-și ochii de la Sabin. Aveți și meduze aici ? Aș putea să le văd și eu, nu-i așa?

Sabin se enervă.

Lucian, arată-i tu meduzele alea, zise el încet, pe un ton aproape dușmănos. Ți le arată el, îi spuse femeii. Înregistrate pe film sau poate în acvariu, ironiză, apoi se întoarse și plecă.

— Ce om ciudat! zise femeia, intrigată, urmărindu-l cu privirea. Se vrea original, adăugă ea cu dispreț.

Ceilalți tăceau stânjeniți.

— Nu știi ce e cu el. Pare bolnav, încercă să-l scuze cartograful și fața lui exprima o sinceră nedumerire.

Sabin ieșise fără grabă, încercând să pară calm și stăpân pe situație, însă pe coridor nu se mai putu reține și mânia aceea surdă i se revărsă în mișcări. Mergea neatent, cu mâinile vârate în buzunare și umerii puțin ridicați. Era furios și dădu vina pe Lucian, apoi pe meduză. „Numai blestemata de meduză e de vină, gândi. Dacă n-o prind nici acum, atunci... atunci..." Sări pe o platformă și coborî un etaj. Străbătu încă un coridor, micșorându-și pașii. Simțea nevoia să se calmeze. „Trebuie să mă calmez, își impuse. Lumea se uită la mine. M-am enervat ca un prost, asta e. Dar și Lucian, ce om... ce om !“

Intră în laborator. Daniel, care examina în lumină niște clișee, nu întoarse capul.

— Târziu, băiatule, târziu ! îl muștră el și abia apoi îl privi. Iar nu ești acasă ! Ce ai ? S-a întâmplat ceva?

— Nu, n-am nimic, spuse Sabin încă supărat. Nu s-a întâmplat nimic, ce era să se...

— Spune-mi totuși de ce arăți așa, insistă Daniel.

— Lasă-mă, nu s-a întâmplat nimic, încercă Sabin să scape. De ce nu vrei să înțelegi...

— Bine, zise Daniel și trecu la masa lui.

Sabin își scoase mapa cu însemnări. Constată că în ultimul timp nu prea lucrase serios. „N-am lucrat de loc așa cum trebuie,” gândi, privind fragmentele de idei risipite neglijent pe câteva file. Fără să se ridice de la locul lui, Daniel îi întinse o cutie foarte lată și subțire.

— Ce-i acolo ? întrebă Sabin nedumerit.

— Un cadou pentru întârziată. Deși nu-l merită...

Sabin desfăcu încet capacul. Scoase câteva plăci cu desene complicate, colorate intens.

Asta e virusul meu, se miră Sabin.

— Le-am făcut eu de dimineață, spuse Daniel arătând plăcile. N-a fost prea greu. E destul de mărit, nu ?

Sabin îl privi cu recunoștință. Începu să studieze desenele, dar constată că nu avea nici un chef și curând se surprinse privind plăcile neatent, cu gândul în altă parte. „Așa n-o să fac nimic”, își zise. Se sili să noteze niște observații, apoi constată că le mai făcuse și cu o zi în urmă, aproape aceleași, însă uitase. Nu putea să se concentreze.

Deodată simți nevoia să spună ceva.

— Daniel, începu el, apoi se opri.

Celălalt ridică fruntea și se întoarse pe jumătate. Sabin

avea aerul că se pregătise să-i încredințeze un mare secret.

— Daniel, ieri era cât pe aci să prind meduza verde.

— Deci asta era, observă Daniel, fără să se mire.

— Nici nu-ți poți închipui cât de aproape ajunsese de ea! se însufleți Sabin și simțea o mare ușurare vorbind. Un accident pe care nu puteam să-l evit a stricat totul. Cred că niciodată n-o să mai ajung neobservat atât de aproape de meduză.

— Ai s-o prinzi tu cândva, spuse Daniel îngândurat.

— Crezi ?

— Sunt sigur.

Sabin se bucură. Știa și el că așa va fi, dar acum simțea nevoia unui sprijin.

— Vezi tu, eșecul ăsta...

— Nu te mai gândești la el, îl sfătui Daniel, minimalizând cu o fină intuiție.

— Aș vrea, dar nu pot.

— Gândește-te la altceva acum.

— O să încerc, promise Sabin. Daniel, acum sunt mai convins ca oricând că trebuie s-o prind. Făptura asta e unică, e o minune !

— Nu seamănă cu o meduză obișnuită ?

— Nu. Adică seamănă, recunosc Sabin. Are un corp lățit și semitransparent, dar luminat parcă dinăuntru, nu știu cum să-ți explic... Uneori alunecă pe ea inele palide, iar marginile vălului i se leagănă ca într-un dans aerian, și în asemenea momente mă gândesc întotdeauna la un fel de muzică materializată vizual. Câteodată nu-mi vine să cred că planeta asta primejdioasă a putut naște asemenea ființă suplă și elegantă.

— Ai s-o prinzi, îl asigură Daniel. Odată și odată

trebuie să lămurim ce e cu meduza ta.

— Chiar astăzi am s-o caut din nou, la Recife.

— Nu astăzi. E prea devreme s-o cauți iar.

— Ba astăzi. Furtuna a trecut. Și nu mi-e teamă, o să mă descurc eu cumva.

— Faci cum crezi, cedă Daniel.

— Altfel parcă nu mai am liniște, mărturisi Sabin. Nu-mi stă gândul la nimic altceva decât la meduză.

Daniel se juca, descriind conturul mărit al unui virus.

— Faci cum crezi, repetă el. Poate o întâlnești și astăzi.

— Aș vrea.

Sabin se chinui să lucreze, concentrându-și atenția numai asupra materialului de studiu. De la un timp ocupația reuși să-l intereseze. Își scrisese observațiile mai îngrijit, făcând și desene. Apoi nu mai avu răbdare și urcă la etajul superior, sub cupola turtită, să vadă cum e vremea. Cerul era neguros, bătea un vânt puternic dinspre sud, însă furtuna trecuse, și alta nu avea să se stârnească prea curând. Marea se agita încă, dar Sabin avea să-și conducă nava prin adâncuri, unde apele erau mai liniștite. Se temea doar de curenți, iar curenții erau numeroși acolo. Dar Sabin scăpase întotdeauna din ei și nu se îndoia că va scăpa iarăși. Avea multă încredere în norocul lui și cunoștea locurile, nu era la prima scufundare. Mai greu era cu lumina, dacă norii s-ar fi îngrămădit pe cer într-o masă compactă. Atunci ar fi trebuit să renunțe la aventura plănuită. Ar fi fost mult mai primejdios. Dar vântul sufla puternic, dinspre sud, și acolo orizontul se înseninase, ceea ce însemna că un timp oarecare vântul nu avea să mai aducă nori.

În ziua aceea Sabin nu găsi meduza. Răscoli tot Golful Recifelor și pădurea de alge, mutându-se dintr-un loc de pândă în altul, lunecând pe lângă pereții verticali ai defileului, gata să arunce fie plasa, fie undele morții. Chiar ucise de două ori, când niște umbre țâșniseră pe neașteptate dintre algele dese, atacându-l. Nimeri și într-un curent turbure, murdar, din care abia reuși să scape, pentru că apa era cleioasă și la un moment dat omul fusese aproape imobilizat. Dar meduza nu se arăta, și oricâtă răbdare ar fi avut cineva, așteptarea aceea încordată, cu atenția împrăștiată în zece direcții, nu putea să urmeze așa la infinit. Mai trecu o dată pe deasupra pădurii de alge, dar meduza tot nu venea și Sabin știu acum că în zadar așteaptă. Numai că o ultimă speranță îl făcea să mai întârzie, deși bănuia că meduza nu avea să apară în ziua aceea. Degeaba o căuta după furtună. „O caut degeaba imediat după furtună, gândi. S-au stârnit curenții, și ea preferă apa ceva mai liniștită, așa că acum stă ascunsă între alge și n-o să iasă de acolo...” Dar speranța aceea nelămurită, sau poate mai mult regretul ce ar fi urmat dacă meduza venea după plecarea lui — deși el n-ar fi avut de unde să știe asta — îl țineau încă acolo, deasupra pădurii de alge și în locurile de pândă. Apoi începu să se întunece, iar apa devenea din ce în ce mai opacă. Sabin intră în navă și se îndreptă spre port.

— N-am făcut nimic, îi spuse lui Daniel, întâlnindu-l.

Era amărât, dar nu mai avea sentimentul chinuitor din ziua trecută. Nu discutară despre meduză.

— Vino la spectacol, zise Daniel. Schimbă-ți costumul și vino.

— Ce spectacol ? întrebă Sabin, fără vreun deosebit

interes.

— O improvizație. Cei de la stațiunea experimentală își prezintă talentele. Va fi distractiv, în orice caz.

— Nu mă duc, refuză Sabin.

— Se spune că au oameni talentați, chiar așa ! Și femei frumoase, zâmbi Daniel. Asta în mod sigur.

Sabin nu părea convins.

— Hai, nu fi încăpățânat.

Intrară în bar și comandară cina.

— Ia și vin, îl sfătui Daniel. Au preparat un vin sintetic de prima calitate.

— Nu mă interesează spectacolul ăsta, spuse Sabin, mâncând.

— E acolo una, Vera, care dansează minunat, îl ispiți celălalt. Și are niște ochi...

— Lasă-mă în pace, se împotrivi Sabin cu mai puțină convingere, zâmbind.

— Chiar așa, insistă Daniel. Nu ți-ar strica să te îndrăgostești. În ultimul timp ești mereu încruntat și obsedat de idei fixe. Nu mai faci sport, nu citești, nu te interesează spectacolele... Lasă, nu mă întrerupe. Dacă mergi înainte așa, nu știu unde o să ajungi. Trebuie să te îndrăgostești, Sabin, altfel îmbătrânești prea repede.

Daniel râse.

— Glumesc, urmă el, dar e aici și ceva adevăr, să știi.

— Știu, spuse Sabin gânditor.

— Atunci de ce nu te îndrăgostești ? râse iarăși Daniel.

— Am mai fost cândva, răspunse Sabin cu seriozitate. Adică am crezut că sunt, se corectă el.

— Nu știam, se miră Daniel. Nu te-am auzit niciodată

vorbind despre asta.

Sabin sorbi îndelung, cu înghițituri mici, până când cupa rămase goală.

— Mai cere vin, zise.

Daniel se ridică. Încăperea era plină și vocile se auzeau confuz, amestecate într-un zgomot monoton. Lucian intră însoțit de un tânăr blond cu fața ascuțită își roti privirea peste mese și-l observă pe Sabin. Ezită o secundă, apoi își părăsi prietenul și se apropie.

— Ce a fost cu tine, Sabin ? Întrebă el încă nedumerit. Să știi că m-ai surprins cu... Îmi pare rău !

Sabin se uită în farfurie, stânjenit.

— În orice caz, dacă te-am supărat cu ceva...

— Nu, nu m-ai supărat, zise Sabin. Mă durea capul și eram tare nervos.

— În orice caz eu n-am vrut.

— Nu ești tu de vină. Eram nervos, înțelege-mă.

Veni Daniel cu vinul.

— Noroc, Lucian. Stai și tu la masa noastră, avem loc.

— Mulțumesc, sunt cu un prieten, refuză Lucian. Am plecat.

Daniel îl privi întrebător pe Sabin. Lucian se întoarse și porni printre rânduri. Tânărul blond îl aștepta la una dintre mese.

— Lucian, zise Sabin în urma lui, privind mereu în farfurie. Lucian ! strigă el ceva mai tare.

Cartograful se opri.

— Spune-i și femeii aceleia că regret. Ție o să-ți fie mai ușor să-i spui.

Lucian ezită iarăși, apoi își continuă mersul.

— E bun, zise Daniel, turnând vinul în cupe. E cu

efect, dar nu îmbată tare.

Băură, și lui Daniel începură să-i sclipească ochii.

— Ai început să-mi spui ceva, aminti el.

— Să lăsăm asta, propuse Sabin.

— Cum crezi. Dar la spectacol ai să vii ?

— Să mă mai gândesc. Cred că da. Așa cred.

Se despărțiră. Sabin coborî la etajul său și intră în cameră. Se gândi la întâmplarea de dimineață, cu Lucian, și văzu cât îi era de greu chiar și numai să-și amintească de ea. Deși nu spusese cine știe ce. „De fapt, ce-am spus ? Aproape nimic, gândi. Dar tot am spus ceva ce nu trebuia, de vreme ce oamenii s-au supărat. Sau poate că tonul meu i-a supărat sau altceva.” Regreta că nu stătuse puțin cu ei, că nu vorbise mai calm. „Ar fi fost foarte bine să fi făcut așa”, își zise.

Vinul îl amețise puțin și-i înfierbântase sângele. Îi era bine, se simțea ușor și liniștit, numai mișcărilor îi deveniseră ceva mai rigide. Se dezbracă și tocmai voia să se culce, când își aminti de Daniel și de spectacol. „Ar trebui să merg totuși, gândi. În ultimul timp n-am mai fost niciunde, și doar n-ar fi mare lucru să merg. Daniel avea dreptate, nu mai vreau să știu de nimic altceva decât de meduză. De fapt n-a zis asta, dar eu am înțeles și știu că a gândit așa. Și are dreptate. Numai meduza aceea e de vină. Astăzi am căutat-o în tot golful și nimic ! Poate că nu mai e la Recife. Poate că s-a mutat și trebuie s-o caut în altă parte. O s-o caut. Deși Daniel are dreptate, oriunde s-ar fi dus, o s-o caut. Cred însă că e tot la recife, s-a ascuns între alge și nu vrea să iasă de acolo... Numai meduza verde e de vină. Nu trebuia să mă port necivilizat. De fapt, Lucian avea impresia că m-a supărat el, dar nu era el de vină, ci

meduza verde. “

Se simțea bine, numai puțin cam obosit din cauza vinului și a ceasurilor petrecute sub apă. Dar gândurile i se încălecau uneori, vrând parcă să se ajungă unele pe altele : „Ce spunea Daniel ? A, da ! Spunea să merg cu el la spectacol.. Da, o să merg. N-am mai fost la spectacole din cauza ... din cauza ... Zicea că o să cânte și femeia asta... o femeie, da. Să cânte! Daniel zicea că trebuie să merg, și o să merg dacă trebuie. Îmi pare rău că m-am certat cu Lucian. De fapt, nu m-am certat, dar numai meduza verde e de vină. O să mă duc la spectacol... La care Spectacol ? A, da... O să mă duc la... Și la Recife. Trebuie s-o prind. Am s-o prind ! Mâine, la Recife. Am să...”

Și Sabin adormi toropit, cu fața ușor crispată. A doua zi Daniel îl mustră :

— N-ai venit aseară la spectacol.

— Am adormit. Eram tare obosit, mărturisi Sabin.
Cum a fost ?

— Ceva de zile mari, aici pe Zorga.

— Eh, dacă n-aș fi adormit...

— Vera a dansat *splendid*! A avut succes.

— Zău că am vrut să vin și eu!

— Te cred. Dar nu trebuia să fi băut atâta.

— Nu de asta. Ți-am spus că eram rupt de oboseală.
Ieri am scotocit tot golful, de câteva ori.

— Lasă, nu-i nimic. O să vii altă dată.

— Meduza asta o să mă omoare, oftă Sabin.

— Dacă umbli mereu după ea, glumi Daniel.

— Trebuie s-o prind. Altfel nu pot. Simt că nu pot altfel. Daniel, acum m-am gândit că s-ar putea să nu mai întâlnesc meduza verde niciodată.

— S-ar putea, acceptă Daniel. Dar asta depinde de tine.

— Crezi că numai de mine ?

— Nu numai de tine. Dar ai s-o întâlnești curând, sunt sigur de asta. Tu ești un om norocos. Eu n-am întâlnit meduza verde niciodată.

— Dar nici n-o cauți...

Lui Daniel îi veni o idee.

— Mergi și astăzi la Recife ? Întrebă.

— Aș vrea să merg și azi. Mi-e teamă însă de curentul Levadiei. S-a deplasat spre țărmul nostru. Dacă pătrunde în golf, n-o să pot merge.

— Nu e de glumit, încuviință Daniel. Riști să fii dizolvat.

— Dacă nu pătrunde în golf, nu e nici o primejdie.

— Pot să mă interesez eu la oceanologi.

— Mă rog, dacă vrei tu asta...

— Ce-ar fi să te însoțesc acolo ? atacă Daniel frontal.

— Unde ? Tu ? se miră Sabin.

— Eu, zise Daniel înciudat N-o să te încurc. O să căutăm meduza împreună.

— Dar nu e nevoie ! Stai puțin, să mă gândesc...

Daniel se supără.

— Ce să te mai gândești. Ia-mă, și gata.

— Vezi, până acum am fost întotdeauna singur acolo.

— N-o să te încurc. Voi rămâne în navă.

— Să mă mai gândesc, repetă Sabin.

— Bine, gândește-te, spuse Daniel supărat.

— Și dacă nimerim în curentul Levadiei ?

— Nu nimerim. Dacă n-a intrat în golf, nu e nici o primejdie, așa spuneai.

— S-ar putea să nu găsesc meduza verde, observă Sabin. Nici ieri n-am găsit-o și nici în alte rânduri.

— N-o să te încurc, mai zise Daniel, gata să renunțe. Sabin rămase un timp pe gânduri.

— Bine, te iau, cedă el, fără prea mult entuziasm. Daniel se bucură.

— Aș vrea să prinzi astăzi meduza verde.

— Da, ar fi bine s-o prind. Aș putea, să mai lucrez și altceva.

— Știi ? *Savantul* nu e mulțumit de noi, zise Daniel.

— A spus ceva ? se interesă Sabin.

— Tu pe ce lume trăiești ? se miră Daniel. M-a chemat într-o zi la el și era tare nervos și mi-a zis : „Cât o să trăgănați lucrările la nenorociții ăia de viruși ? *Eu*, cu sarcina *mea*... Din cauza voastră nu pot...” Și așa mai departe.

— *Savantul* a început să uite vremea când eram colegi, observă Sabin. Și nu i-ai întors-o?

— Nu mă cunoști ! zâmbi Daniel cu subînțeleșuri. Totuși, are și el dreptate. Ne e șef, și adevărul e că în ultimul timp n-am prea făcut cine știe ce. A ! Era să uit. Știi ce a mai spus ? Că ne ia virușii. Că o să-i dea altcuiva.

— A spus el una ca asta ? ! se înfurie Sabin.

— Exact. „Mă siliți să vă retrag virușii”, imită Daniel vocea *Savantului* și râse.

— Îi arăt eu lui, promise Sabin. Mai stăm noi de vorbă !

— Dar să știi că are dreptate. Merită să ne retragă virușii, declară Daniel cu un aer solemn.

— Știu. Eu sunt de vină...

— Hai, lasă asta, îl mustră celălalt.

— Dar *trebuie* să prind meduza verde, înțelegi ? Chiar dacă nu e trecut în planul de studiu al *Savantului*. Mai ales acum, după ce m-a chinuit atâta vreme. E prea târziu să mai renunț.

— Ar fi bine s-o întâlnești chiar astăzi

— Sigur că ar fi bine.

— Până atunci virușii să mă aștepte, spuse Daniel, aruncând însemnările într-un sertar.

Râseră amândoi. Plecară împreună la masă și tot împreună se îndreptară spre port.

— Nu va fi furtună, zise Sabin. Știi să conduci o navă ? Daniel se opri.

— Am uitat să trec pe la oceanologi, zise.

— Nu-i nimic, ne vom informa chiar în port.

— Ce mai om ! se muștră Daniel.

— Lasă, găsim în port tot ce ne trebuie.

La administrația portului îl aflară pe bătrânul Galimed.

— Noroc, căpitane ! salută foarte degajat Daniel.

— Lume nouă, observă morocănos bătrânul.

Răsfoia o carte veche, ruptă, cu file îngălbenite de vreme. Se ridică și puse cu deosebită grijă cartea pe masă.

— Vreți să ieșiți în larg ? Nu se poate.

Daniel se apropie și atinse cartea.

— Fii atent! îl preveni bătrânul.

— Se destramă ? întrebă Daniel cu naivitate prefăcută.

— Voi, ăștia tineri, nu știți să umblați cu așa ceva, mormăi Galimed nemulțumit. E un roman celebru, ehe !

— Uite, Sabin, asta se cheamă un roman ! pufni Daniel, întorcând filele uzate. Hai, apropie-te și pune mâna. N-o să mai ai ocazie să pipăi prea curând o vechitură ca

asta. E dinaintea răspândirii coloniilor ? îl întrebă pe administrator, zâmbind într-un fel ce părea să însemne o provocare.

— Nu trage de ea, că o rupi! protestă bătrânul, fierbând de ciudă și întinse mâna, dar Daniel se feri într-o parte.

— Și uite ce scriere ! exclamă el cu o falsă admirație.

— Spune-i să-mi dea cartea, îi ceru administratorul lui Sabin. Are să mi-o distrugă, se tângui apoi. Omul ăsta n-a mai ținut în viața lui o asemenea valoare în mână.

— Vrem să ieșim. Avem de lucru în golf, zise Sabin.

— Nu se poate, e primejdios! A deviat curentul Levadiei. Eram sigur că ai să-mi rupi vreo filă ! țipă el, adresându-i-se lui Daniel.

— N-am rupt-o, a ieșit singură. Abia se mai ține una de alta.

— Curentul Levadiei nu intră în golf, zise Sabin. Asta e harta ? Așa e, nu intră în golf, se bucură el.

— Dar dacă de data asta va intra ? se răsti bătrânul. Nu vă dau nici o navă. Am terminat !

— Zău, Sabin, vino să vezi ce cuie, insista Daniel, retras după masă.

— Nu-ți bate joc, tinere, îl muștră Galimed. E în limba germană, o limbă foarte veche.

— Și poți să citești toate astea ? se miră Daniel.

— Lasă-ne să plecăm, căpitane ! Avem treabă în golf, îl rugă Sabin pe bătrân.

Galimed se uită încruntat la Daniel.

— Pune cartea pe masă și plecați. Luați și harta.

— Așa da, zise Daniel și se aplecă după filele căzute pe jos.

— Să nu luați „Alnilam-îndrăznețul” că e defect, strigă în urma lor bătrânul. Și feriți-vă de curentul Levadiei, navigați aproape de țărm.

— Noroc, căpitane ! îl salută Daniel și dispărură amândoi în uriașa ecluză. Ei, ce zici ? întrebă, făcându-i semn lui Sabin, în timp ce-și îmbrăcau costumele.

— I-ai înveninat sufletul, zâmbi celălalt.

— Ar fi fost în stare să nu ne dea drumul, se scuza Daniel. Nu uita arma.

Sabin alese o armă și-i cercetă acumulatorul. Apoi o sprijini de perete.

— Bătrânul e înnebunit după asemenea vechituri, spuse el.

— Totuși era un obiect destul de grosolan. Și avea o grafie îngrozitoare. Să-i fi văzut coperta ! Prefer înregistrările noastre.

Ieșiră pe cheiul strimt. În port erau ancorate câteva nave.

— S-o luăm pe asta, propuse Daniel.

Sabin râse în cască.

— Ai și nimerit! E chiar „Alnilam-îndrăznețul”.

— De ce nu l-au ancorat mai la o parte ? se miră Daniel.

Găsiră o altă navă și intrară în cabina de conducere. Daniel se așează în fața aparatelor. Sabin fixă harta pe un suport.

— Să te ții bine, îl sfătui în glumă Daniel.

Nava se scufundă, coborî încet prin tunelul oblic, apoi ieși din portul subteran. Daniel mări viteza.

— Mai aproape de țărm, ceru Sabin prevăzător.

Intrând în golf, navigară o vreme printre insule, la

mică adâncime. Apoi fundul coborî și Sabin deosebi linia întunecată a pădurii de alge. Trupul i se încordă, aplecat înainte. Jungla subacvatică se apropia lent, ca un covor negru, destrămat în unele locuri. Acolo se vedea nisipul cenușiu.

— La dreapta ! strigă Sabin.

Nava se răsuci brusc, evitând să treacă pe deasupra pădurii de alge, și se deplasă paralel cu marginea ei, la o oarecare înălțime. Daniel micșoră viteza. Din cabină privea cu interes peisajul ce se derula sub ei. Uneori intrau în vreo fâșie de apă mai tulbure, și atunci vizibilitatea se reducea, iar fundul mării apărea cețos și legănat, dar numai pentru scurtă vreme.

— Aici.

Daniel opri nava.

— Acum urcă la suprafață și așteaptă acolo, spuse Sabin, pregătindu-se să iasă.

Alunecă în adâncuri și pădurea venea spre el, legănată, și el ajunsese atât de aproape de pădure încât putu distinge tulpinile algelor. Coborî într-un luminiș, pe nisipul cu vietăți mărunte. Algele erau rare, își întindeau vertical vrejurile subțiri, noduroase. În stânga se profila pădurea, mută, dar acolo algele se împleteau foarte strâns, alcătuind o rețea ca de sârmă, greu de străbătut.

— Sunt sus, auzi glasul lui Daniel.

— Mi-am început pânda, răspunse Sabin.

— Fii atent. Fii foarte atent, îl preveni celălalt.

Pe ecran Sabin apărea clar și aproape. Picioarele lui răscoleau nisipul, stârnind norișori fumurii. Era atâta liniște, încât până și lui Daniel liniștea aceea îi apăsa dureros timpanele și-i trezise toți nervii..

— Daniel, se auzi chemat.

Tresări și răspunse.

— Daniel, știu că mă urmărești pe ecran, zise Sabin.
Renunță și închide aparatul.

— De ce ? se miră Daniel.

— Altfel meduza o să fugă. E foarte sensibilă la undele cu care lucrăm. Închide aparatul și așteaptă până te chem.

— Fără să comunicăm ? Și dacă ți se întâmplă ceva ?

— Altfel meduza verde n-o să vină, insistă Sabin.

— Nu te pot lăsa singur acolo, se împotrivi celălalt.

— Fă ce ți-am spus, vorbe Sabin, de data asta cu asprime.

Daniel așteaptă aproape un minut până să ia o hotărâre. Apoi apăsă o clapă și ecranul deveni opac. Neliniștit, Daniel începu să umble prin cabina ovală. Afară valurile se spărgeau de navă, mute, împrôșcându-i învelișul cu o spumă murdară. Privi neatent prin peretele străveziu, furat totuși de jocul apei peste pintenul metalic care dispărea la fiecare balans. Vântul desfășurase pe cerul albicios niște nori prelungi și zdrențuroși. Observă că soarele Talzinar era ceva mai palid ca de obicei. „Vine iarăși furtună”, presupuse, dar nu era convins.

Probabil trecuse mult timp până când Daniel auzi strigătul acela slab ce părea să însemne „prinsă” sau așa ceva, nu era sigur. Tresări, încordându-se, apoi glasul răgușit al lui Sabin se auzi mai clar, urmat de un gălgâit, iar Daniel știa acum precis că prietenul său prinsese meduza. Ecranul se luminează, arătând fundul mării.

— Ce să fac ? întrebă Daniel. Ce trebuie să fac ?

Se bucura că Sabin capturase în sfârșit meduza și se

întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să coboare la el. Dar se putea să nu fie nevoie și Daniel așteptă hotărârea celuiilalt. Nu-l vedea însă pe ecran, cu toate că raza începuse să descrie o spirală, căutându-l.

— Sabin, ce trebuie să fac acum ? întrebă din nou și tot nu primi răspuns. Unde ești, Sabin ? Nu auzi ? Sabin, unde ești ?

Așteptă, însă aparatul rămânea mut, și atunci Daniel știu că lui Sabin i se întâmplase ceva; îl mai strigă de câteva ori, dar Sabin continua să tacă. Se gândi că trebuia să se ducă acolo și i se făcu frică „Trebuie să merg acolo”, își zise speriat, nehotărât, apoi încercă să nu se mai gândească la nimic. Își verifică în grabă costumul, deși nu era nevoie, și ieși prin trapa laterală. În ultimul moment constată că era neînarmat și se întoarce; am uitat arma, își spuse, dar își aminti că Sabin luase arma cu el și nu avea alta. Reveni în trapă, un val îl smulse, răsucindu-l, îl izbi de bord, apoi omul începu să cadă și nu mai simți altceva decât alunecarea lentă. Nu bănuia ce se întâmplase acolo jos, iar pădurea se apropia, precizându-și contururile. O lumină ștearsă îi atrase atenția. Căzu lângă ea, stârnind nisipul, dar se ridică repede, speriat. Nu-l văzu pe Sabin, numai lumina aceea care se contracta fremătând. Nu văzu nici meduza verde.

— Sabin ! strigă Daniel dezorientat.

Îi era frică să se miște. Privi zidul de alge împletite, încercând parcă să-l străpungă. Instinctiv, palma i se încheștă de maneta de pornire a microrachetei. Înaintă câțiva pași, pătrunse într-un desiş, înlăturând algele cu mâna liberă, și deodată îl văzu prăbușit. Se repezi într-acolo, despicând apa densă cu umărul.

— Sabin ! strigă din nou, cu respirația tăiată.

Îi luminează fața imobilă, pământie. „Sus, sus !” Era primul lucru care îi trecu prin minte. Cuprinse trupul celui alt și declanșă microracheta. Șocul fu mic, Daniel abia îl simți. Îl strângea în brațe pe Sabin, iar apa se desfăcea încet deasupra lor, lăsându-i să urce. Sabin atârna greu, nefiresc de greu și inert. Daniel își asculta propria respirație, gâfâită.

Ieși la suprafață și își trase prietenul spre navă. Sabin rămânea inert, deși costumul nu părea străpuns. Daniel luă legătura cu stația, apoi acționează comenzile și dirijă nava cu viteză maximă spre port. Pintenul spinteca valurile, presându-le cu putere în lături, și Daniel simțea pereții cabinei trepidând. Nu micșoră viteza nici când trecu printre insule. Corpul lui Sabin, închis în scafandru, se legăna pe podeaua cabinei. Daniel avea mereu impresia că Sabin se mișca singur. Se ridică de la tabloul de bord, îl așează într-un fotoliu, apoi își relua grăbit ocupația. Sabin alunecă din fotoliu și continuă să se lege pe jos, după cum valurile clătinau nava. Daniel îl privi din nou pierdut, apoi trase maneta până la refuz și nu se mai uită decât înainte.

Bătrânul Galimed îl aștepta tulburat, lângă doi sanitari în halate albe.

— Ei, ai văzut ? Îl întâmpină administratorul pe Daniel. Ai văzut ? V-am spus eu să nu ieșiți astăzi în larg.

— Lasă-mă, căpitane ! Lasă-mă în pace, izbucni Daniel furios.

Lui Sabin îi scoaseră casca. Avea acum fața vânătă și umflată. Nu mai respira. Sanitarii îl transportară grăbiți la primul ascensor. Daniel vru să urce și el, dar ei îl opriră.

— Nu. Trebuie, insistă Daniel. Eu singur, eu singur

știu... Trebuie să merg, hai, lasă-mă.

Sanitarii nu se mai împotrivesc. Platforma urcă și Daniel nici nu se gândește să numere etajele. Privea mereu fața de nerecunoscut a lui Sabin, a acestui Sabin care zăcea între oamenii cu halate albe.

— Ajută-ne, îl rugă cineva și abia atunci observă că platforma se oprește. Apucă targa de un capăt. Sabin se făcuse parcă și mai greu. Coridorul avea pereții albi și plăcile lor iradiu o lumină slabă. Alți oameni în alb se iviră de după o ușă. Daniel simți că targa îi era luată din mâini și în momentul acela îl cuprinsese o mare slăbiciune, încât abia se mai putea ține pe picioare. Oamenii în alb nu-i dădură însă atenție. Targa dispăru după ușa mată pe care se proiectau câteva umbre mișcătoare.

Daniel își reveni și se grăbi într-acolo.

— Nu e voie, auzi un glas, și o mână îl opri în prag.

— Lasă-mă, de ce... Am fost cu el, spuse Daniel, adunându-și gândurile.

— Aici nu e voie, repetă glasul. Aici e sală de operații.

— Știu, șopti Daniel, deși nu-și amintea decât foarte vag cum ajunsese acolo și ce căuta într-o sală de operații; știa însă că Sabin fusese dus dincolo de ușă, iar omul acela nu-l lăsa pe el să-și însoțească prietenul.

— Nu poți intra cu asta pe tine, îi zise o femeie.

Daniel constată uimit că era tot în costumul de scafandru, uitase să-l scoată în port și venise așa până la spital. Infiriera îl conduse într-o altă sală.

— Dezbracă-te aici, spuse ea și îl lăasă singur.

Daniel își deschise costumul, apoi ieși din el și-l lăasă acolo, jos, mototolit. Se așeză pe un pat medical. O vreme stătu așa, abătut, fără să se gândească la nimic. Amintindu-

și de Sabin, tresări și se grăbi să părăsească încăperea. Ușa aceea mată era tot închisă, pe coridor câțiva oameni discutau despre Sabin. Daniel se apropie, mișcându-se cu greutate.

— În orice caz, a fost de o intensitate apreciabilă, zise unul. L-a doborât probabil într-o clipă. Profesorul nu cunoaște natura undei. Cu atâtea jivine câte s-au prăsit aici...

— Se poate face reanimarea ? întrebă cineva.

— Profesorul încearcă metoda lui Veld. Să așteptăm, cine știe...

— Poate că nu va fi prea greu. E tânăr și avea desigur un organism puternic.

— Da, așa se pare.

Ușa se deschise. Un medic ieși din sala de operații.

— Unde e însoțitorul ? Unde a plecat însoțitorul ?

Daniel bănuie că despre el era vorba și se apropie.

— Vino, profesorul te așteaptă, îi spuse medicul și intră în sală.

Daniel văzu prin ușa crăpată masa lungă cu aparatura ei complexă și strălucitoare. Un corp dezvelit era culcat acolo. Lui Daniel îi trebui mult până să înțeleagă că acela care zăcea sub lămpile uriașe era Sabin și nu altul. Un om trecu grăbit și acoperi o clipă deschizătura ușii.

— Vino! Vino, ce mai aștepți ! zise celălalt dinăuntru.

Daniel tresări din nou și îl urmă în sală. Acum se convinse că omul încorsetat în aparate era într-adevăr Sabin. Uitând pentru ce venise acolo, îl privi pierdut, până când cineva îl prinse de umeri și-l întoarse spre profesor. Apoi profesorul îl întrebă ceva și el povesti destul de confuz cum îl găsisese pe Sabin la câteva minute după ce acesta

întâlnise iar meduza verde.

— Bănuiam eu, zise profesorul, adresându-se mai mult medicilor din jur decât lui Daniel. I-a provocat un șoc nervos. Să vedem dacă nu i-a distrus vreo zonă din scoarță.

Ecranele clipiră, arătând forme neclare. Profesorul se aplecă spre ele, atent, și la fel făcură medicii peste umărul lui.

— E limpede, zise profesorul, îndreptându-se. Automatele sunt pregătite ? Începem.

O femeie, poate chiar cea de mai înainte, îl conduse pe Daniel. Ieși amețit, dar rămase pe coridor. Mirosul de spital îi umplea plămânii, sufocându-l. Ar fi vrut să plece, cât mai repede ar fi vrut să plece, să scape. Se gândi însă la Sabin, care zăcea dincolo de ușa mată, pe masa de operație. Din când în când auzea murmurul medicilor și zgomot subțire de metal.

*

* *

— Ți-e greu, zise Daniel mâhnit.

— Da, ai dreptate, oftă bolnavul. Mă simt foarte slăbit.

— Doctorii spun că ai să te refaci curând.

— Probabil. De ce n-ai mai venit pe la mine ?

— Nu mi-au dat voie. Trebuie să stai liniștit.

— Am înțepenit de când stau în patul ăsta, se plânse Sabin. Mă întreb dacă n-am uitat cumva că mai trebuie să și umblu. N-ar fi de mirare.

— Ei, și tu ! Așteaptă să te faci bine.

— Cum e afară ? se interesă Sabin.

— Cum știi. Mereu furtuni, incendii...

— Uite, ia cana de acolo și dă-mi niște apă. Aruncă

din ea și umple-o din nou. Mi-e tare cald.

Daniel aduse cana. Sabin sorbi de câteva ori.

— Mi-e tare cald câteodată, explică el. Sunt încă slăbit, îmi dau seama. Și uite cum zac aici, prins în inelele astea!

Sabin zâmbi. Avea fața palidă și trasă.

— Nu mă pot mișca, urmă el.

— Lasă că te faci bine, zise Sabin. Te faci bine și ai să mergi unde vrei:

— E caraghios. S-ar putea să mă trimită de pe Zorga.

— Cum așa? se miră Daniel. Cum să te trimită de pe Zorga ?

— Da, i-am auzit vorbind. Ei spun că n-am să rezist mai departe aici.

Daniel nu răspunse. Câtva timp tăcură amândoi.

— Ei spun că n-am să rezist pe Zorga, repetă Sabin. Vor să mă trimită pe unul dintre sateliți. Probabil la sanatoriul de pe Fi-3. N-aș vrea să merg acolo. Ce să fac acolo ? Spune și tu dacă are vreun rost să merg eu pe Fi-3.

— Totuși, până te însănătoșești, obiectă Daniel fără convingere.

— Dar nu vreau să plec, înțelegi ? Îmi dau toată osteneala să mă însănătoșesc pe Zorga. Nici nu mă gândesc să plec de aici.

— Poate că nu va fi nevoie. Poate că totuși nu va fi nevoie. Nu toți bolnavii sunt trimiși pe Fi-3.

— Sigur că nu, întări Sabin. Ce mai fac virușii ?

Daniel zâmbi.

— I-am domesticit.

— Mă bucur, spuse Sabin.

— L-am studiat și pe al tău. *Savantul* mi l-a lăsa mie

în grijă. Știi, îți trimit urări de sănătate. Va veni altă dată să te vadă.

— Cine ? râse Sabin.

— De *Savant* vorbeam. Zicea că vine altă dată să te vadă, că acum nu poate.

— Să-i spui să se grăbească, altfel nu mă mai găsește aici. Altfel va trebui să mă caute pe Fi-3 sau altundeva.

— Fii serios ! Stai liniștit și nu te mai gândești la asta N-o să te trimită nimeni de aici, încercă Daniel să-l convingă.

— Mai dă-mi puțină apă, ceru bolnavul. Mi s-a făcut iar sete.

Daniel aduse cana și i-o ridică la gură. Sabin bău cu înghițituri mici, privind în fundul cării.

— Da, zise el, m-a lovit strașnic. Așa-i că m-a atins bine?

— Cine te-a atins bine ?

Sabin se strâmbă.

— Ei, cine ! Meduza. O văd mereu când închid ochii.

— Sabin, tu știi că și eu am văzut meduza verde? se însuflețește Daniel, aplecându-se spre el.

Bolnavul tresări.

— Nu mai spune ! Cum ? Când ai văzut-o ?

— Mai demult, într-o seară. Treceam pe țărm și ea plutea pe lângă stânci. I-am văzut lumina și am recunoscut-o. Numai ea putea să fie.

Sabin se încordase și ochii îi străluceau ca de febră.

— Atât de aproape! exclamă. A venit atât de aproape de țărm. Daniel încuviințează.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată, spuse Sabin.

— Era lângă cele două stânci de pe plajă, preciză Daniel. Imposibil să nu le știi.

- Sigur. Da, desigur... Dar nu mi-aș fi închipuit...
- Stai liniștit, îl sfătuiește Daniel. Ești tulburat și aparatele vor da semnalul. Uite cum se agită luminile aici.
- Daniel, ești sigur că ea era ?
- Ea, sau alta, dar asta ce importanță are ?
- Deci ea era, șoptește Sabin.
- Stai liniștit și nu te tot mișca. Altfel îmi vor cere să ies. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun.
- Nu, spune-mi! Uite, nu mai fac nici o mișcare. Uite, am să mă liniștesc imediat.
- Așa a fost, zise Daniel. Așa cum ai auzit. Dar văd că nu te-ai învățat minte, încercă el să glumească. Nu te-ai vindecat.
- Apleacă-te, îi cere Sabin.
- Daniel se aplecă spre el. Bolnavul șoptește, parcă temându-se să nu-l audă cineva :
- Abia aștept să mă fac bine, și atunci... Numai de nu m-ar trimite ăștia pe Fi-3...
- Lasă, o să mai lucrăm noi împreună, fii fără grijă, îl asigură celălalt.
- Nu de asta. Nu de asta ziceam. Mai dă-mi apă..
- Sabin bău din nou și Daniel îi umezește fruntea înfierbântată.
- Trebuie să plec, se scuză el. Mai vorbim altă dată. Am rămas destul pentru o primă vizită.
- Nu. Te rog, mai stai. Vorbește-mi de meduză. Te rog, vorbește-mi de meduză !
- Ce să-ți mai spun ? Întrebă Daniel nehotărât.
- Știi, abia aștept să mă însănătoșesc, repetă Sabin. Am s-o caut iarăși la Recife. Într-un fel sunt contaminat, zâmbește el, meduza asta mi-a intrat în sânge... Am s-o caut

iar. Și n-o mai las să mă atingă altfel vezi unde ajung...

— Sabin, începu Daniel și deodată se opri, neștiind dacă era bine să mai continue.

— Hai, spune, îl rugă bolnavul.

Daniel ezită, dar simți că nu va mai putea da înapoi. Și atunci începu să se joace cu cuvintele, întârziindu-le pe cele primejdioase.

— Sabin, tu știi că eu am crezut întotdeauna... Am sperat că tu vei prinde meduza verde și poate că n-am greșit. Eu știu că atunci ți-a scăpat, știu. Dar întotdeauna ți-am spus că ai s-o prinzi fiindcă așa credeam. Înțelegi, nu ? Și mă gândeam că eu nu voi vedea meduza asta niciodată, niciodată liberă, mă înțelegi, decât în acvariu, atunci când o vei aduce tu. Îți amintești că ți-am vorbit cândva... Eu îmi amintesc foarte bine, și chiar așa era, n-aș fi îndrăznit să caut eu singur meduza verde. Știi, atunci în mare, mi-a fost tare frică... Și uite că într-o seară meduza a trecut pe lângă mine, atât de aproape încât aș fi putut să arunc cu ceva în ea, dar atunci nu mi-a trecut asta prin minte, zău așa.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă îngrijorat Sabin.

— Crezi ceva și ești sigur că așa este, că nu poate fi altfel, dar se întâmplă nu știu ce și asta te întoarce pe dos, și nu mai poți ști ce e adevărat și ce trebuie să crezi.

Sabin nu mai zise nimic, așteptând.

— Așa și cu tine, continuă Daniel. Eu am sperat să prinzi tu meduza verde, știi... Dar, ce s-o mai întorc ! Faptul e fapt: a prins-o altul, asta e. Au prins meduza verde.

Sabin păli și buzele îi tremurară.

— Au prins-o ? Au prins-o, zici ? șopti răgușit.

Daniel încuviință.

— Cineva de la stația vecină, preciză el.

Tăcură amândoi, ocolindu-și privirile.

— Mai bine nu-ți spuneam, regretă Daniel. Mai bine nu-ți spuneam nimic.

Sabin privea în tavan și se putea citi suferința pe fața lui, deși încerca s-o ascundă.

— Spui că a prins-o unul de la stația vecină ? Întrebă el ca și cum n-ar fi auzit bine.

Daniel clătină din cap afirmativ. Sabin rămase tăcut și parcă se liniștise. Încercă să și zâmbească.

— Ei, ce să-i faci! oftă el.

— Îmi pare rău, spuse Daniel. Îmi pare tare rău.

— Ce să-i faci ! repetă Sabin întristat, după ce mai tăcuse un timp.

Pe Daniel îl străfulgeră un gând.

— Știi, zise, cel care a prins-o are să vină să te vadă.

Sabin tresări.

— De ce să vină să mă vadă ? Întrebă el prudent.

— A spus că trebuie. Cred că o să vrea să-ți mulțumească, spuse Daniel, mișcându-se pe scaun ușor stânjenit.

— Mie ? se miră Sabin.

— Da, ție. Zicea că altfel n-ar fi găsit meduza verde dacă tu... Dacă tu nu... Știi, atunci când te-a lovit unda. El era cu o navă și a captat unda și a urmărit meduza până la ascunzătoarea ei.

— A prins-o chiar atunci ? se interesă celălalt.

— Nu atunci. Mai târziu. Dar principalul e că a descoperit atunci ascunzătoarea. S-ar putea să nu vină totuși să-ți mulțumească. Dar în orice caz, o să vină aici să te vadă.

Tăcură iar, și Sabin își privea degetele subțiri,

îngălbenite.

— Cum îl cheamă ? întrebă el într-un târziu.

Daniel se miră.

— Încă nu ți-am spus ? Cum să-l cheme ? Iulian. Lucrează la stația vecină. O prăpădită de stație cu numai câteva nivele. Sau poate că nici nu-l cheamă Iulian, ci Elian, nu-mi mai amintesc bine. Dar o să vină să te vadă, promise Daniel.

Întoarcerea navei

De când aflate că se apropiau de soarele portocaliu, copilul născut pe navă își lăsa tot mai des jucăriile de zinc și venea să întrebe :

— Tată, încă n-am ajuns pe planeta ta ? Când ajungem ?

— Ai răbdare, îl sfătui o dată taică-său, însemnând pe hartă porțiunea de spațiu parcursă.

— Și acolo nu vom mai fi singuri ? Și sunt mulți oameni acolo ?

Taică-său îi vorbise și în alte împrejurări despre oameni, dar el voia să știe și de aceea întreba mereu.

Astronautul își ridică fruntea și-l privi îngândurat. Cum putea să-i explice ? Copilul se născuse pe navă, nu-l văzuse decât pe el și pe cea care-i dăduse viață. Văzuse și filmele, dar acolo nu erau oameni adevărați.

— Tată, unde e mama ?

Bărbatul trase o linie, iar linia ieși puțin strâmbă și tremurată. Privi un timp fără niciun scop linia aceea.

— Unde e mama ? Întrebă iarăși copilul. Acolo ? Pe planeta spre care mergem ?

— Da, încuviință bărbatul. Pe planeta pe care mergem.

— Și de ce a plecat mama singură acolo ?

— N-a plecat singură. E cu Ștef, fratele ei.

— Ștef cel despre care mi-ai spus povestea cu Steaua de Zinc ?

— Da, el.

— Mai spune-mi o dată povestea cu Steaua de Zinc.

Omul îl îndepărtă ușor, de umeri, vrând să rămână

singur.

— Du-te și te joacă.

Băiețașul se retrase puțin, dar nu plecă. Stătea cu picioarele depărtate și-și ținea mâinile la spate. Cu ochii lui curioși îl privea pe taică-său și se gândea intens.

— Tată, Ștef era mai înalt ca tine ? Întrebă deodată.

— Nu, nu era mai înalt.

Omul se încruntă, încercând să-și amintească mai bine.

— Cred că nu era.

Băiatul păru mirat și nemulțumit de răspuns.

— Ștef e înalt și puternic, decise el, după ce-și scormoni ungherele memoriei.

— Fii cuminte și lasă-mă să calculez, îi zise astronautul.

Copilul plecă încet, cu părere de rău. Se vedea asta și din felul cum își târâia călcâiele. Trecu în salonul navei, de unde se întoarse repede cu jucăriile în brațe.

— Tată, dă-mi voie să mă joc aici, se rugă.

— Joacă-te, spuse bărbatul, căruia îi pierise chef de lucru și se simțea puțin tulburat.

Copilul își împrăstie sferile și cuburile pe jos, apoi începu să le clădească, stând în genunchi lângă ele. Bucățile sclipitoare de metal sunau frumos, lovite una de alta.

— Acolo unde mergem sunt copii ? se mai interesă băiatul născut pe navă. Și au să se joace cu mine ?

— Sigur că da.

Copilul se bucură. Zâmbi.

— O să le dau cuburile mele, spuse el. Nu-i așa că ei n-au cuburi de zinc ? Dar ei au să-mi dea o pisică vie ? Ce

zici, tată...

— Au să-ți dea.

Băiatul dorea mult să aibă o pisică. Taică-său răscolise filmoteca și nu găsisese nici o înregistrare cu pisici. Nici nu se pricepea să i-o deseneze.

— Tată, mama ne așteaptă pe cosmodrom ?

Bărbatul îl privi lung, fără să-i răspundă. Cum stătea acolo, neîndemânatic și trist, chipul i se făcuse aspru, împietrit în lumină. Era și foarte obosit.

— Vreau ca mama să vină pe cosmodrom, ceru copilul. Mi-e tare dor de ea.

Omul clătină din cap, evitându-i privirea naivă.

— Arată-mi și mie soarele portocaliu, tată !

Bărbatul tresări. Copilul venise lângă el și i se agățase de genunchi. Îl luă în brațe.

— Hai să ți-l arăt.

Se apropie de tabloul de comandă. Copilul îi cuprindea strâns gâtul cu mâinile.

— Uite, îi arată o stea pe un ecran. Uite, ăsta e soarele portocaliu. Planetele încă nu se văd.

— Nu se văd ? se miră băiețașul. De ce nu se văd ? Și de ce e atât de mic ?

— E prea departe.

Copilul ceru să fie lăsat jos. Își reluă tăcut jocul, îngrămădind cuburile cu multă atenție, după o logică de nepătruns. Tatăl său stătea alături, în picioare.

— Gata, spuse băiețașul privind mulțumit grămada de metal. Acum e bine.

— Ce-ai făcut aici ? întrebă astronautul.

— O pisică. O pisică de zinc.

Bărbatul zâmbi.

- Și sfera asta ce e ?
- Asta e coada, răspunse cu gravitate copilul născut pe navă și în sinea lui se mira că taică-său nu înțelesese imediat lucrul acela care pentru el era atât de limpede.

exilatul

Lumina îi umplu ochii, supărătoare. Se strâmbă nemulțumit și se răsuci în așternut, trăgându-și învelitoarea peste cap. Stătu așa un timp, ca într-o plutire legănată. Prin minte îi trecură o mulțime de frânturi de gând, pe care însă nu le putu urmări până la capăt, se risipeau înainte de a se alcătui precis. Într-un târziu gândurile începură să i se limpezească, să prindă contururi. Atunci știu că somnul i-a fugit definitiv și îi păru rău. Ar fi vrut să mai doarmă.

— Te-ai trezit ? întrebă însoțitorul.

Geo întredeschise ochii. Celălalt era dincolo, întors cu spatele. Îl văzu prin ușa deschisă.

— E timpul să te scoli, spuse însoțitorul, privind peste umăr.

Geo nu răspunse și nici nu arată prin ceva că ar fi auzit. Se răsuci leneș pe spate, dezvelindu-se. Apoi căscă prelung și zgomotos. Și iar îl urmări pe cel de dincolo, pândindu-i mișcările.

Însoțitorul se ridică și dispăru după perete. Geo vedea acum o parte din tabloul de bord : câteva cadrane și jumătate dintr-un mic ecran rotund. Mai căscă o dată, la fel de zgomotos, și se ascunse sub învelitoare. Auzi pașii ușori ai celuiilalt, dar nici nu se clinti.

— Trebuie să te pregătești, spuse omul. Suntem aproape de 104.

— Lasă-mă în pace, gemu Geo.

Omul plecă. Geo așteptă până când auzi scaunul scârțâind. Ridică un colț al învelitoarei și-l văzu pe celălalt întors cu spatele, dincolo, lângă tabloul de bord. Căscă a treia oară, supărător.

— Termină ! strigă însoțitorul și își răsuci scaunul spre el.

Geo rămase nemișcat un timp, apoi se dezveli iar. Ghemuindu-se, începu să se țină de șale.

— Astăzi sunt bolnav, se tângui el.

Celălalt nu-i dădu atenție.

— N-auzi că sunt bolnav ? insistă Geo.

— Ar fi mai bine să te scoli, zise însoțitorul. În curând vom ajunge în dreptul lui 104. Și să știi că degeaba procedezi așa. Nu mă sfidezi pe mine. Pe tine te sfidezi.

Geo se ridică și se întinse, trosnindu-și încheieturile. Începu să se plimbe prin cabină fără nici un rost, cu tălpile goale.

— Am și ajuns ? întrebă el nemulțumit.

— E timpul, răspunse celălalt.

— Ah, da, *e timpul*, imită Geo și se așeză din nou în așternut.

Însoțitorul își ieși din fire :

— Omule, nu înțelegi că suntem aproape de 104 ? Vrei să te trimit acolo dezbrăcat, sau ce...

— Nu s-ar putea să nu mă trimiți de loc ?

Celălalt tăcu, înăbușindu-și mânia. Apoi zise cu un glas ceva mai coborât:

— Știi bine că nu. De altfel tu singur ești de vină.

— Te rog, fără morală, protestă Geo. Sunt sătul de morală.

Începu să se îmbrace cu o încetineală enervantă.

— Singur ți-ai făcut-o, continuă însoțitorul întărâtat, subliniind cuvintele cu gesturi repezite. Numai tu ești de vină, și caracterul ăsta nesuferit al tău.

Geo își adună ghetetele aruncate prin colțuri.

— Hai, nu te mai certa cu mine, zise el blând. Măcar acum, înainte de despărțire, nu te mai certa.

Celălalt se întoarse cu spatele și nu mai spuse nimic. Geo umblă câțva timp prin cabină, apoi trecu dincolo. Se opri în fața ecranului central, privind pata ce se distinge pe el. Se încruntă.

— Țsta e ?

Omul nu răspunse și Geo nu-l mai întrebă a doua oară. Pata se deplasa spre stânga, alungită și colțuroasă. „Un castravete nenorocit”, își zise Geo și deodată îi fu ciudă.

— De ce să merg eu acolo ? întrebă nervos. Nu vreau să merg.

— Tu singur ești de vină, repetă însoțitorul.

Geo se liniști repede.

— Deci ăsta e 104, zise, clătinând din cap.

Se întoarse cu spatele, sprijinindu-se în tabloul de bord. Își încrucișă brațele pe piept și îl urmări pe pilot, care supraveghea cadranul vitezelor.

— Tot tu ai să vii să mă iei ? întrebă.

— Nu, răspunse celălalt cu dușmănie. Mi-a fost destul cât am călătorit cu tine. O să vină altul.

Geo zâmbi strâmb.

— Dar până atunci mai este vreme, urmă însoțitorul pe un ton voit răutăcios. De ce te și gândești de pe acum la întoarcere ? Mai încolo ce ai să faci ?

Geo se înfurie.

— Ce te privește pe tine dacă mă gândesc sau nu la întoarcere ? Ori dacă mă gândesc acum sau altă dată ? Ce te amesteci ? Nici aici nu pot să fac ce vreau ? Nici acum să nu...

— Mă bucur, îl întrerupse celălalt. Mă bucur că te văd

furios. Ești într-adevăr demn de admirație!

Geo amuți, împungând aerul cu degetul într-un gest provocator. Apoi se calmă și își încrucișă iarăși brațele pe piept.

— Acolo, pe 104, n-ai decât să faci ce vrei, zise însoțitorul. Adică tot ce mai poți face, adăugă el.

Lui Geo i se păru că omul se bucura, și privi tăcut ecranul pe care asteroidul lua forme din ce în ce mai precise.

— E numai stâncă stearpă, constată el dezamăgit.

— Ai tot ce-ți trebuie, n-are nici un sens să-ți faci probleme. Cineva a fost acolo de curând și a verificat.

— E deprimant Castravetele ăsta ! oftă Geo și trecu în cabină.

Însoțitorului i se făcu milă de el.

— Puteai bănuî că aici ai să ajungi, spuse. Trebuia să te gândești la timpul potrivit. Unul ca tine numai aici putea să ajungă.

— Hai, încetează ! izbucni Geo. Nu eu am vrut să merg pe Castravete. Voi m-ați trimis !

— Ai face mai bine să nu ții și să mănânci, îl sfătui celălalt. Ți-ar prinde bine până te stabilești pe 104.

— Nu mi-e foame, se încăpățână Geo.

— Totuși e cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci.

— Nu mi-e foame ! N-auzi că nu mi-e, încetează !

— Atunci rabdă, zise pilotul plictisit.

Geo fierbea de necaz. Se întinse îmbrăcat în așternut, așteptând să se calmeze.

— Și dacă o să mor acolo ? întrebă în ciudat.

— N-ai să mori, îl asigură celălalt.

Geo rămase tăcut, cu ochii în tavanul scund al navei,

unde un desen simplu își împletea liniile curbate.

— M-ați alungat, vorbi el într-un târziu. Nu-i nimic, pot foarte bine să stau și pe Castravete. Au mai stat și alții, după câte știu. N-o să mor acolo.

— Tu singur ți-ai făcut-o, observă pilotul. Asta, ultima mai ales... Din cauza ta au murit doi oameni.

Geo se întunecă la față.

— Nu din cauza mea. Mecanismul era defect

— Tu l-ai defectat

— Am vrut să fac o glumă. N-am crezut că așa o să se întâmple, altfel nu m-aș fi atins de el.

— Da, cunosc toate scuzele, spuse aspru însoțitorul. Dar uite că doi oameni au murit din cauza ta, și tu trebuia să împiedici asta atunci.

Geo nu mai zise nimic. Pilotul se ridicase și îl privea din prag, muștrător.

— Măcar acum ar trebui să fii sincer față de tine și să recunoști, adăugă el.

— Să lăsăm asta, propuse Geo strâmtorat. Să lăsăm asta. O să stau zece ani pe 104 și am terminat.

Pilotul se întoarse iarăși spre tablou.

— E timpul, zise. Pregătește-te.

Geo se ridică încet și veni în sala de comandă.

— Acolo sunt costumele, arătă pilotul într-o parte fără să se întoarcă. Geo deschise despărțitura aceea și scoase un scafandru cosmic nou. Îl cercetă pe toate părțile, întârziind momentul echipării. Mai repede, auzi glasul pilotului. Mai repede, altfel n-ai să cobori fără riscuri.

Geo își puse costumul cu aceeași încetineală în mișcări. Privi împrejur înainte de a-și fixa casca. Însoțitorul își făcea de lucru la tabloul de bord.

— Gata! se auzi răgușit glasul lui Geo, schimbat de aparate.

Pilotul se ridică. Nu se simțea totuși în largul lui.

— Ei, ce să-ți spun, zise el. Acolo, jos, să te mai gândești... Oricum, zece ani acolo...

Se întrerupse, ezitând.

— Acolo, jos, să știi că totuși... Să știi că nu vei fi uitat. Poate chiar eu am să vin să te iau înapoi. E hai, acum du-te.

Geo se întoarse fără un cuvânt și coborî în trapă. O scară spiralată îl conduse spre intrarea în capsulă. Pătrunse acolo, închise ușa dublă și se așeză. Sistemele de bord clipiră din ochii verzui, rotunzi.

— Peste optzeci de secunde te catapultez, auzi în cască vocea pilotului.

Numără în gând și deodată simți șocul, apoi un zbârnâit monoton făcu pereții să tremure. Constată că se deplasa independent.

Capsula evolua un timp alături de navă, apoi traiectoria i se curbă din ce în ce mai mult, îndepărtând-o. Geo se ghemuise în singurul fotoliu din cabina strâmtă. Privea prin hublou nava care se micșora și îl încercă o părere de rău, apoi se încăpățână să nu mai urmărească nava. Căută asteroidul, care era acum destul de aproape. Foarte slab luminat, 104 își perinda culmile ascuțite prin dreptul lui Geo, dar capsula înconjură micul corp ceresc și trecu în partea umbrită. Bezna se îngroșase, Geo nu mai vedea nimic dedesubt. Așteptă încordat, bănuind asteroidul acolo unde o uriașă pată neagră acoperea lumina stelelor. Brusc, soarele Talzinar apăru dincolo de marginea întunecată. Era mic și lipsit de viață, abia ca o stea ceva

mai strălucitoare. Lumina lui palidă smulgea din 104 niște umbre vagi, abia conturate. Geo înconjură asteroidul de câteva ori, căutând platoul de coborâre. Ochii i se obișnuiră cu întunericul și descoperi într-adevăr o suprafață ceva mai nivelată între două șiruri de stânci. Dungi negre brăzdau platoul, însă Geo nu-și dădea seama dacă acolo erau crăpături sau numai umbre. Totuși, la o nouă rotație avu impresia că deslușea o formă cunoscută. Tresări și se aruncă spre hublou, dar nu mai apucă să se lămurească, deoarece capsula intrase din nou în zona umbrită a lui 104. Privi cadranele și constată că nu va mai ajunge la platou, traiectoria era prea scurtă, avea să se sfârșească undeva mai aproape. Pereții reîncepuseră să vibreze. Întunericul era compact și omul nu putea alege locul de coborâre. Hotărî să lase totul în seama automatelor, dar asta nu-l scuti de câteva emoții. Mereu i se părea că vede umbre ascuțite mișcându-se în noapte, în sus, și aștepta din clipă în clipă contactul cu stâncile. Coborârea se desfășură însă normal, capsula atinse solul cu picioarele ei telescopice și se opri.

Geo răsuflă ușurat.

— Iată că am ajuns și pe Castravete, își spuse el fără să se bucure.

Privi afară și nu văzu nimic, decât cercul pe care-l făcea lumina trecând prin hublou. Cercul se proiecta probabil pe o stâncă din apropiere. Geo își zise că era mai prudent să aștepte dimineața, dar în același moment știu că va ieși chiar atunci, indiferent de riscuri. Simți nevoia să părăsească imediat cabina cu toate că nu i-ar fi folosit la nimic. Acționează sistemul de deschidere și deodată ușa i se smulse din mâini, iar sângele îi năvăli în cap, amețindu-l.

Lovitura care urmă îl trezi, dar urechile îi vâjâiau încă. Nu vedea chiar nimic în jur. Pipăi solul dur și își dădu seama că zăcea pe o pantă, cu capul în jos. Se ridică gemând. La vreo treizeci de pași mai încolo văzu o lumină dreptunghiulară. Constată că era intrarea capsulei și se miră că aceasta ajunsese tocmai acolo. Apoi înțelese și îi veni să râdă, reproșându-și că uitase să scoată aerul din cabină înainte să fi deschis ușa dublă. Desigur, aerul țâșnise în spațiul înconjurător, proiectându-l și pe el afară.

— Ce întâmplare! se miră Geo.

Începu să se miște pe loc, șchiopătând. Încercă să se orienteze, fiindcă nici măcar nu bănuia în ce parte a asteroidului căzuse capsula. „Fără asta nici nu se putea“, își spuse nemulțumit, gândindu-se tot la ce pățise. Mai făcu vreo câțiva pași, șovăind, pipăind terenul înaintea lui, până când piciorul îi alunecă în gol. Se culcă la pământ și curând se convinse că stânca sfârșea într-adevăr acolo. Nu reuși nici să atingă, nici să vadă marginea cealaltă a crăpăturii. Rămase nemișcat, chinuindu-și mintea cu întrebări la care răspunsul întârzia să vină. I se făcuse și puțină teama, fiindcă se vedea prizonier în întunericul acela uscat și totuși nefoșnitor. Cum stătea culcat pe o parte, lângă buza șanțului, simți că i se proptise ceva în coaste, jenându-l. Pipăi acolo și găsi lanterna fixată la centură. Se bucură și o aprinse. Lumina îl orbi, atât era de puternică în contrast cu bezna din jur. O plimbă în stânga și în dreapta, de-a lungul muchiei de piatră. Șanțul se desena neregulat pe suprafața asteroidului, cotind după un grup de stânci cu strălucire reală. Geo lumină marginea opusă, care era într-adevăr departe, n-ar fi putut sări dincolo, deși gravitația era mică. Pereții șanțului coborau în pante primejdioase, întâlnindu-

se la mare adâncime. „Cum să ajung la stație ?” se întrebă. Luă în sfârșit o hotărâre și, ridicându-se, porni pe marginea crăpăturii. Urmă cercul luminos lăsat de lanternă. La un moment dat se gândi să treacă șanțul, deși nu știa precis dacă i-ar fi folosit la ceva. Îl luminează cu raza, descoperind că acolo crăpătura nu era tocmai adâncă. Poate că totuși n-ar fi îndrăznit să coboare, dar ceva îl obliga să meargă înainte, așa că umblă în lungul șanțului până găsi o pantă mai puțin abruptă și își dădu drumul să alunece, culcat pe o parte, agățându-se din când în când de ieșituri. Constată din nou că trupul lui era foarte ușor, iar șocurile nu-i produceau dureri. Când ajunse pe fundul șanțului era însă înfierbântat și câteva minute trebui să se odihnească. Purtă raza pe peretele pus, căutând un loc de trecere, apoi se cățăără lipit de stânca aspră, privind mereu în sus, acolo unde muchia șanțului despărțea pământul de stele. Se opri pe o mică terasă, măsurând din ochi distanța până sus.

Își adună puterile, sări și se agăță cu coatele de margine. Ceva îl apăsă în jos și în aceeași clipă văzu cu spaimă o umbră clătinându-se în dreapta lui, aplecată peste prăpastie. Umbra lunecă pe lângă el și se prăbuși, iar solul vibra ușor, îndelung. Apoi, la interval de câteva secunde, se zgudui de două ori, puternic. Geo se săltă peste marginea șanțului și străpunse cu raza întunericul de jos. Un nor de praf se stârnise acolo, fremătând leneș în jurul unui colț de stâncă prăbușit.

Revenindu-și, Geo se îndepărtă de șanț. Traversă un platou înclinat, împiedicându-se în pragurile de piatră pe care nu le observase la timp. Terenul devenea tot mai accidentat. De câteva ori omul se opri dezorientat, neștiind în ce parte să meargă. I se păru că recunoaște un grup de

stânci pe lângă care mai trecuse și porni în partea aceea, până când avu din nou impresia că se rătăcise. După socoteala lui ar fi trebuit să ajungă din nou la șanț, dar șanțul nu părea să fie prin apropiere. Atunci Geo știu precis că mergea în altă direcție și se opri descumpănit.

Ceva nu era în regulă. Simți asta, fără să intuiască imediat factorul care provocase alarma. Mai târziu văzu steaua Talzinar la o palmă deasupra orizontului și înțelese că pe asteroid se făcea ziuă. Stâncile primiseră o vagă sclipire, după care Geo le bănuia formele neclare. Bezna se subțiasse, făcând loc unui semiîntuneric obositor. Soarele portocaliu nu avea putere să trimită la o asemenea distanță decât o cantitate infimă de energie. Geo stinse lanterna și își obișnuie ochii cu dimineața sumbră a lui 104. Lumina nu se mai intensifică decât foarte puțin. Relieful deveni totuși vizibil, iar crestele aruncară în partea opusă stelei umbre dense, ca niște punți de întuneric.

Neștiind unde era și încotro să meargă, Geo porni drept spre steaua portocalie. Era îngrijorat și dezgustat în același timp. Asteroidul nu-i părea o gazdă primitoare. Fără să vrea, se gândi la cei zece ani pe care trebuia să-i petreacă acolo, și gândurile acelea neplăcute îl obsedară într-atât încât la un moment dat se simțea fizic apăsarea și trebui să se smulgă din ele, ceea ce iarăși nu fu prea ușor.

Sări peste un perete stâncos și în acel moment îl orbi lumina care izvora dincolo de el. Nu mai apucă să-și dea seama ce era acolo. Surprinderea îl făcu să-și ia un elan de sălbăticiune și să sară înapoi. Căzu pe lespezi, abia stăpânindu-și pulsațiile grăbite ale sângelui. Rămase neclintit, încercând să-și explice de unde venea lumina aceea și ce se afla dincolo de stâncă. Până la urmă

curiozitatea învinse. Se cățăără prudent pe creasta ușor înclinată și privi dincolo. Lumina îl orbi iarăși, dar acum nu se mai sperie. Văzu cupola mică, transparentă, și își închipui că dăduse peste locuința de care îi vorbise însoțitorul. Se lăsă să alunece de pe creastă și merse în direcția aceea. Curând se convinse că era într-adevăr locuința la care trebuia să ajungă. Cunoștea modelul acestor mici statui construite special pentru corpurile cerești lipsite de atmosferă. Se apropie și acționă mecanismul de deschidere, având grijă să stea pe placa albă de la intrare. Placa se scufundă lent și Geo ajunse în galeria subterană. Sări într-o parte, permițând plăcii să acopere la loc intrarea, iar aerul umplu galeria, așa că omul urcă treptele metalice care duceau în interiorul clopotului transparent.

Își scoase costumul de protecție. Se simțea epuizat; așternutul aflat într-o parte a cupolei îl atrăgea irezistibil. Stinse lumina, dar constată cu neplăcere că nu putea adormi. Oboseala și emoțiile îi alungară somnul. Privi afară prin peretele străveziu. Ziua semiobscură îmbrăca planetoidul într-o nuanță deprimantă. Deasupra încremeniseră stelele, mari și rotunde, înghesuite pe cerul smolit. De sub orizont urcau norișorii subțiri și lăptoși dinspre nucleul galactic. Geo îi urmări multă vreme, apoi, în sfârșit adormi și se trezi abia noaptea, pe un întuneric absolut.

Făcu iarăși lumină și se apropie de cutia smălțuită a bucătăriei. Îl chinuia o foame cumplită. În vreme ce aparatul făcea sintezele, el se plimbă de colo-colo prin spațiul destul de strâmt închis sub cupolă. Dacă întindea puțin mâna, putea atinge tavanul boltit. După ce mănă, se

trânti în fotoliu, sătul și aproape mulțumit. Nu-l mai preocupa decât modul cum avea să-și piardă timpul până la ziuă. Măsură cu privirea terenul accidentat pe care lumina, trecând prin pereții cupolei, îl smulgea din noapte. Era doar un petic de pământ și lui Geo nu-i venea încă să creadă că în afară de solul acela dur, de un negru cenușiu, brăzdat prin unele locuri de fâșii mai deschise la culoare, nu mai vedea nimic împrejur în toți acești zece ani care trebuiau să urmeze.

2

Celălalt ședea pe o piatră și Geo reuși să se apropie neobservat, profitând de întuneric. Îl apucă de braț. Necunoscutul nu păru totuși surprins.

— Ai venit ? Întrebă el fără să se întoarcă.

— Da, răspunse Geo, iar celălalt se răsuci brusc spre el, privindu-l puțin speriat.

— Cine ești ? Îl întrebă pe Geo și glasul îi trăda o sinceră uimire.

— Nu mă cunoști ?

Necunoscutul stătu pe gânduri. Aprinse lanterna și lumineă casca lui Geo, apoi o stinse.

— Iartă-mă, se scuză el, nu te vedeam prea bine, e prea întuneric aici. Iartă-mă, dar nu-mi aduc aminte să ne fi cunoscut.

Fu rândul lui Geo să se mire :

— Ei, nu te mai preface !

Străinul se ridică.

— Sau poate că nu ai fost tu ? ezită Geo.

— N-am fost eu, acceptă celălalt. Probabil că n-am fost eu. Dar despre ce era vorba ?

— Mi s-a părut că te-am întâlnit undeva, explică Geo

încurcat.

Necunoscutul râse.

— Eu sunt aici abia de câteva ore. Într-o excursie, știi... N-a fost ideea mea, eu aș fi vrut în altă parte, pe Clopotul Albastru. Am rude acolo. Dar Mona, ea a zis să mergem pe 104. Să vadă cum e asteroidul ăsta.

Omul râse din nou, disprețuitor.

— Ce putem vedea aici, pe 104 ? Pustiu, pustiu... Tot în excursie ? se interesează el.

Geo se fâstâci și încuviință.

— Știi, reluă celălalt, e nemaipomenit de urât aici. Dacă nu insista atât Mona, nu veneam pentru nimic în lume.

— Mie îmi face plăcere, îl asigură Geo. E cel mai original loc din câte cunosc.

Necunoscutul îl privi neîncrezător.

— Vorbești serios sau îți bați joc de mine ?

— Foarte serios, minți Geo. E a treia oară când vin aici în excursie. Clopotul Albastru e un fleac, și nici măcar albastru nu e. Pe când ăsta... N-ai văzut ce formă extravagantă are ?

— Da, e destul de alungit asteroidul tău, chiar m-am mirat.

— Aerodinamic ! exclamă Geo entuziasmat. Nu-i așa ?

— Adrian, cu cine vorbești ? se auzi de undeva o voce de femeie și Geo tresări, căutând-o pe cea care vorbise.

— O, ea e Mona, explică necunoscutul. Mona, unde ești? Vino, am întâlnit aici pe cineva. Îl cheamă...

Geo își spuse numele fără prea multă plăcere.

— Îl cheamă Geo și vine chiar de pe Clopotul Albastru.

— Nu de acolo, zise Geo nemulțumit. De pe Planetă.

Femeia venea printre stânci, luminându-și cu atenție drumul.

— Mă bucur, zise, oprindu-se lângă cei doi. Eu sunt Mona, cred că ai aflat. Adrian e foarte încântat de asteroid. Dacă ți-a spus cumva altfel, să nu-l crezi.

— Da, draga mea, cedă Adrian, pentru tine o să-mi schimb și gusturile.

— Ești de mult aici ? întrebă femeia.

— Eu ?... ăăă... Nu prea, răspunse Geo, eschivându-se.

— Noi acum am venit, îl lămuri Mona înveselită. Cum am coborât pe sol, am și pornit în recunoaștere. Tot timpul am senzația că o să găsesc aici ceva foarte, foarte interesant.

— Ea are mereu senzații din astea, observă Adrian.

— Nu fi răutăcios cu mine ! îi reproșă femeia.

— Sunt curios până unde o să se ducă, îi mărturisi Adrian lui Geo. Deocamdată e modestă, s-a mulțumit cu 104. Mă mir că nu mă scoate dincolo de periferia sistemului. Asteroidul acesta... asteroidul acesta e cel mai îndepărtat de Talzinar, nu ?

— Cel mai îndepărtat.

— Ei vezi!

Exclamația suna a reproș și Adrian porni înainte, simulând o imaginară supărare.

— Ce navă aveți ? se interesă Geo.

— Una mică și foarte interesantă, o lăudă Mona. Eu am ales-o!

— Se pricepe la toate, comentă Adrian ironic.

— Dar, dragul meu, acum cred că totuși nu trebuia să venim aici. O să mă plictisesc repede printre stâncile

acestea... stâncile acestea mohorâte...

- Cine a fost cu ideea ? triumfă Adrian.
- Nu trebuia să mă lași.
- Sigur, acum eu sunt de vină!
- E drept că nu prea aveți ce vedea aici, recunosc

Geo.

- Parcă înainte spuneai altceva, observă Adrian.
- Eh! icni Geo și nu mai zise nimic.
- Ce-i acolo ? Întrebă Mona, oprindu-se. Ce-i lumina

asta ?

— Locuința mea. Credeam că ați observat-o până acum.

- Te-ai și aranjat! vorbi Adrian cu admirație.

Se apropiară de cupolă.

- Făceți-mi o vizită, propuse Geo.

— Cu plăcere. Mică, dar cât se poate de bună, aprecie Adrian, lovind cu pumnul în cupolă. Excelent !

— Nu mi-am dorit niciodată altceva, îi asigură Geo. Pe aici e intrarea.

Coborâră la subsol, apoi urcară în încăperea locuită. Se dezbrăcară și Geo putu să-și vadă mai bine noile cunoștințe.

— Scuzați deranjul, spuse el, nu obișnuiesc să-mi strâng salteaua când mă scol.

— O, nu-i nimic ! se grăbi Mona să-l asigure. Asta funcționează ?

Arată spre mașina de gătit.

- Merge, zise Geo.

— Am să vă fac o dulceață. Sau poate doriți altceva ?

- Fă-ne *flipsen*, ceru Adrian.

Mona se strâmbă.

— Iar *flipsen* ? M-a uimit cu gusturile lui, exclamă, adresându-se lui Geo.

— *Flipsen-ul* nu e rău, observă acesta.

— Bine, cedă femeia îmbufnată. V-ați solidarizat! O să vă fac ce doriți.

Apăsă claviatura aparatului și-l lăsă să lucreze singur.

— N-ai o altă cameră ?

Geo o privi mirat.

— N-am, de unde să am ? zise.

— Voiam să-mi pun o rochie, explică Mona. M-am săturat să stau tot timpul în uniforma de astronaut.

— Mă rog, dacă așa crezi... Eu pot să ies, observă Geo nemulțumit.

— Nu, mai bine ies eu. Până când mă întorc o să fie gata și *flipsen-ul*.

— Chiar și băut! glumi Adrian în urma ei. Moare dacă nu se știe îmbrăcată elegant, îi spuse lui Geo, când rămaseră singuri.

Geo nu răspunse. Adrian stătea în fotoliu, cu picioarele întinse, aproape despărțind încăperea în două. Pe fața lui mică, de adolescent, plutea o umbră de zâmbet.

— E femeia ta ? întrebă Geo, arătând cu bărbia spre ușă.

— Cine ? Mona ? Logodnică. Adică tot cam acolo, râse Adrian. Mă iubește mult. Nu înțeleg însă de ce m-a târât în fundătura asta. De când i-a intrat în cap că trebuie să meargă pe 104 n-a mai avut liniște. Ce credea că o să găsească aici ? Curiozitatea, asta e, curiozitatea ! Dă-mi voie să te întreb : ești singur ?

Geo îl privi surprins.

— Singur, mărturisi el.

— Cu atât mai inexplicabil, urmă Adrian, adunându-și leneș picioarele. Nu văd de ce trebuie să renunțe cineva la spațiu, lumină, aer, vegetație și la toate celelalte pentru un asteroid obscur. Să fi avut și tu o logodnică, aș mai înțelege, lor le vin ideile cele mai năstrușnice, dar așa...

— Și eu am idei, declară Geo iritat. În timpul liber explorez numai asemenea asteroizi.

— Și găsești ceva ? întrebă cu gravitate celălalt.

— Satisfacții, satisfacții !

Geo își desfăcu brațele în lături și tocmai voia să continue teatral, când de jos ajunse la ei un țipăt scurt. Adrian sări în picioare, lovind cu fruntea tavanul boltit.

— Mona ! strigă el. Ce s-a întâmplat ?

Deschise ușa scundă și se aplecă deasupra scării. Mona urca în fugă, tropăind ușor pe trepte. Sus se opri o clipă răsuflând speriată și își apăsă pieptul cu palma.

— Ce-ai pățit, dragă, ce s-a întâmplat ? insistă Adrian nedumerit.

— Îți vine foarte bine rochia, zise Geo, abia stăpânindu-și râsul. Vișiniul ăsta lucios te prinde.

Femeia se apropie de el.

— Ce ai acolo jos ? întrebă ea intrigată.

— Unde ? se miră Geo. A! Nu cumva ai intrat în magazie ? !

— Ai intrat ? întrebă Adrian autoritar.

— Nu știam că e o magazie. Credeam că găsesc acolo o oglindă. Și nu știu ce s-a mișcat, era întuneric.

— Extraordinar ! exclamă Adrian. Iarăși curiozitatea asta a ta!

— Dar *era* ceva acolo, vă rog să mă credeți! izbucni Mona speriată.

- Ce să fie ? se prefăcu Geo mirat.
- Am auzit și un zgomot de metal.
- Hai cu mine, zise Geo.
- Nu ! țipă femeia. Nu mai merg acolo !
- Vino tu, îi spuse lui Adrian.

Adrian îl urmă, coborând fără entuziasm treptele. Mona rămase sus, privindu-i neliniștită din ușă. Ajuns lângă intrarea magaziei, Geo se opri deodată și-i făcu semn lui Adrian să aștepte. Căută într-un colț al coridorului și se întoarse cu o pârghie de metal.

- Ține asta, spuse, și i-o puse lui Adrian în mâini.

Apoi deschise cu grijă ușa magaziei. Nu se auzea nici un zgomot, dar în întuneric clipeau verzui două luminițe rotunde.

- Tu erai, băiețel ? ! exclamă Geo și aprinse lumina. Nu ți-e rușine să sperii lumea, jigodie !

Era un robot pe care-l meșterise cu câțva timp în urmă, ca să se distreze. Îi venise ideea să-i dea formă omenească. Se mirase, chiar, de faptul că până atunci nu-i trecuse prin minte nimănui să creeze un robot cu înfățișare de om. Răsucise câteva foi de tablă, sudându-le, apoi se chinuise mult cu articulațiile, cam lipsite de flexibilitate. La urmă adusese de sus calculatorul, care era acum instalat în pieptul lat al lui Ro. Geo îi făcuse și un cap pătrat, demontabil.

- Ce-i monstrul ăsta ? întrebă Adrian peste umărul lui.

- Istețule, își alintă Geo creatura mecanică, te-am trezit, istețule, ce să-i faci! Supără-te, ca să-ți treacă.

Adrian aruncă pârghia scârbit.

- Îți bați joc de noi, spuse. Tu știai prea bine ce

ascunzi în magazie.

— Știam, sigur că știam. Câte nu sunt în magazia asta ? Și dacă, la urma urmei, era altcineva ? Ar fi putut să...

Fără să-l mai asculte, Adrian începu să urce treptele nervos. Mona îl aștepta sus, încă nedumerită.

— Ce-i acolo ? Întrebă ea.

— Nimic. Gata, plecăm, zise Adrian supărat.

— Acum, imediat ? se miră femeia. Și *flipsen*-ul ?

— Să și-l bea singur.

— Cum o să-l beau singur ?! strigă Geo de jos. Adică veniți la mine, umblați la mașina de gătit, cereți ce vreți, și eu să consum tot ce v-a convenit vouă să preparați în tinicheaua aia ! Și tu, ce te-ai îmbufnat așa ? îl întrebă pe Adrian. Doar ești bărbat, sau ce...

Adrian nu răspunse. Stătea în capul scării, încruntat, neștiind ce să facă. De lângă el, Mona îi șopti :

— Știi că nu putem pleca așa, pur și simplu...

— Hai, ieși afară ! strigă Geo prin ușa magaziei, de unde se auziră imediat zgomote produse de metal. Ieși să te vadă oaspeții mai bine.

„Micuțul Ro“ apăru pe coridor, pășind clătinat. Ochii verzi i se roteau nesigur în capul colțuros. Mecanismul se opri dezorientat, cercetând cu antenele galeria subterană. Mona se retrase puțin, ascunzându-se instinctiv după Adrian.

— Ce-i asta ? Întrebă ea uimită și fricoasă.

— Hai, băiețel, îndemna Geo robotul, nu te teme, ei nu-ți fac nici un rău. Salută-i cum te-am învățat. Altfel vor zice că ești prost crescut.

Micuțul Ro îi fixă pe cei doi, apoi își duse brațul îndoit spre umăr. Cu mișcări încete apucă vergeaua care-i servea

drept gât și, deodată, oaspeții văzură capul pătrat înălțându-se, pe măsură ce brațul se destindea. Mecanismul părea acum un fel de crab uriaș, decapitat, ținând într-o labă cutia în care cei doi ochi verzi continuau să se miște dezordonat.

— Replica, replica! strigă Geo în culmea satisfacției.

Micuțul Ro rămase mai departe în poziția aceea.

— Oribil ! zise Mona înfiorată, apoi tăcu.

— Replica, spune replica ! insistă Geo.

Micuțul Ro nu se clinti, începu să zumzăie iritat, dar nu rosti ce părea să aștepte creatorul lui.

— Am uitat, scârțâi ceva din interiorul mecanismului. Nu mai știu, am uitat...

— „În infinit...” încercă Geo să-l ajute.

— În infinit, repetă Micuțul Ro, apoi se opri. Nu mai știu, am uitat!

Geo se înfurie.

— Când ai s-o înveți ca lumea ? strigă el. Ești un prost, de nimic nu ești în stare. Hai, cară-te !

Îi smulse capul din mâna ridicată și i-l înfipse înapoi în trup, lovindu-l nervos cu palma în creștet. Micuțul Ro dispăru în magazie, iar Geo trânti ușa.

— Nu vrea cu nici un chip să rețină celebra replică a lui Iasore, zise el urcând treptele. O uită, mereu o uită, și asta mă enervează cumplit.

— Ai face mai bine, observă Adrian, ai face mai bine să nu murdărești amintirea unui mare erou, repetându-i cuvintele prin hidra ta metalică.

— Ei, asta-i acum! pufni Geo. Dar să mergem sus, de ce stăm aici pe scară ?

Urcară sub clopotul străveziu. Adrian era morocănos,

supărarea încă nu-i trecuse. Mona aduse licoarea fumurie și o servi în cupe. Șezând pe marginea tabloului de comandă, Geo vorbea despre Micuțul Ro.

— Credeam că o să fie mai capabil. După asamblare m-am convins de contrariu. Poate că s-a defectat ceva în calculator, sau poate din cauză că acesta trebuie să-i coordoneze și mișcările. Ce-i drept, e cam rigid și are o stabilitate... așa și-așa... dar încă nu s-a răsturnat niciodată. Asta nu înseamnă totuși că e mai deștept.

— De ce-l ții ? La ce-ți folosește ? se interesă femeia.

— Mă distrează, explică Geo zâmbind.

— Fier vechi! pufni Adrian disprețuitor.

— Nu, nu e fier vechi. E drept că uneori nu-mi execută comenzile sau le interpretează greșit. Dar ce importanță are asta ?... Excelent! aprecie el băutura, gustând-o.

— E după o formulă proprie, lămurii Mona. Lui Adrian doar așa îi place. Deși *filpsen*-ul e băutura lui preferată.

Adrian despărțea din nou încăperea în două, cu picioarele. Gusta din când în când, strâmbându-se.

— Nu mai face pe supăratul! îi șopti Mona poruncitor.

Adrian se mișcă, sorbi din cupă ceva mai mult, plescăi din buze, apoi puse cupa pe măsuta joasă și își aruncă brațele în spate, peste umărul rotunjit al fotoliului.

— Clopotul ăsta al tău e ideal pentru un excursionist, observă el cu profundă naivitate. Regret că nu mi-a trecut prin gând să-mi aduc și eu unul. Dar nu văd la ce mi-ar fi folosit o magazie cu tot felul de materiale, semănând mai mult cu un atelier.

Luă cupa și mai sorbi o dată. Geo, de lângă tabloul de comandă, îl privi câteva momente scrutător, căutându-și răspunsul.

— Eu nu mă pot lipsi de atelier, zise. De mic m-am obișnuit să meșteresc ba una, ba alta... În special roboți. Când plec undeva, duc cu mine și uneltele. Ce poți face ! oftă el prefăcut. Un obicei, așa cum alții obișnuiesc să se plimbe de la... până la... prin același parc, sau să viziteze o planetă de câte ori au posibilitatea.

Clătină mărunț din cap, privind luminile care jucau în cupa ținută cu amândouă palmele. Pe buzele lui Adrian flutură un zâmbet ironic.

— Da, spuse el. Se poate. Cunosc obiceiuri dintre cele mai ciudate.

— Nu-l provoca ! șopti din nou femeia.

Adrian nu mai zise nimic.

— Dar asta n-are nici o importanță, urmă Geo. Nu mi-ai spus însă cât o să mai stați pe aici.

— Nu mult, zise Mona. Ne-am cam săturat de 104.

— Un asteroid prăpădit, adăugă Adrian. Mai bine plecam spre Clopotul Albastru.

— Trecem pe acolo de acum înainte, încercă să-l împace femeia.

— Am și eu cunoscuți pe Clopotul Albastru, minți Geo. O să vă rog să-mi faceți un serviciu.

— Nu ne ruga, îl preveni Adrian. Nu ne ruga, pentru că n-avem timp. Ni se încheie concediul.

Geo tăcu o vreme, plimbându-se cât îi îngăduia cupola.

— Dacă nu vreți, spuse el, scărpinându-se în ureche, ce pot să fac dacă nu vreți ?

— Nu avem timp, repetă Adrian.

— Ești supărat. Acum ești supărat pe mine, de asta mă refuzi, observă Geo.

— Nu sunt supărat, se împotrivi celălalt. Nu pot fi supărat pe tine.

— Atunci luați-mă cu voi, ceru Geo.

Adrian tresări.

— Unde să te luăm ? întrebă el surprins.

— Pe Clopotul Albastru. Vreau să-mi văd cunoscuții.

— Dar tu n-ai nava ta ? se miră femeia.

— Am, zise Geo calm. Însă acum nu e aici. A suferit o avarie. Drumurile sunt pline de meteoriți.

— A, așa stau lucrurile! exclamă Adrian.

— Așa stau. Trebuia să vină cineva, un prieten preciză Geo. Trebuia să vină cu altă navă și să mă ia. De aceea sunt singur aici.

— Și dacă vine omul acela după ce pleci ? se interesă Mona. N-o să te mai găsească pe 104.

— O să plece și el înapoi. O să se întoarcă pe Planetă.

— Înseamnă că tu, de fapt, tu pe Planetă trebuie să te întorci, se agăță Adrian de un argument.

Geo se enervă.

— N-am de gând să merg acolo. Aș fi vrut pe Clopotul Albastru.

— La urma urmei, observă cu nepăsare Adrian nu suntem decât niște excursioniști.

Geo sări în sus și încăleacă iarăși marginea tabloului de comandă.

— Excursioniști ? izbucni el pe un ton amenințător. Voi, excursioniști ? Voi ? Îl aținti pe Adrian cu degetul întins. Mie îmi spui asta ? Mie ?

— Nu ești în toată firea ? întrebă Mona speriată.

— Excursioniști, nu ? Ați venit să vă petreceți pa 104 concediul, nu ? Să admirați splendoarea asta de planetoid,

nu ? Sigur, nu mă cunoașteți, nu știți cine sunt, de unde vin, de ce... Sigur, surpriza de a fi întâlnit un alt *excursionist*! Geo râse crispat. Un alt extravagant care explorează pietrele din marginea sistemului Talzinar! Nu mă cunoașteți ? Nici tu ? Nici tu... Așa!

Mona și Adrian îl priveau surprinși, fără o vorbă

— Nu vreți să mă scoateți de aici și, știam prea bine că n-o să vreți. Dar am vrut să fiu sigur. Să fiu sigur de voi, asta am vrut, să știu cine sunteți. Ești talentat, îi spuse lui Adrian. Știi să faci și pe supăratul ca să fii crezut. Uite, și acum, ce uimire sinceră citesc pe fața ta! Ești foarte talentat, dar nu-ți merge.

— Unde m-ai adus ? se răsucii Adrian spre Mona. Unde m-ai adus ?

Femeia se scuză, jenată :

— N-am bănuir că o să dau peste un...

— Așa, așa ! strigă Geo. Continuați! Jucați-vă rolul. Totul e foarte interesant. Excursioniști, nu ? Ce vreți de la mine ? Unde ați ascuns aparatele ?

— Ce aparate ? se miră Adrian.

— Aparatele secrete. Unde le-ați ascuns ? În tabloul de comandă ? În mașina de gătit ? A ! Aici ?

Se uitară unul la altul consternați.

— Ce vreți de la mine ?! zbieră Geo, sărind jos din locul unde ședea. De ce mă urmăriți ? Credeați că n-o să mă descurc și singur ? Află că o să stau zece ani aici, nu-mi pasă. O să vedeți, o să simțiți că m-ați trimis degeaba aici! Stau zece ani și gata. Nu mă interesează nici ce-am lăsat în urmă, nici ce mă așteaptă. Ziua de mâine o să fie la fel cu cea de azi ! cu toate celelalte, nici mai bună, nici mai rea. Așa ! știți! Așa !

— Să mergem, îi spuse Mona lui Adrian, trăgându-l le mână. Să plecăm de aici.

— Plecați ! strigă Geo. Plecați! Cine v-a trimis la mine și de ce ? Ca să mă urmăriți ? Ca să mă faceți să sufăr ? Spune, îi ceru lui Adrian, recunoaște !

— Nu ești întreg, observă acesta în timp ce se îmbrăca.

— Plecați, n-am nevoie de urmăritori! M-ați alungat pentru o prostie sau indiferent pentru ce. Lăsați-mă singur. Atenția voastră mă supără, mă jignește.

Ceilalți se îmbrăcaseră în grabă. Adrian își ajută logodnica să-și fixeze cordonul lat al costumului.

— Puteai să mă respecti cel puțin pe mine, spuse Mona din capul scărilor. Ești lipsit de bun simț !

Și trânti ușa. Geo auzi pași grăbiți coborând treptele. Mona, nervoasă, spunea ceva, dar nu se înțelegea ce. Apoi nu se mai auzi nimic. Geo se așeză în fotoliu, epuizat. Își sprijini bărbia în palme, privind în jos. Cronometrul ticăia ritmic de undeva din stânga lui. Tăblia lucie a mesei îi oglindea chipul obosit, deformându-l ușor.

— O să mă descurc eu cumva, scânci omul, și fața răsfântă lângă cupele aproape goale avu o tresărire încăpățânată.

3

— Nu mai mult, susținu Geo.

— Șaptesprezece, se corectă Micuțul Ro.

— Ai un creier total aplatizat, constată omul.

Simțea nevoia să-și bată joc de robot și dinadins îl provoca la exerciții de inteligență. Uneori discuțiile îl enervau, alteori se pasiona și, aventurându-se în adevărate exhibiții absurde, obliga memoria robotului la eforturi prea

mari. E drept că foarte rar Micuțul Ro părea dispus să facă aceste eforturi. Adesea se rezuma la o nepăsare totală pentru ceea ce depășea logica lui îngustă. Nici pe Geo nu-l mai preocupa logica discuției; erau speculații pe care le completa cu aluzii la defectele creaturii mecanice. Totul i se părea un joc frumos. Constată însă, surprins, că de la o vreme nu se mai putea lipsi de tovărășia Micuțului Ro. Ironizat, jignit, disprețuit, încurcat într-un păienjenis de idei, răsucit și răsturnat după bunul plac al omului, robotul devenise totuși o prezență permanentă în preajma lui Geo, câștigând înțelegere și, treptat, simpatie. Geo construisese o caricatură, dar acum regreta că nu avea posibilitatea să perfecționeze mecanismul. Nu știuse să-i creeze reflexe pentru reacții complexe și nici nu avea în atelier materialul necesar. Îl accepta și așa, ca pe un partener fără de care conversația ar fi rămas o iluzie. Neputându-l întrebuința într-o discuție serioasă, omul se folosea de capacitatea intelectuală redusă a Micuțului Ro că să-și pornească fantezia într-un sens oarecare, să și-o întrețină, realizând în funcție de reacțiile modestului său partener construcții logice, spectaculoase, dar adesea artificiale și absurde în esența lor. Era un fel de a visa cu glas tare.

— Mi-ar trebui o navă, spuse la un moment dat. Nu de dimensiuni mari. Una mică, pentru un singur loc. În minte am și schițat planurile. Am nevoie de câteva calcule și o să te programez pentru ele.

Micuțul Ro dădea semne de oboseală. Geo urmă :

— Lumea locuită nu e totuși atât de departe, Clopotul Albastru de pildă... Cu o navă mică aş ajunge repede acolo. Aş sta câţva timp acolo şi aş veni înapoi.

Geo îşi frecă bărbia, absorbit de gânduri.

— Sau poate că n-aș mai veni, spuse. Nu mă atrage asteroidul. Aș vrea să rămân pe Clopotul Albastru, fiindcă nu cunosc pe nimeni acolo și nimeni nu mă cunoaște. Nu vreau să fiu recunoscut. Mă vor obliga să revin pe Castravete.

— O sută patru, corectă Micuțul Ro. Asteroid de dimensiuni reduse, fără atmosferă. Suprafață accidentată. Orbita... Poziția față de Talzinar...

Robotul dădu o serie de cifre. Geo nu-l întrerupse și nici nu se enervă. Spuse gânditor :

— Nu într-o zi, dar în cinci tot aș ajunge acolo. Depinde și de combustibil.

— Mezonic, interveni Micuțul Ro. Combustibil mezonic. Consum minimum pentru accelerarea progresivă.

— Tu prea le iei pe toate în serios, observă Geo zâmbind. Asta e marele tău defect, ce să-i faci...

— Fotonic, propuse Micuțul Ro. Motor fonic.

— Fie și fonic. Numai că ne-ar trebui o oglindă parabolică.

— Depărtarea focarului: șase virgulă șase.

— Ce prostie! Unde s-a mai văzut un asemenea focar ? se miră Geo și jocul continua.

— Model 2170, preciză robotul, forțându-și memoria.

— Un model pământean ! Un model dinainte de plecarea coloniei noastre ! Vechitura asta e bună doar pentru muzeu. Și tu, de altfel... Dar m-am obișnuit cu tine și te suport. Ești o vechitură cu profil de savant. Ce mă făceam dacă nu reparai totuși mașina de gătit ?

— Nu eu, zise Micuțul Ro.

— Ești prea modest, ironiză Geo.

— Nu eu. Altcineva.

— Suntem singuri în pustietatea asta.

— Altcineva, repetă încurcat robotul.

Geo zâmbi, apoi reîncepu să-și construiască utopia.

— N-ar bănuî nimeni că nu mai sunt pe asteroid, zise. Probabil că nici n-o să fiu căutat. Dar dacă vine cineva aici în lipsa mea ?

Perspectiva aceasta îl puse pe gânduri.

— Cine să vină ? se întrebă.

Își văzu amenințat proiectul de evadare și se enervă.

— Nu vreau să vină nimeni aici, auzi tu, Ro ? Nu vreau să mă caute nimeni. Mă pot lipsi de orice vizită, să știi. Să nu-mi aduci pe nimeni aici.

— Nu înțeleg, spuse robotul.

— Te fac răspunzător, îl amenință Geo. O să te demontez, o să fac bucățele din tine !

Micuțul Ro nu se neliniști.

— Ce știi tu, Ro ! oftă Geo, întinzându-se în colțul său.

Soarele portocaliu scânteia palid deasupra lui. Geo îl urmări un timp prin peretele curb al cupolei.

— Ce știi tu ! zise din nou, întristat. Dacă aș avea o navă, totul ar fi altfel. N-aș mai fi legat de planetoidul ăsta care acum se îndepărtează de Talzinar. Până unde o să mă ducă ? Trebuie să-mi găsesc totuși o navă și să plec.

Se imaginea pilotând spre una dintre planete.

— E greu să fii singur, recunosc. Dar n-o să mă înapoiez acolo de unde m-au alungat. Chiar așa ! Mi-ar trebui o navă doar ca să călătoresc. Nu m-aș apropia de lumea locuită.

— Procesul tehnologic, interveni robotul, însă Geo îl întrerupse brusc :

— Taci acum! Lasă-mă în pace cu sfaturile tale, sunt

sătul de ele.

Micuțul Ro amuți. Totuși, până la urmă, Geo fu nevoit să coboare în realitate și să accepte lucrul acela principal pe care îl ocolise cu grijă, pentru că l-ar fi obligat să renunțe de la început la plăcerea de a-și construi visul ademenitor. Văzu că n-avea cum să facă rost de o aeronavă, și astfel întregul plan se prăbușea. Îi era greu acum să se resemneze, ori să se declare învins. Și, ca întotdeauna, găsi o altă pistă pe care să-și canalizeze energia intelectuală cu ceva mai mult folos decât înainte.

— De mâine îmi reiau expedițiile, își zise. Nici nu-mi vine să cred că de atâta timp n-am mai ieșit afară. Trebuie să explorez asteroidul în întregime și să caut minereuri.

Mai departe va vedea. Deocamdată să exploreze asteroidul. În felul acesta nu va mai fi un simplu rătăcitor printre colții de piatră. Avea un scop și asta îl bucura. Deocamdată să caute minereuri. Avea să facă niște hărți aproximative, însemnând relieful pe foițe de plastic. Și dacă nu va găsi nimic ? Nu, trebuia să găsească. Alungă îndoielile pentru că-l stânjeneau, le simțea ca pe un balast de care nu avea nevoie.

— Șaptesprezece.

Tresări, auzind glasul Micuțului Ro.

— Ce s-a întâmplat ? Ce e nou, fericitul ?

Apoi Geo își aminti de jocul acela cu numere în care antrenase robotul cu puțin timp înainte.

— Optsprezece, susținu el. Optsprezece.

4

Planul rămase fictiv, însă Geo își învinse totuși repulsia pentru mediul exterior și făcu un drum până la locul unde căzuse capsula. Se orientă bine și ieși curând la marginea

șanțului, pe terasa înclinată. Revederea aparatului îl bucura. Capsula înțepenise pe picioarele ei lungi și aproape că se confunda cu peisajul. Ușa larg deschisă spre vid descoperea intrarea întunecoasă, dând impresia de obiect părăsit pentru totdeauna. Asta nu-i plăcu lui Geo. Se gândi că o lumină în interior ar fi lăsat imediat altă impresie. Cabina ar fi părut locuită, servind totodată și drept far. „Cum de nu m-am gândit la asta până acum ? Trebuie s-o transform în far“, își spuse. Era nevoie și acolo de lumină. Ocoli capsula, încântat de idei. Constată că nici nu trebuia făcut cine știe ce. Doar să încarce acumulatorul cu energie, iar energie avea suficientă la locuința lui de sub cupolă. La nevoie își mai putea produce.

— Uite ce bine ar prinde o lumină aici, zise și se bucură.

Măsură din ochi aparatul și deodată îl înfioră gândul că *avea o navă*, că nava visată era acolo, lângă el. Avea capsula care putea fi adaptată pentru ceea ce intenționa el să facă. „Prostule, se muștră, de ce n-ai văzut asta încă de la început ? N-ai fi pierdut zadarnic atâta vreme.“

Intră în cabina strâmtă și meșteri un timp acolo, încercând să desprindă acumulatorul. Acum, după ce întrezărise posibilitatea de a transforma capsula în navă, dorea mai mult ca oricând să reaprindă lumina în interiorul ei. Își aminti de momentul coborârii pe 104, când stătuse în fața micului tablou de bord și totul era inundat de lumină. Se miră că atunci nu fusese în stare să aprecieze și să trăiască intens ceea ce-i părea un fel de bucurie simplă a luminii. „Multe n-am observat până acum“, constată. După câteva încercări, află în ce fel trebuia demontat acumulatorul și reuși să-l scoată. Înainte de a coborî din

cabină se opri în ușa aproape involuntar. Simțea nevoia să privească de sus ținutul în care fusese exilat, să-l domine. Se uită și la cerul smolit. Își imaginează capsula-navă străbătându-l dintr-o parte în alta, până ar fi dispărut sub orizontul apropiat.

— Am să plec, se bucură Geo. N-o să mai stau mult aici. M-am săturat de tine, asteroid !

Stătea în ușa viitoareii nave și toată ființa lui părea că spune : am să plec, adio ! Adio, lume rigidă și lipsită de viață, plec în sfârșit și n-o să ne mai întâlnim probabil niciodată. Unde ? veni un gând și Geo ezită să răspundă imediat.

— O să explorez o stea, se minți el, ca să nu-și micșoreze bucuria. Poate chiar pe asta mare de deasupra mea.

Apoi ridică acumulatorul și sări din cabina aflată la o oarecare înălțime. Căzu în picioare, fără să se lovească. Acumulatorul, deși în mod obișnuit trebuia să fie foarte greu, putea fi dus într-o mână. Îl săltă pe umăr și porni spre locuință. Pe drum nu-l mai preocupă decât felul în care ar fi reușit să-și prelungească bucuria aceea descoperită cu câteva minute în urmă. N-ar fi știut să spună cu precizie de la ce-i începuse. Avea totuși nevoie de ea și încerca să și-o întrețină cât mai mult. Traversând platoul, lovea pietrele mici cu piciorul, urmărindu-le distrat traiectoria lungă. Mergea neatent și abia într-un târziu observă că nu mai recunoștea locul. Căută vreun detaliu semnificativ, și în primul rând stânca aceea albă în formă de coloană. Curiozitatea luă treptat locul bucuriei, fără ca asta să-l neliniștească. Solul părea același: rocă dură, cenușie, întreruptă de fâșii cu strălucire palidă. Ziua era slab

luminată și stâncile se profilau nedeslușit la orizont. „Încă puțin înainte, apoi la dreapta, și voi ieși într-un loc cunoscut”, își zise Geo. Se învârti totuși în cerc și abia târziu ajunsese la un reper de care-și amintea. Constată că nu mai avea chiar atât de mult până la locuință și se grăbi într-acolo. La un moment dat privi înapoi și rămase ca paralizat de surprindere.

Celălalt se oprise și el. Stătea la distanță, părând că se gândește dacă să reentre în umbră sau nu. Probabil nu se bucura că fusese descoperit. Geo deosebi după mișcări costumul negru, cu un oval alungit, opac, deasupra umerilor.

— Cine ești, nălucă ? întrebă el, revenindu-și din uimire. După statură o bănuia acolo pe Mona (Adrian era mult mai înalt).

Celălalt se retrase. Geo începu să râdă.

— Te-am recunoscut, strigă el în microfon. Mona, nu te mai ascunde, te-am recunoscut !

Aruncă acumulatorul și porni în urmărirea celui alt. Făcu un salt și pluti ușor între două stânci nu prea înalte.

— Mona, unde ești ? întrebă el înveselit. A, te-am văzut, te-am văzut!

Și porni râzând în noua direcție. Aluneca încă prin spațiu, când o ceață brăzdată de scântei îi împăienjeni vederea. Măinile și le simți grele, parcă ar fi purtat brățări de plumb.

— Nu te juca, Mona! strigă Geo. Nu mă inhiba, auzi ? Nu mă inhiba !

Stâncile începură să se miște prin ceață, alungindu-se. Niște pete de lumină se clătinău dintr-o parte în alta prin fața lui. Strânse maxilarele și scutură din cap, supărat.

Lupta orbește cu puterea celuilalt, mobilizându-și toată încăpățânarea de care era în stare. Apoi simți că puterea aceea străină începuse să scadă și se aruncă înainte cu pumnii strânși, gâfâind :

— Stai, așteaptă... Nu fugi ! Degeaba...

Făcu două salturi lungi, lovind puternic solul cu tălpile. Căderea prea lentă îl enerva. Se bucură totuși, văzând că nici celălalt nu se descurca mai bine. Alerga destul de încet. „O să-l ajung“, își zise Geo, dar necunoscutul reuși să se ascundă în umbra unei creste. Geo își luă elan, prăbușindu-se la rândul său în umbră. Lovitura îl opri brusc, iar el știu că nimerise cu umărul în stâncă. Nu mai așteptă și începu să caute în lungul umbrei cu brațele întinse înainte. Se împiedică de ceva și se ghemui, pipăind cu palmele, era însă doar un prag obișnuit, apoi se mai împiedică o dată. Simți ceva mișcându-se sub el și apucă trupul acela care se zbătea acolo. Gâfâia mai mult de enervare decât de efort. Celălalt opunea o rezistență slabă. Geo îl imobiliză, apăsându-l cu pieptul său uriaș. Nu-și dădu seama cât timp trecuse așa, probabil foarte puțin, deși lui i se păru o veșnicie. Și deodată ceva se luminează chiar lângă el. Un oval luminos, transparent, lăsa să se vadă în interiorul lui un cap de femeie. *Nu era Mona*. Fața ei subțire era strâmbată de durere și avea gura deschisă pentru un țipăt mut. Geo slăbi strânsoarea și se ridică într-un genunchi. Stătea prost în poziția aceea, privind fața care se contura în lumină. Apoi ochii i se umplură de scânteii și nu mai văzu nimic. Mai apucă să înțeleagă că se prăbușea într-o parte, iar căderea fu lungă, lungă, până când casca lui izbi cu un zgomot surd lespedea dură.

„Iartă-mă, gândi ea. Dar îmi era frică de tine.“

Geo izbucni într-un râs ușor crispat.

— Nu trebuia să-ți fie frică, zise. Nu trebuia să te ascunzi de mine. Acum, că știu de unde vii, îmi dau seama că... Știi, eu sunt exilatul.

Geo râse iarăși. „Știu", veni răspunsul.

— Atunci e bine...

Se frământă un timp, fără astâmpăr.

— Ce mai! E bine, repetă el.

Femeia stătea în fotoliul lui și își scosese casca. Globul negru, alungit, și-l așezase pe marginea tabloului de comandă. Tăcea, urmărind mișcările lui Geo. Își plimbă privirea peste aparate. „Voi respirați atât de mult oxigen ? Prea mult oxigen".

— Așa e pe Planetă, explică Geo. Cred că așa a fost dintotdeauna.

„Nu. V-ați obișnuit", veni răspunsul. Geo se sprijinea cu coatele de cutia mașinii de gătit. „Ce să-i spun ? Ce să-i mai spun ?" se frământă el, neputându-și întoarce privirile de la necunoscută. „Știu ce gândești", îl preveni femeia, sau mai bine zis Geo simțise lucrul acesta în felul următor : ea știe ce gândesc. Faptul că femeia îi citea gândurile îl supăra, obligându-l totodată la prudență.

— Nu pot să țin în mine ceva fără ca tu să nu știi, îi spuse nemulțumit.

Ea : Dar trebuia să vin. Asta pentru că atunci te-am lăsat acolo unde ai căzut.

— Nu m-am supărat, zise Geo.

Ea : N-am putut să te aduc la locuință. Dar mi-a fost teamă să nu se prelungească leșinul... Dar știi : mă strângeai îngrozitor ! Abia mai puteam să respir. Și erai atât

de nervos încât nu mai recepționai gândurile mele. A trebuit să fac ceva ca să scap.

Geo o urmărea incapabil să se mai gândească la ceva serios. Trupul ei scund, strâns în costumul negru, îi producea o ușoară amețeală. I se păru totuși ciudat ca o femeie să aibă fața atât de puțin expresivă ca aceea a necunoscutei. „Poate și fiindcă nu vorbește”, își zise. Femeia zâmbi. Pronunță câteva cuvinte într-o limbă străină. Lui Geo îi plăcu vocea ei, dar nu înțelese.

— Ce ai spus acum ? se interesă el.

Ea : Degeaba vorbesc. Am spus: degeaba vorbesc, nu ne putem înțelege așa.

— Pe Pământ toți vorbesc așa ca tine ?

Femeia încuviință.

— Mai spune ceva, o rugă Geo. Vreau să aud cum am fi vorbit și noi dacă n-am fi plecat spre interiorul Galaxiei.

Femeia îi vorbi iar, amuzându-se de faptul că el nu înțelegea aproape nimic. „Nu ești prea bine înzestrat, auzi Geo gândul ei. De fapt, la voi toți sunt slab înzestrați. Vă lipsește capacitatea de a citi memoria și asta vă dezavantajează mult”.

— Nu-i adevărat. Suntem oameni puternici, susțin Geo...

„Fizic”, gândi străina.

Geo rămase tăcut, neștiind cum trebuia să interpreteze gândul străinei.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă nedumerit.

Ea : Sunt de pe Pământ și altfel e viața aici.

— Și noi suntem urmași ai Pământenilor, zise Geo. Viața aici e ca și acolo. Omul se naște și moare la fel. Se așază chiar pe jos, sprijinindu-se cu umerii de suportul

tabloului de comandă. Femeia dădu să se ridice din fotoliu. „Ți-am ocupat locul”, îi spuse.

— Stai acolo, vorbi el, mă simt destul de bine și aici. Apoi zâmbi, scuzându-se : Ce să fac dacă altceva n-am ? Dar mi-e totuna. Să nu-ți faci griji pentru mine. La urma urmei, eu sunt gazdă aici.

Ea : Nu trebuie să înțelegi așa. Nu asta, ci originea noastră comună. O înțelegi prea simplu.

— Așa și e, răspunse Geo. Bineînțeles, dacă vii într-adevăr de pe Pământ. Și sunt convins că de acolo vii. Toate istoriile vorbesc despre Pământ și despre plecarea celor trei colonii.

„Cinci, corectă femeia. Au fost cinci. Voi sunteți a treia, dar au mai plecat două de atunci”.

— Mă rog, acceptă Geo. Era firesc să se întâmple așa. Dar încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

Străina pronunță două cuvinte. Geo încercă să le repete.

— Deira ? întrebă el, dar femeia clătină din cap nemulțumită. Delia ? Delia Landi...

„Pronunți atât de dur !”

— Delia, Delia, repetă Geo, parcă jucându-se cu cuvintele. Delia Landi...

Se sprijini într-o mână și se ridică.

— Ești ciudată totuși. Până și faptul că vorbești atât de puțin...

„Tu vorbești nepermis de mult”, îi transmise ea.

— Așa sunt obișnuit, zâmbi mulțumit Geo. La noi toată lumea vorbește. Cred că așa era și pe Pământ, cândva.

„Poate că ai dreptate”.

— Uite, dacă vrei, propuse el, dacă vrei, nu mai spun nici un cuvânt. Deși cred că-mi va părea puțin neobișnuit. Dar o să tac tot timpul. Dacă îmi înțelegi gândurile, să ne înțelegem prin gânduri.

Geo : Mă miră faptul că ai coborât tocmai aici.

Delia : Aveam nevoie de o escală la marginea sistemului vostru. E obligatoriu. Nu puteam intra direct între planete.

Geo : Iarăși nu te înțeleg.

Delia : E totuși foarte simplu. Tu n-ai explorat niciodată vreo stea ?

Geo : Nu.

Delia: Regulamentul interzice intrarea bruscă într-un sistem solar străin. Credeam că știi asta.

Geo : N-am călătorit prea departe. Nu fiecare om explorează stele.

Delia: În asemenea cazuri e bine să fii prudent.

Geo : Cum adică ?

Delia: Nu puteam ști precis ce voi întâlni pe planetele voastre.

Geo : Asta-i bună ! Nu știai că aici e o colonie terestră ? Ce fel de astronaut ești atunci ?

Delia: Nu asta. Sigur că știam. Dar voi v-ați rupt de Pământ cu foarte multă vreme în urmă.

Geo : Și ce-i neobișnuit aici ?

Delia : Nimic. Adică totul. Lumile noastre s-au separat și și-au continuat independent dezvoltarea. A trecut atâta timp încât existența deosebirilor nu mai putea fi pusă la îndoială.

Geo : Și de asta îți era frică ?

Delia : Nu-mi era frică. Trebuia numai să respect un

ordin elementar.

Geo : Îmi pare că sunt totuși ceva deosebiri între noi. Femeile noastre sunt mai înalte ca tine. Toți oamenii de pe Pământ au statura ta ?

Delia : Sunt cu ceva mai înalți. Dar nu cu mult.

Geo : Înseamnă că voi, acolo, ați degenerat. Era de așteptat să se întâmple așa pe planeta aceea bătrână.

Delia : Nu, n-am degenerat. Dar condițiile naturale nu ne-au impus deformări.

Geo : Ce înțelegi prin deformările de care vorbești ?

Delia : Dezvoltarea excesivă, de pildă.

Geo : Mă faci să râd. Cu alte cuvinte statura mea i-ar explica printr-un factor patologic ?

Delia : N-am spus asta. Pe planetele voastre toți sunt cam la fel.

Geo : Chiar așa.

Delia : Dar în comparație cu lumea noastră sunteți dezvoltați fizic peste limita normală.

Geo : Asta din pricina condițiilor. Sistemul lui Talzinar e mai tânăr, cu planete dificile. Unele chiar primejdioase, așa se spune. Pe Pământ s-a cam făcut totul, desigur.

Delia : Nu s-a făcut. Cum poți să crezi asta ? E drept că pe planeta mea civilizația a încetat de mult să mai fie pur tehnică. Ne perfecționăm, învățând să stăpânim energiile cu care suntem înzestrați.

Geo : Ah, da ! Ai vrut să mă ucizi. Probabil că e o legătură între...

Delia : N-am vrut niciodată să teucid. Dar să știi că ar fi fost foarte simplu. Chiar și atunci, lângă stâncă. Ți-am provocat doar un șoc. Am o mare putere de sugestie. Și tu ai putea transmite gândul la distanță.

Geo : Crezi ?

Delia : Însă nu știi cum trebuie să faci. Mai e apoi nevoie și de experiența câtorva generații. Dar cu un aparat ai putea și acum.

Geo : Ai tu aparatul acela ?

Delia : Îl am, dar nu mă pot lipsi de el. Îl folosesc pentru legătura cu Pământul. Altfel n-aș putea transmite mesajele până acolo. Am comunicat până acum de două ori.

Geo (mirat) : De aici ? De pe 104 ? Ești de atâta vreme aici?

Delia: Nava mea e dincolo, unde tu n-ai cercetat. Dar n-am stat tot timpul pe asteroid. În câteva rânduri l-am părăsit și m-am apropiat de planete. Le-am observat de la distanță. Încă n-am coborât.

Geo : De ce atâta prudență ?

Delia: Nu cunoșteam aproape nimic. Trebuia să verific înainte de a face primul pas. Trebuia să observ și abia pe urmă să mă arăt. Tu m-ai văzut întâmplător.

Geo : Nu știam că ești atât de aproape. Te-aș fi căutat, dar am crezut că sunt singur aici. Și uneori am fost chiar disperat.

Delia: Știu. Știu povestea ta.

Geo (neîncrezător): De unde ?

Delia: Mi-ai spus-o chiar tu, fără să vrei. Uneori te-ai gândit la niște lucruri și așa am aflat.

Geo : Cu alte cuvinte, m-ai supravegheat!

Delia : Nu cred că asta se numește supraveghere. Pur și simplu m-ai interesat. Erai mereu furios, încăpățânat, absurd. Mai ales la început... Ți-am ascultat gândurile. Voiam să înțeleg. Încercam să te cunosc mai bine.

— Și la ce concluzie ai ajuns ? Întrebă Geo morocănos.
„Să recapitulăm, propuse Delia. Amintește-ți: un bărbat și o femeie“.
Noi ? Întrebă Geo.
„Nu“.
— Adrian și Mona, își aminti Geo.
Delia încuviință.

6

Undeva se cuibărise totuși nesiguranța.

Iată că timpul trece și cei doi nu revin. Nici în scurtele deplasări prin împrejurimi nu-i întâlnești. Începi să te familiarizezi cu gândul că ei au plecat de pe 104. Dar o speranță ascunsă, nemărturisită, stăruie încă și te face să aștepți, să întârzii călătoriile îndepărtate. Acolo, în zona necercetată a asteroidului, poate să fie nava vizitatorilor tăi. Dar poate să nu fie, iar expedițiile să nu-ți aducă rezultatul așteptat. Te lași chinuit de speranță, deși la un moment dat vezi că în felul acesta te amăgești singur. Nu cumva au fost într-adevăr niște simpli excursioniști ? Nu i-am alungat degeaba ? N-am făcut totuși rău că le-am pierdut prietenia ? Dacă i-aș fi convins să mă viziteze din când în când ? Oricum, altfel ar fi trecut timpul atunci. E totuși mult, prea mult... Și zece ani de izolare îți par, deodată, o cifră inimaginabilă. Fac câte o incursiune pe afară. Mai mult niște plimbări inofensive, lipsite de orice element spectaculos. Și nici măcar nu-ți plac. Pretutindeni același peisaj posomorât, insuficient luminat de îndepărtatul soare portocaliu. Aceleași stânci își conturează neclar muchiile prin semiîntunericul care umple ziua asteroidală. Și spațiul fără aer, cu stele parcă exagerat de rotunde, acționează lent, pe nesimțite, generând fobii. Leși

din ce în ce mai rar în exterior, unde te simți rău și ai amețeli, îți pierzi echilibrul și poți să cazi de pe creste, iar umbrele lor sunt prăpăstii negre, fără fund, și ai senzația că adâncimea te absoarbe, că nu te poți împotrivi în nici un fel. Așa începe frica de vis și de întuneric.

Și timpul trece... Nu mai ieși afară. Șezi în fotoliu sau umbli roată cu mâinile la spate. Microfilme ! Unde sunt microfilmele ? A, iată cutia. Scoți firele subțiri și le fixezi în cristal. Multe, să alungăm singurătatea cu ele... Apoi vin durerile de cap și nu mai ai nici un chef, nu dorești să vezi sau să asculți nimic, nici o înregistrare. Ce e cu mine ? Ce se întâmplă cu mine ? De unde oboseala asta, insomniile, plictiseala nemaipomenită ?... Când nu dormi, suferi din lipsă de ocupație, când începi ceva nu mai ai răbdare să duci un lucru la bun sfârșit. Uneori dormi în timpul zilei asteroidale și veghezi noaptea, culcat în așternut cu ochii la stele. Aștepti dimineața din dorința de privi răsăritul lui Talzinar. Urmărești steaua portocalie în drumul ei lent pe cer și aștepti noaptea. Și timpul trece... Cunoști tot ce se poate vedea și pipăi în cupola ta străvezie. Astăzi nimic nou. Câteva filme, pentru a treia oară. A treia, a patra ? Nimic nou : o înregistrare cu toate acordurile învățate, știute pe dinafară. Nu rezisti până la sfârșit... Iarăși nimic nou. Fluieri absent, cu atenția împrăștiată. Monotonia interiorului vine să completeze încremenirea de afară. Locuința nu mai e un adăpost, un refugiu. E o prelungire înșelătoare a planetoidului. Un fel de capcană. Ce să fac ? Ce să fac mai departe ? Ce să fac ?... Poate dacă stric cronometrul...

Și timpul trece mai încet ca oricând. Impalpabil. Nu suporti zgomote. Nu suporti liniștea. Liniștea absoarbe până

și pașii. Te scoate din sărite. Bezna de afară îți provoacă repulsie, simți un fel de ură mocnită pentru lumea aceasta condamnată la neclintire milenară. Doar eu sunt viu aici, îți spui. Numai eu sunt viu. Dar poate că am să ajung o stâncă mută până la urmă...

Jos ai magazia cu unelte. Alt robot, îți spui. Numai roboți îți place să construiești. De unde calculatoare ? Nu mai faci roboți. Nu mai faci nimic. Să vină tristețea ! Ah, nu ! Încă nu. Iată ceva interesant. Să desfacem tabloul de comandă. Are multe piese. Să le vedem mai de aproape. Încet, metodic, poate vom găsi ceva ascuns, vreun obiect oarecare, indiferent ce... Scoți piesele și le așezi pe jos, într-o relativă ordine, încerci să le memorezi locul și poziția. Interesant! De ce e asta așa ? De ce nu e altfel ? Nu te grăbi, amână obsesia timpului. Studiezi fiecare piesă cu atenție. Uite și o roțiță dințată ! Ia te uită... S-a schimbat în noapte palida zi asteroidală. Dar asta ce e ? De unde vine frigul ? Cercetezi speriat instalația de încălzire. Nu mai funcționează. Ce e, ce s-a întâmplat, nu e nimic defect și temperatura scade încontinuu. Simți mușcăturile gerului și ai impresia că ți se contractă întregul organism. Fixezi la loc aparatura, grăbit, tremurând de frig. Degetele înțepenite greșesc locul pieselor și crezi că nu se va mai sfârși încurcătura în care singur ai intrat. Tabloul e montat, aparatele indică o creștere a temperaturii. Tremuri de frig și de încordare, tremuri și te bucuri. Totul a trecut, poți să râzi, să te scuturi de răs, vârat îmbrăcat sub învelitoare. Ce întâmplare! Parcă tot timpul ai fi așteptat-o, neștiind ce-ți lipsea. Un fel de neastâmpăr nu-ți dă pace, aproape că ai fi în stare să repeți experiența, dar te abții. Și te gândești numai la întâmplarea aceea. Dar efectul de moment trece

și simți că degeaba te ocupi tot timpul de un singur lucru, nu-ți mai dă nici o satisfacție. Iarăși monotonie, iarăși zone tulburi, de gânduri și sentimente contradictorii.

Moleșit, apatic, cuprins de o sfârșeală căreia nu-i poți rezista. Zile apăsătoare și triste. Mănânci exagerat de mult sau nu mănânci de loc. Bolnav ! Bolnav ? N-am fost niciodată, de ce tocmai acum, de ce aici, de ce... Aici e altceva. Castravetele ăsta o să mă omoare. În zece ani — încerci să te convingi — în zece ani are nenumărate ocazii s-o facă. Să nu ne mai gândim la nimic. Să nu ne facem probleme. Sunt lucruri primejdioase pe care e bine să le ocolim. Nu mai privi ecranul acela. Dincolo de el e un om. Ar fi destul să-l chemi și el o să apară. Nu mai privi ecranul ! Tu n-ai nevoie de nimic, de nimeni. Dacă aș dormi, îți fulgeră prin minte. Să dormi, să scapi de gânduri... Sigur, să nu te poți gândi la nimic e mai bine decât să frământă mereu aceleași lucruri. Și te pregătești pentru somnul artificial. Nu trebuie făcut prea mult, doar o manetă s-o mutăm la altă gradație... Senzația de frig e neplăcută, îți taie tot curajul. Fără frig nu se poate, îți spui cu părere de rău. Dar ei ce-ar zice ? Ce vor gândi când, peste zece ani, vor veni să te ia înapoi, pe Planetă ? Trebuie să fie un spectacol grozav ! Și dacă nu te mai reanimează ? Dacă te vor lăsa așa, aproape congelat, inconștient ? Nu, asta n-au s-o facă, îți spui. Dar vor găsi ei ceva... Ei vor să rămân treaz, să mă gândesc la toate câte mi le-au spus și să le dau dreptate. M-au trimis aici convinși că nenorocitul de 104 mă va obliga să le dau dreptate. Și nici n-ar fi de mirare să mă oblighe până la urmă. În zece ani mi se pot întâmpla aici o mulțime de lucruri neplăcute...

Ecranul stă mai departe neluminat. Cine o fi dincolo de

el ? Bărbat sau femeie ? Nu, nimeni. Ecranul e un zid pe care n-o să-l spargi tu. Să-l spargă ei, dacă vor. De ce să-i chemi tu, de ce să-ți vadă slăbiciunea și să te compătimească ? Dacă te cheamă ei, înseamnă că au nevoie de tine. Că-ți recunosc rezistența în fața singurătății. Că nu mai ești un învins. Deși e într-adevăr greu să fii singur. Dar nu e greu de loc ! Și nici singur nu sunt. Unde ești, Ro, unde ești, Cap-de-Tinichea ? Am chef de ceartă, vreau să-mi vărs necazul în carcasa ta. Micuțul Ro cu ochii verzi și fosforescenți se leagănă și scârțâie din articulații. Hai, prostule, hai minte plată, extrage rădăcina pătrată a unei verze ! Șaptesprezece-optsprezece ! Ce știi tu, Ro ! Ce știi tu... Mi-ar trebui o navă. Lumea locuită nu e departe. O să rămân pe Clopotul Albastru, fiindcă nu cunosc pe nimeni acolo și nimeni nu mă cunoaște... Combustibil mezononic... Fie și fotonic ! Ha-ha ! Un model pământean ? O să explorez o stea, pe cea mare de deasupra...

„De ce nu funcționează aparatul acesta ?” întrebă Delia, arătând spre ecran, și Geo rămase o vreme cu fruntea în jos, rușinat.

— Mai bine nu te întâlneam ! strigă Geo, scuturând nervos din cap. Nu, nu pe tine sunt supărat, ci pe felul cum s-au potrivit toate.

Se împiedică.

„Fii atent, acolo trebuie să fie o groapă, transmisă Delia. Da, așa e. Așteaptă până te ajung.”

Geo rămase nemișcat.

— Nu știu de ce nu mi-am luat lanterna, oftă el. Am uitat-o aruncată undeva.

Simți prin întuneric atingerea femeii. Îi prinse brațul și porniră amândoi.

— E tare întuneric, se plânse el. Mă întreb cum poți să te orientezi atât de bine.

„Casca e făcută așa ca să văd”, veni răspunsul Deliei.

— Mai avem mult până la navă ? se interesă bărbatul.

„Mai avem. Dar ar fi bine să nu vorbești atâta”.

Geo se miră.

— De unde știi că vorbesc ? Mă auzi ? întrebă el.

„Îți recepționez gândurile cu încetineală, vreau să spun că tu faci pauze prea mari între un gând și altul. Probabil pentru că le spui cu voce tare. Asta cere timp”.

— Ești ageră, o laudă Geo. Bine, n-o să mai vorbesc. Văd că-ți face plăcere să-mi ascuți doar gândurile.

Geo : Îmi pare totuși bine că te-am întâlnit.

Delia : Înainte spuneai altfel.

Geo: Poate. Nu-mi mai amintesc.

Delia : Oricum, ești un om ciudat, cel puțin pentru mine, care vin de pe Pământ. Oricum, pe Pământ lucrurile sunt mai bine rezolvate. Mă gândesc la cele ținând de caracter. Nu știu dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Mă îndoiesc că pe planeta mea există oameni care să gândească și să procedeze ca tine.

Geo : De un timp nu faci altceva decât să mă jignești.

Delia : Spun ceea ce cred. Și nu știu de ce consideri asta o jignire.

Geo : Îmi spui lucruri care mă supără.

Delia : Poate, dar trebuie să le cunoști. Ce ai dori să-ți spun ?

Geo : Și la urma urmei, ce fel de societate aveți acolo, pe Pământ ? Toată lumea e perfectă ? Nimeni nu greșește ? N-aș crede.

Delia : Sigur ca nu toți sunt la fel...

Geo: Vezi, am impresia că aici te încurci. Probabil că și pe Pământ sunt oameni în situația mea.

Delia: Acum trebuie să mergem la stânga. Stai să cercetez un semn. Nu te mișca. Terenul e accidentat și ai să te împiedici la fiecare pas.

Femeia plecă. Geo rămase singur câteva minute, începu să se neliniștească. Era noapte și nu se vedea nimic împrejur, nici măcar până la vârful degetelor.

— Unde ești ? Întrebă el.

„Aici. Nu departe. Am găsit semnul. Suntem pe drumul cal bun.”

Geo se bucură.

„Vino, îi spuse Delia. Sau nu. Mai bine așteaptă acolo. Mă îndrept spre tine”.

Geo o simți din nou alături și-i cuprinse umerii cu brațul stâng.

Delia: Să mergem. Suntem pe drumul cel bun. Vino după mine. Acum la dreapta.

Geo : Mă descurc atât de greu fără lumină! Nu știu ce aş face dacă n-ai fi tu aici.

Delia : Da, ești foarte neajutorat. Ești ca un copil uriaș... Fii atent, apleacă-ți capul. E aici un prag, deasupra. Mai mult, mai... Ei vezi, tot ai dat cu fruntea de el. Ești totuși prea înalt.

Geo : Norocul meu că am cască rezistentă. Nu se sparge.

Delia : Voiam să spun că te înșeli.

Geo : Nu crezi ? Unde zici că e pragul ? Am să-ți fac o demonstrație.

Delia: De altceva era vorba. Te înșeli când crezi că totul s-a schimbat cu venirea mea. Eu cred că nu s-a

schimbat aproape nimic, sau în orice caz, nu prea mult. Mai târziu ai să descoperi că totul e iar ca la început.

Geo : Nu-i adevărat! Lângă tine ar fi altfel.

Delia : Ai vrea să stau cu tine aici ?

Geo: Da, aş vrea să stai.

Delia : Pentru ce ?

Geo : Pentru că te iubesc şi nu pot fără tine.

Delia : Asta e, ți-e greu singur aici. Nu mă iubești, dar ți-e greu singur. Adevărul e că și mie mi-a fost greu atâta vreme singură pe navă. Altă dată n-o să mai plec decât însoțită de cineva.

Geo : Aş putea să te însoţesc eu, la întoarcere.

Delia : Tu ? Tu nu. Gândeşte-te mai bine.

Geo : M-am gândit. Aş putea să merg cu tine până la Pământ.

Delia : Ce să faci tu pe Pământ ? Voi fi întrebată de ce te-am adus. Îmi vine greu, Geo, dar trebuie să-ți spun că nu tu ești omul de care ar avea planeta nevoie.

Geo : Înţeleg...

Delia : Ți-e greu să recunoști, dar acesta-i adevărul. Și crezi că te-ai simți bine acolo ? Pe mine te superi când îți ascult gândurile, deși e unicul mijloc prin care putem comunica direct. Acolotoți vor face lucrul acesta. Ai să te simți mereu în inferioritate.

Geo : Încep să cred că ai dreptate.

Delia : Ți-am vorbit de diferențele dintre noi. Nu sunt ele atât de mari încât o legătură să nu mai fie biologic posibilă. Cândva coloniile vor evolua și dincolo de limita aceasta. Asta mai târziu. Dar să rămân aici nu se poate. Nu pentru asta am renunțat atâta timp la viața obișnuită, navigând pe Marea Spirală.

Geo (întristat): O să pleci curând ?

Delia : Nu definitiv. Încă nu definitiv.

Geo : Mai gândește-te, poate rămâi totuși cu mine.

Delia (mirată): Aici ? În pustietatea asta ? Nu e nimic care să mă rețină.

Geo : Îmi dau seama. Dar pe planete ți-e frică să cobori.

Delia : Nu mi-e frică decât de gravitație. E prea mare pentru mine. De asta n-am coborât până acum. Am luat însă legătura cu oamenii și sunt așteptată.

Geo : Nu mi-ai spus nimic ! De ce nu mi-ai spus ?

Delia : Ce trebuia să-ți spun ?

Geo : Că ai luat legătura cu planetele.

Delia : De ce te miri ? Era firesc să procedez așa.

Geo rămase multă vreme tăcut. Femeia nu-i întrerupse gândurile, deși i le urmărea cu atenție.

— Uite, se face ziuă, observă el într-un târziu.

Steaua portocalie scânteia în muchia unei stânci. Lumina se întări și amândoi putură să se vadă.

— Ești frumoasă, Delia ! spuse Geo parcă mirat, privindu-i fața ușor umbrită în globul străveziu.

Femeia zâmbi. „Doar acum observi ?” întrebă ea, fără să-și miște buzele și continuă să zâmbească.

— Nu. De la început, protestă Geo.

„Să mergem”, propuse Delia. Bărbatul întârzie, simțindu-se încercat de un mare regret. „Să mergem, repetă femeia. Acum e lumină și ne descurcăm mai ușor.”

Porniră alături, după urme pe care numai Delia reușea să le recunoască.

Geo : Pe aici n-am umblat niciodată.

Delia : Mai avem puțin și ajungem.

Geo : Cum arată nava ta ? Cum arată ?

Delia : Complicată. Nu e prea mare. Adică e totuși mai mare decât sferula.

Geo : Care sferulă ?

Delia : Cu care vrei să explorezi Galaxia.

Geo (râzând încet): Ești neiertătoare. Știam prea bine că ar fi fost imposibil.

Delia : Dar ai preferat să te minți. Cu o asemenea navă nu te vei putea desprinde de 104.

Geo : Voiam cu orice preț să scap de aici. Lucra fantezia.

Delia : Te înțeleg. Viața ta de aici e o vegetare. Uneori mi-e milă de tine, dar nu pot să intervin. Cei care te-au trimis pe asteroid au crezut că așa e bine. Uite, îți promit să le vorbesc despre tine când îi voi întâlni.

Geo : Vorbește-le, Delia !

Ea (simulând surprinderea) : Credeam că o să mă împiedici. Te știu încăpățânat și mă mir că nu încerci să mă împiedici.

Geo : Nu mai încerc nimic. Nu văd cum o să mă descurc zece ani aici.

Delia : Le voi aminti de tine. Dar n-am să le cer nimic, să știi. Și probabil că nu te vor duce înapoi imediat.

Geo : Crezi că mă vor lua mai repede de aici ?

Delia : Nu știu. S-ar putea. Nu știu dacă societatea voastră permite. Am să le spun despre tine.

Geo : Mă bucur Delia. Nici nu-ți închipui cât mă bucur !

Delia : Văd că totuși ai nevoie de o iluzie...

Geo : Ești atât de bună cu mine ! Îmi pare rău că trebuie să pled. O să-ți simt lipsa.

Delia : Și eu mă voi gândi la tine. La întoarcere o să

trec iar pe aici. Dar asta numai la întoarcere. În drum spre Pământ.

Geo : Te aștept, Delia

Ea (cu o undă de duioșie): Ești ca un copil, chiar așa! Uneori nici nu-mi vine să cred că tu ești încăpățânatul exilat aici.

Geo : Vezi tu, Delia, singurătatea e înfiorătoare.

Delia : Mă bucur că vorbești așa.

Geo (continuând): Și nu mi-am dat seama de asta decât acum, de când zac pe asteroid.

Delia : Eu am călătorit multă vreme închisă în navă, dar cred că n-am fost niciodată deznădăduită.

Geo : Tu ești altfel.

Delia : Învață să simți lipsa oamenilor și ei vor fi atunci cu tine.

Geo : Poate că ai dreptate. O să mă gândesc la ce mi-ai spus.

Delia : Să te gândești. Caută-i, nu te retrage ca într-o cochilie de melc. Nu inventa puncte de rezistență imagine.

Geo : Îmi va fi foarte greu în lipsa ta.

Delia : Nu. Cu adevărat greu îți va fi abia după ce voi pleca spre Pământ. Știu poate mai bine decât oricine altul că în Cosmos nu e de glumit cu singurătatea.

Geo : Și ce să fac ? Spune-mi ce să fac, Delia ! În tine am încredere.

Delia : De ce numai în mine ? Și în tine să ai încredere. Și în toți ceilalți. În rest, găsește singur ce e de făcut.

Mergeau încet, fără să se privească. De foarte mult timp tăceau amândoi, iar Geo se miră că tăcerea aceea nu-l supăra. Era o tăcere de altă natură, în care el înțelegea

gândurile femeii și-i era destul. Simți apoi că drumul se apropia de sfârșit. Undeva, nu departe, se afla nava. Micșoră și mai mult pașii. Ar fi vrut să întârzie momentul acela. Femeia îl înțelegea și nu se grăbi.

— O să-mi fie greu fără tine, repetă Geo.

„Nu se poate altfel", auzi gândul Deliei. El nu răspunse. „Mă bucur că înțelegi", gândi mai departe femeia.

— Știu că trebuie să pleci, zise el. Știu că nimic nu te poate reține... nu te poate reține aici. Pleci, și parcă nu-mi vine să cred. Așa cum nu-mi vine să cred nici că mai ești cu mine. Faptul că ai apărut în viața mea e probabil o întâmplare, dar apoi... Nu pot să cred că mâine voi rămâne iarăși singur.

„Te vei întoarce la oameni", observă Delia.

— Nu știi, ezită Geo. Să mai treacă un timp. Sunt încă prea răscolit, trebuie să mă liniștesc.

Ajunseră lângă navă. Se opriă. Geo nu găsea ce să mai spună. Puse mâna pe blindajul navei și-i pipăi îndelung asperitățile.

— Asta e nava ta ? întrebă el fără niciun rost.

Femeia încuviință.

— E mâncat de praf, arată Geo blindajul.

Apoi se priviră tăcuți și Delia înțelegea că el nu îndrăznește să plece și nu-l grăbi. Se simțea și ea tulburată.

— E timpul să pleci, zise Geo încet, cu părere de rău.

„Mai stai", îl rugă Delia.

Geo se bucură. Își îndoi genunchii și se așeză, cu spatele lipit de navă.

— Nu mi-ai spus nimic despre Pământ, observă el.

„Dar nici nu m-ai întrebat !" îi reproșă femeia.

Și iar trecu un timp. Apoi Delia îi zise : „Așteaptă”.

Și intră în navă. Când se întoarse ținea în palme o casetă. „Să n-o deschizi aici”, îi ceru întinzându-i-o. Geo o primi și se ridică. Se retrase încet, pe jumătate întors spre Delia, și pe când el se îndepărta astfel, ea îi mai zâmbi o dată, nici veselă, nici tristă, ca unui prieten.

8

Nava plecase și Geo se întorcea la locuința lui de sub cupolă pășind încet, fără să-și aleagă drumul. Nava plecase lunecând scurt în sus, fără flăcări, fără zguduiri, iar el încercase în zadar să-i urmărească traiectoria, fiindcă nava dispăruse imediat în cerul negru de deasupra asteroidului. Nu se vedeau decât stelele, cu strălucirea lor înghețată. Și atunci Geo pornise înapoi spre cupolă. Se întâmpla ceva cu el, dar nu știa precis ce. Totul începuse cu plecarea femeii, sau poate că nu Delia era cauza, numai că ea era acum departe, cine știe unde, proiectată spre Planeta lui Galdan, iar el rămânea din nou singur. Chipul Deliei se apropia și se îndepărta de el, se apropia iar și primea consistență, tulburându-l. De la o vreme se simți slăbit, nesigur pe picioare, așa că se așeză pe muchia unei pietre mari și rămase cu privirea în gol, gândindu-se nu la Delia, ci la el însuși. Când se decise în sfârșit să-și continue drumul mergea tot nesigur, aplecat, cu capul în jos. Strângea sub braț caseta pe care i-o dăruise pământeană. Ajunse la cupolă și intră târându-și picioarele și oftă în timp ce căuta prin întuneric marginea tabloului de comandă. Aprinse lumina și o vreme rămase nemișcat, privind cadranele rotunde. Puse cutia încrustată lângă ele, apoi își scoase casca și, cu ea în mână, se răsuci încet până dădu cu ochii de Adrian, care ședea în fotoliu și nu făcuse nici o mișcare.

Îl privi uimit, nevenindu-i probabil să creadă, și deodată se făcu palid și trebui să se sprijine de ceva. Când vorbi, vocea îi tremura nefiresc.

— Tu ? întrebă el fără să-și revină, apoi se făcu parcă și mai palid. Ai venit să mă iei ?

— Nu, zise Adrian. Am venit să stăm de vorbă.

desprinderea de stea

„Ce soare ciudat!“ exclamase Lia, cu puțină teamă în glas, când coborâseră pe planetă. Erau doi, ea și Damian, care mergea în față, ca un cunoscător al drumului. De altfel nu se putea rătăci. Robert, șeful stației, le indicase platoul și acum stația semnaliza cu farurile ; se vedeau ca o constelație mică pe orizontul tulbure, cețos. Umbre nedeslușite se alungeau pe sol în toate direcțiile. Damian mai trecuse pe acolo cu doi ani în urmă, când expediția se stabilise pe Saegria. Cunoștea ținutul acesta mohorât, cu vizibilitate redusă. Robert se gândise întâi să ceară amenajarea planetei, dar condițiile erau prea dificile și atunci renunțase. Urma ca oamenii să rămână un timp acolo, până la definitivarea programului de cercetări, apoi automatele aveau să exploreze singure subsolul, lansând spre sistemul Talzinar nave încărcate cu minereuri. Înapoiat curând la Planeta lui Galdan după un nou transport de utilaje electronice. Damian o luase la întoarcere pe Lia, care acum privea parcă speriată în jur, la pământul acela sterp, cu umbre mișcătoare. Privea și cerul, spunând : „Ce soare ciudat. “ Era un cer sumbru, acoperit cu o ceață roșcată. Pe el atârna un astru mic, sângerieu, rotund și fără putere. Cineva îl poreclise Lumina din Amurg și așa i-a rămas numele.

Damian zâmbi în sinea lui, gândindu-se la steaua aceea bătrână, gata parcă de stingere.

— Stelele îmbătrânesc și mor, ca oamenii, zise el. apoi ridică mirat din sprâncene: unde am auzit maxima asta ?

Nu-și mai putea aminti pentru că întâlniră miriapodul

acela țepos și Lia se sperie cumplit și țipă, dar animalul era încremenit, lângă piatra de sub care ieșise. Damian, când îl atinse cu piciorul, simți sub talpă duritatea granitului. Cu doi ani în urmă întâlnise unii asemenea, tot nemișcați, împietriți. Altfel n-ar fi cutezat să-l atingă pe acesta : era dezgustător, cu zecile lui de labe terminate prin gheare.

Lia povesti celor de la stație întâmplarea, iar ei râdeau, fiindcă ei întâlniseră nenumărați miriapodi pietrificați și alte animale, mai mici, dar numai specii inferioare. Altă viață planeta nu cunoscuse nicicând. Acum totul era mort și nici măcar bacteriile nu rezistaseră gerului ce se înstăpânise pe planetă.

— Ce mai tragedie ! exclamă Octav, apăsând cuvintele într-un fel al lui de a se face mai convingător. Îți amintești, Damian ? Încă de la început bănuisem ceva.

— Dacă nu greșesc, Alcora vorbea despre o deplasare a planetei spre periferia sistemului, își aminti pilotul.

— Și țineam mult la această ipoteză, spuse Alcora, turnând tradiționala băutură fierbinte. Știi, am cules informații timp de câteva luni. Trebuia să aflăm de ce s-a stins viața pe Saegria. Altfel riscam prea mult. Cât am mai lucrat atunci! Dar tot am aflat până la urmă.

— Te-ai făcut mai frumoasă, o lăudă Damian. Te-ai mai îngrășat.

— O să am un copil, zise femeia cu mândrie.

— Oho ! Adevărat ? Nu-mi mai rămâne decât să te felicit. Mi se pare că se obișnuiește, surâse pilotul. Păcat că nu-i aici și soțul tău. Aș fi vrut să vă găsesc pe toți împreună.

— Ce să-i faci ! interveni Robert. Un zbor de recunoaștere pe Prima. O să comunic despre tine în

emisiunea următoare.

— Vreau să-i vorbesc chiar eu, zise Damian.

Şeful staţiei tăcu, privind nepăsător într-o parte.

— Robert, bătrâne, începi să încărunţeşti, constată pilotul cu surprindere.

— Da, mi-a venit vremea, zâmbi şeful staţiei. O să-ţi vină şi ție.

— Vreau totuşi să vorbesc chiar eu cu Miron, reluă Damian. Să-l salut în numele celor de departe.

— Bine, încuviinţă Robert fără bucurie. N-am nimic împotrivă.

— Îmi amintesc de Prima. Nu e prea plăcut acolo.

— Nu e, recunosc Robert.

— Nu e deloc plăcut.

Damian se gândi la bucata aceea de piatră, mică, turtită, care circula pe orbita cea mai apropiată de stea. Cândva fusese şi el într-o scurtă expediţie pe Prima. De acolo Lumina din Amurg se vedea ca un disc imens şi strălucitor. Razele stelei înecau planetoidul într-o nuanţă nefirească, obositoare, şi totul părea acolo bizar.

— E bine aici la voi. Nu s-a schimbat nimic, observă pilotul. A, nu ! Tabloul acesta nu l-am mai văzut.

Era o compoziţie simplă, înfăţişând doi astronauţi într-o poiană. Ierburile îi înconjurau ca nişte flăcări şerpuitoare, de un verde străin, violent. Feţele oamenilor exprimau siguranţă şi bucurie.

— E grozav! exclamă Lia, oprindu-se lângă tablou. Cine l-a pictat ?

— Octav, răspunse Alcora. Ce zici de verdele acela fosforescent ? E o combinaţie nouă şi foarte inspirată.

— Pictez rar şi cu totul întâmplător, crezu Octav

necesar să explice, trecându-și degetele prin părul castaniu.

— Nu e rău, aprecie Damian tabloul.

Ședeau în fotolii adânci, comode. Pilotul întâlnise aici, la asemenea distanță de omenire, vechi cunoștințe și prieteni.

— Lia va rămâne pe Saegria, vorbi el fără nici o legătură cu discuția anterioară. E specialistă în mineralogie.

De fapt, toți știau că Lia va rămâne pe planetă.

— Abia am terminat studiile, obiectă fata formal, dar în obraji îi apărură mici pete roșii.

— Nu-i nimic, aveam nevoie de încă un mineralog, o încurajă Octav, pe când alegea înregistrările cu muzică.

— Stai, încă nu porni mașinăria, se împotrivi Damian. Nu mi-ați explicat de ce a dispărut viața de pe Saegria.

— Tare mai ești curios ! râse Octav.

— Saltul de pe orbită ?

— Planeta n-a făcut niciun salt, preciză Alcora.

— Se prea poate. Ipoteza are părți vulnerabile, acceptă Damian.

— Da, așa e. Calculele au infirmat-o. E drept că axa planetei a suferit deplasări, dar un salt de pe orbita știută nu s-a produs.

— Atunci ?

Robert ridică oblonul și dincolo de el apăru peisajul colțuros, scăldat în lumina aceea neclară, cu nuanțe de roșu. Soarele sângerieu coborâse deasupra Crestelor Retezate, care zimțau orizontul departe, spre apus.

— Tot răul vine de acolo, spuse șeful stației.

Damian privi discul mic, foarte puțin strălucitor, de un roșu închis, neverosimil. Lumina din Amurg putea într-

adevăr să producă o stare de neliniște. Culoarea aceea profundă, neobișnuită, avea într-însa ceva înfiorător. „Așadar, tu...” gândi pilotul fără uimire.

— Planeta s-a răcit brusc, dar nu s-a deplasat de pe orbită, explică Octav. Lumina din Amurg e aproape de stingere și sistemul ei va pieri. Asta în scurtă vreme : câteva sute de ani, nu știm precis.

— Atât de repede ? se miră Damian.

Robert încuviință.

— Totuși, nu-mi vine să cred. Nu cred că atât de repede. Deși e foarte posibil să se întâmple și așa. Vom avea o novă ? Atunci trebuie să cam plecăm de aici.

— Mi-e teamă că da.

Începu o melodie liniștită, ca o legănare. Oglinzile salonului aruncau reflexe ce băteau uneori spre un verde discret. O voce plăcută, feminină, desfășura cuvintele cântecului, dându-le intonații calme, captivante. Lia șopti tulburată, cu ochii sclipind de admirație :

— Știu, o cunosc ! E marea cântăreață Alisa. Am văzut-o anul trecut, la o serbare. Minunată voce !

— Și mie îmi place, adăugă Alcora.

— Eu o ador, spuse Octav și zâmbi cu subînțelesuri.

Alisa își sfârși cântecul și începu altul, într-un ritm mai rapid.

— Să dansăm, propuse Octav în glumă.

— Taci, nu strica totul, protestă Alcora.

Șeful stației îi puse lui Damian mâna pe umăr.

— Vino, șopti, profitând de neatenția celorlalți.

Pilotul îl privi întrebător și se ridică. Trecură în altă sală, mobilată sumar, apoi în cea cu ecrane și tablouri de comandă.

— Ce e ? întrebă Damian. De ce m-ai chemat ?

Fața lui Robert exprima concentrare. Cutele frunții i se adânciseră.

— Trebuie să-ți spun ceva neplăcut. Ceilalți nu știu tot, desigur, dar asta nu schimbă cu nimic...

Se întrerupse, atent la un cadran oval. Involuntar, Damian îi urmări privirea.

— Da, reîncepu șeful stației, e mult mai grav. L-am trimis pe Miron mai aproape de stea, să verifice. El a bănuț ceva, dar nu era sigur.

— Vorbește lămurit, ceru pilotul, neliniștindu-se.

— Și-a instalat observatorul pe Prima. Din când în când transmite. Lumina din Amurg agonizează și va pieri.

— Nu mi-ai spus nimic nou. Știu asta.

— Așteaptă ! tresări Robert. Așteaptă. Ceea ce mă îngrijorează e timpul. *Timpul*, accentuă el.

— Tot nu înțeleg. Adică încep... Parcă încep să-mi dau seama... Nu cumva...

— Ei, asta e. Timpul. S-ar putea să fi rămas prea mult timp aici.

Pilotul se sprijini de perete.

— Ușor, ușor ! ceru el. S-o luăm în ordine.

— Steaua nu se comportă ca o novă. Ca o novă obișnuită, preciză Robert. Cunosoc novele, am studiat recent o serie de cazuri. Dar *aici*, aici aparatele sunt depășite de fenomene. Nu înțeleg cum, dar asta e realitatea. Ele semnalizează : novă. Ceea ce nu ar fi încă îngrijorător.

— Atunci ?

— Dar eu simt! ridică Robert glasul. Ceva nu e cum trebuie și aparatele mint.

— Aparatele nu pot să mintă, se împotrivi Damian.

Sunt adaptabile și la situații neprevăzute.

— Ascultă-mă pe mine, aparatele nu mai pot să facă nimic. E ceva care le depășește. Le scapă. O anume informație pe care n-o înregistrează. Poate că nu sunt suficient de sensibile pentru asta. Știi, o novă obișnuită nu mai e un fenomen periculos.

— În câteva zile se poate ajunge departe, observă pilotul. Avem nave bune.

— Luc-6 e singurul care a prins ceva. Dar a încetat să funcționeze fără nici o explicație logică. Nimeni n-a știut de ce. Luc-6 e creierul cel mai sensibil, explică șeful stației. Ca să-l repun în funcțiune i-am șters o parte din memorie. Apoi Luc-6 s-a oprit din nou, ca și cum ar fi întâlnit un fel de barieră invizibilă. Miron a presupus că aparatul nu înțelege ceva și se autodefectează. Se cunosc astfel de cazuri, mai ales la creierele foarte sensibile. Celelalte continuă să indice : novă, dar fiecare aproximează un timp diferit pentru explozie. Poftim decalaj ! Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Adevărat, zise Damian, urmărind degetul oprit pe cadranul oval. Aproximația e mare.

— Nu ți-am spus ? Greșeli grosolane !

— Luc-6 ce indică ?

— Nimic.

Pilotul tăcu un timp, obosit de gânduri.

— Mai bine zis indică zero. Luc-6 indică zero, repetă șeful stației, privindu-l insistent.

— Desigur, refuză să mai calculeze, presupuse pilotul.

— Și asta. Dar s-ar putea și altfel, observă Robert. S-ar putea ca asta să fie cifra corectă.

Damian tresări speriat.

— Sau aproape corectă, reveni Robert.
— Deci timpul până la...
— Exact.
— Nu se poate ! exclamă Damian, subliniind cuvintele prin legănarea capului.

Se plimbă tăcut în lungul peretelui înclinat, ciocnind absent în cadrane.

— Nu se poate, repetă. Refuz să cred asta. Unde e Luc-6?

— Miron l-a luat cu el. L-a dus cu el pe Prima.

Pilotul se liniște.

— Ciudat! Lumina din Amurg nu e deci novă ?

— N-am spus asta, se menținu în rezervă șeful stației.
Nu e o novă clasică. Dar e primejdioasă tocmai pentru că nu știm decât foarte puțin despre ea. Sub ce formă există materia acolo în nucleu ? Ce reacții produce ? Dacă, să spunem, se întâmplă ceva și...

Robert ezită.

— Cât știm noi despre lume, reluă el, despre varietatea ei ?

— Știm, susținu pilotul.

— Știm! Niciodată cât ar trebui. O să-ți arăt filmul făcut de Miron pe Prima.

Șeful stației stinse luminile și undeva, deasupra, se stârni un vârtej de materie incandescentă. Era o sferă uriașă, de un roșu întunecat, iar suprafața ei ondula într-un clocot lent. Sfera alunecă într-o parte. Damian văzu în față niște dealuri scunde, netede, și avu impresia că solul acela curgea ca un fluid vâscos. Se înfioră pentru Miron. Apoi totul se sfârși, fuseseră doar câteva imagini.

Robert aprinse luminile.

— Ei, ce zici ? întrebă.

— Acolo s-a petrecut ceva, recunosc Damian. Ai văzut ce culoare ciudată ? Dar poate că steaua n-o să explodeze atât de curând.

— Poate.

— Totuși, nu putem rămâne mai departe pe Saegria, observa pilotul. Deși ar fi interesant de urmărit fenomenul.

— Însă nu de aici, spuse Robert. Și nici de pe Prima. Cred că n-ar fi trebuit să-l trimit acolo.

— De ce nu-l chemi înapoi ? întrebă Damian.

— Am încercat, vorbi surd Robert. Vrea să mai rămână câțva timp acolo. De fapt, nu trebuia să-l las să se ducă. În condițiile de acum, nu trebuia să-l las. Dar avem nevoie de observațiile lui.

— Ceilalți nu vorbeau nimic despre plecare.

Robert se întunecă și mai mult.

— Ei nu știu totul, ți-am mai spus. Cât n-am fost sigur nu i-am alarmat. Am așteptat să se întoarcă Miron. Dar *acum*, acum trebuie să afle, nu-i așa ?

— Cred că trebuie, zise Damian, apoi adăugă : cred că trebuia să le spui de la început.

Robert avu o tresărire și rămase pe gânduri.

— Bine, spuse el hotărât. Pe el îl voi chema din nou. O să-l smulg de lângă stea. Parcă n-ar ști ce primejdie îl pândește !

— Sigur că știe, spuse pilotul. Nu se poate altfel.

— Atunci de ce stă ? De ce nu vine ? izbucni șeful stației. De ce mă ține pe loc când aş fi putut pleca de câteva zile ? De ce ?

— N-ai spus chiar tu că avem nevoie de observațiile lui ? Nimeni n-a urmărit acest fenomen de aproape.

— Da, așa e. Numai că în felul acesta stăm cu toții aici și așteptăm. Iar timpul trece. Timpul nu ne iartă.

— Poate că steaua va exploda abia peste câțiva ani, presupuse Damian.

Robert nu răspunse imediat. Ședea, cu coatele sprijinite de tăblia semicirculară a mesei. Se gândea, ținând ochii închiși.

— Zero ! scrâșni el mânios. Cifra asta blestemată ! Trebuia să fi plecat imediat spre Planetă, fără să mai aștept. Își ridică pleoapele obosite, căutându-l pe Damian. Spune, am greșit că l-am trimis acolo ?

Pilotul nu se grăbi să răspundă.

— Poate că am greșit, urmă Robert. Trebuia să mă gândesc întâi la ceilalți. Uite că stăm cu toții aici și așteptăm.

— O să vină, încercă pilotul să-l convingă. Eu cred că o să vină la timp !

— El nu pleacă de acolo decât în ultima clipă.

Robert se ridică și începu să se plimbe.

— Și totuși, n-am greșit, spuse. Trebuia să aflăm ce se petrece cu steaua și era unicul mod în care puteam s-o facem. Automatele nu sunt bune acolo. Era nevoie de om și Miron a insistat să meargă el.

Tăcu, privind cadranul oval.

— Dar dacă totuși n-o să vină la timp ? se întrebă încet, parcă uitând de Damian. Nimeni nu poate ști precis ce o să urmeze și când.

Robert tăcu iar, ascultându-și gândurile.

— Nu trebuia să meargă acolo, zise el răgușit, nu trebuia să-l las ! Era destul dacă anunțam pe Planetă fenomenul. Poate că Miron n-o să afle nimic pe Prima și

totul va fi în zadar. Nu era nici scopul și nici în puterile expediției noastre să... Oftă : Cine știe cum o să plătim toate acestea !

— Și dacă ați fi plecat la primul semn de pericol ?

Robert ridică din umeri.

— Ne-ar fi înlocuit o expediție specială.

— Dar steaua n-o să aștepte până la sosirea ei, observă Damian.

Robert nu răspunse.

— O să explodeze mai repede, reluă pilotul.

— Sigur că o să explodeze ! strigă Robert. Oricum, tot o să explodeze. Și chiar dacă Miron ar afla ceva... Poate că nici noi n-o să ajungem unde trebuie. Recunoaște că se poate întâmpla orice ! La ce bun atunci ? De ce i-am ținut pe toți aici dacă...

Robert se înecă și începu să tușească scurt, scuturând din cap. Când se liniști, rămase iar tăcut o vreme și abia apoi își ridică privirile spre Damian.

— Așa era, spuse. Acum du-te dincolo. Spune-le ce știi, dar fără să-i sperii. Am nevoie de ajutorul tău.

Damian ezita încă să plece.

— Hai, du-te odată ! strigă Robert nervos, ridicându-se. Voi încerca să iau legătura cu Prima.

— Vreau să vorbesc eu cu Miron, ceru pilotul.

— Nu, lasă-mă singur.

— Mi-ai promis, insistă Damian.

— Dar atunci nu știai aproape nimic. Acum știi. Și ai altceva de făcut Nu înțelegi ? izbucni din nou Robert. Nu înțelegi că mi-e greu să le spun că... Așa cum sunt, *așa cum sunt nu pot să le vorbesc!*

— Trebuia să-i fi prevenit din timp, îi reproșă pilotul.

Nu trebuia să le ascunzi asta.

— Când o să ajungem acolo, o să-mi dau demisia, zise Robert zâmbind strâmb. Apoi glasul îi sună înfundat, aproape rugător : Damian, ai grijă să nu-i sperii ! Fără panică, înțelegi ? îngrijește mai ales de Alcora. Cum e ea... acum... Să nu se întâmple...

Damian ieși. Dinspre salon se auzeau râsete. Pilotul își aminti că, la plecarea lui, ceilalți ascultaseră muzică. Acum ușa era întredeschisă și pilotul o recunoscuse pe Lia după râsul ei subțire, pe tonuri înalte. Se opri în ușă, ascultând. Octav spunea un banc învechit, se cunoștea că nu mai vizitase de doi ani Planeta. Lia izbucni iarăși în râs. Râdea și Alcora, mai potolit. Octav clipea din ochi, zâmbind plin de încredere.

— Nu făcea deosebire între o constelație și un instrument muzical, preciză el cu totul inutil.

— Dar pe cel cu amfibiile de pe Zorga îl știți ? întrebă pilotul.

— A, Damian ! Uite ai dispărut ? se interesă Alcora.

— Spune-l pe cel cu amfibiile, îl rugă Lia.

Pilotul se așează și începu. Era un banc sec și la sfârșit Damian râse de unul singur.

— Asta e banc sec, protestă Octav.

— Să vă spun unul și mai sec : în câteva zile plecăm de pe Saegria.

Acum râseră toți. Octav îl bătu prietenește pe umăr.

— Asta e banc bun ! exclamă el. Cum să plecăm când programul de cercetări îl vom îndeplini abia peste șapte luni ?

Pilotul se silea să fie vesel și reușea.

— Vorbești serios ? întrebă Alcora bănuitoare.

— Nu cumva vă pare rău ? N-ați stat destul în pustietatea asta ? Înapoi la oameni. La Planetă !

— Eu abia am venit, aminti Lia.

— Totuși e de necrezut! zise Octav, ridicându-se.

— E adevărat. Am vorbit cu Robert. El o să confirme.

— De ce plecăm ? Întrebă Alcora și pilotul simți din vibrația glasului ei că se speriasse.

— Steaua va fi o novă și trebuie să ieșim cât mai repede din sistemul acesta.

— Mai este timp, obiectă Octav. Mai este timp.

— Da, *mai este* ! Și de ce să așteptăm ultimul moment ?

O vreme nu mai vorbi nimeni. Apoi se auzi întrebarea tremurată a Alcorei :

— Și Miron ? El de ce nu vine ? De ce n-a venit până acum ?

— Fii liniștită, zise calm pilotul. Va fi aici în scurtă vreme. Nu plecăm fără el, cum de poți să te gândești că...

— Nu m-am gândit. Numai că el, acolo, lângă stea...

— Deci e ceva serios, se convinse Octav. Totuși. Robert ar fi putut să ne întrebe și pe noi. Mai avem de lucru pe Saegria!

— Nu-l învinui pe Robert. E bine așa, spuse pilotul.

— Aș vrea să-l văd pe Miron, ceru Alcora.

Șeful stației intră în salon tulburat.

— Nu pot să iau legătura cu el. Nu răspunde.

Femeia păli. Palmele i se crispară pe brațele fotoliului.

— Probabil că undele deviază, presupuse Damian și se îngrijoră.

Plecă spre sala de comandă și Robert îl urmă grăbit. Octav se plimba prin salon, nervos, cu mâinile la spate.

Alcora începu să plângă înăbușit, cu fruntea în palme. Lia îi mângâia părul, tânguindu-se :

— Nu trebuie... Nu trebuie... Hai, nu mai plânge că încep și eu...

Apoi se auzi glasul lui Damian, chemând de dincolo. Alergară în sala de comandă tocmai la timp ca să poată surprinde pe ecranul cel mare imaginea lui Miron, cam tulbure și puțin deformată. Dar tot ce mai avea atunci însemnătate era că Miron apăruse acolo și vorbea. Apoi imaginea se șterse. Mai izbucni de două ori, în scurte sclipiri, și nu mai reveni. Oamenii se bucurau, iar manifestările lor aveau ceva zgomotos, exagerat. Octav îl lovi pe Damian în umăr, prietenește, și amândoi își vorbeau tare, aproape strigând. Alcora zâmbea cu lacrimile încă neuscate pe față. Lia o sprijinea de braț și se bucura pentru că-i vedea pe ceilalți bucurându-se. Numai șeful stației lucra febril la masa de comandă, încercând să ia din nou legătura cu nava lui Miron.

— Liniște ! strigă el nervos. Liniște !

Ceilalți se domoliră treptat.

— Ați uitat de stea, le reproșă Robert răsucit spre ei. Ați uitat cu totul de stea !

Bucuria se risipi de pe fețele lor.

— Miron a calculat probabilitățile și a transmis, urmă șeful stației. Are cu el creierul Luc-6. Adâncurile stelei sunt mai frământate ca oricând. Reacțiile se dezlănțuie violent, soarele sângieru se contractă, își adună ultimele energii.

— Crezi cumva că...

— Da. Nu e timp de discuții.

— Trebuie să plecăm, se tângui Lia, nu vreau să mor aici.

— Robert! strigă Alcora privindu-l speriată.

Omul rămase nemișcat, întors cu spatele.

— Robert, ce-o să se întâmple cu... El e acolo, lângă stea.

— Nu știu, ezită șeful stației, tulburat. Ne va ajunge pe drum.

— Plecăm ? Plecăm fără el ?

Vocea femeii vibrase înalt și disperat.

— Robert, ești un monstru ! izbucni ea din nou. Nu plec de aici fără el.

— Taci ! strigă bărbatul, întorcându-se, și Alcora se ghemui sub privirea lui întunecată. Taci ! Miron e în drum spre noi, o să-l întâlnim în spațiu, nu aici. Aici nu putem rămâne, înțelegi ? Nu putem rămâne !

Tăcu brusc, apoi urmă pe un ton coborât:

— Nu putem rămâne cinci oameni aici.

— Nu mai e nimic de făcut, observă Damian întristat.

— Eu n-o să plec, spuse femeia cu dușmănie. Să mă lăsați pe Saegria. Nu plec cu voi.

— Încetează ! strigă șeful stației înecându-se de furie. Nu-ți dai seama ? Miron nu va mai putea coborî pe planetă.

Alcora își aplecă fruntea și se clătină.

— I s-a făcut rău, țipă Lia. Ajutați-o !

O sprijiniră până în salon. O așezară într-un fotoliu.

— Odihnește-te aici, zise Damian. Lia va avea grijă de tine.

Alcora își reveni.

— Unde sunt ceilalți ? Unde sunt bărbatii ? întrebi abia auzit, văzând-o alături numai pe Lia cu o față foarte speriată.

— S-au dus. Împachetează materialele și le transportă

în navă, spuse Lia tremurat, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. Stai liniștită, nu te mișca de loc, nu te mișca...

Alcora nu mai întrebă nimic. Tancheta huruia afară, gonind între clădirile stației și cosmodrom. Femeia o urmărea după cum zgomotul scădea sau creștea în intensitate. Se simți frântă de oboseală. Își cuprinse fața în palme și stătu o vreme așa, fără să se mai gândească.

— Să nu-ți aduc ceva ? întrebă Lia. Să nu-ți aduc apă ?

Alcora refuză tăcută, clătinând din cap. Apoi tresări. „Unde pleacă ? Unde pleacă toți ?” Și se gândi la Miron. Încercă să-și imagineze unde era el atunci și ce făcea, dar nu reuși.

— Mi-e teamă pentru ei, zise cu gravitate.

— Ne va ajunge din urmă, vorbi Lia îndurerată. Trebuie să ne ajungă, trebuie...

— Nu. Pentru copil mi-e teamă, spuse Alcora.

Apoi se liniști. Își roti dezorientată privirea împrejur. Văzu pe perete tabloul lui Octav, cu cei doi oameni înconjurați de ierburi verzi, fosforescente. Simți că pictura aceea nu trebuia lăsată acolo, pentru că era lucrată de Octav, iar după graba plecării nu se putea ști dacă se vor mai întoarce cândva pe Saegria.

— Să nu lăsați pictura asta aici, spuse, apoi se tângui : De ce ? De ce toate astea ? Și ce ne mai așteaptă ? Oh, ce ne mai așteaptă ?

Tancheta făcu ultimul drum pe întuneric. Soarele roșiatic coborâse sub orizont și noaptea îi înlocui lumina cețoasă. Octav și Robert descărcară, trecând grăbiți, lăzile metalice prin trapa astronavei, apoi intrară în ecluză și

trapa se închise după ei, despărțindu-i pentru totdeauna de lumea înghețată a Saegriei. Interiorul navei arăta jalnic. Obiectele zăceau aruncate pe jos, de-a lungul coridoarelor, în camerele echipajului, până și în cabina de comandă.

— Repede ! Toată lumea sub câmpurile protectoare ! strigă Robert. Alcora, unde e Alcora ?

Femeia era în camera ei. Se trântise pe pat, cuprinzându-și pântecul cu mâinile.

— Du-te în salon, o rugă Robert, înmuindu-și glasul. Trebuie să te duci. O să vină și el, o să ne ajungă din urmă.

— Robert, mi-e teamă pentru copil, gemu femeia.

— Nu va fi prea greu, o încuraja el.

— Mi-e teamă...

Îi ajută, sprijinind-o. În salon femeia se lăsă fără puteri într-un fotoliu. Robert coborî deasupra ei clopotul străveziu și declanșă câmpurile de protecție. Apoi alergă în cabina pilotului, unde Damian se instalase în fața tabloului de comandă, și privea construcțiile stației, pe ecran, în infraroșu. Nu departe trebuia să fie și nava cu care venise pe Saegria.

— Păcat de toate acestea! zise el fără să se întoarcă.

Robert privi conturul stației și simți o durere surdă în piept. „E ultima dată, îl împunse un gând, ultima dată când mai văd stația asta.” Apoi scutură din cap, revenindu-și : nu mai era timp și pentru regrete.

— Am încredere în tine, Damian ! vorbi el înăbușit. Ridică nava cu accelerația minimă. Alcora nu trebuie... Alcora nu trebuie să piardă copilul, înțelegi...

Damian încuviință din cap și se concentra numai asupra tabloului de comandă. Astronava se zgudui, apoi începu să urce în cerul negru, dungându-l.

Planeta rămânea departe, pe ecran, înconjurată de un nimb purpuriu. Damian căută apoi steaua. O găsi și scoase un strigăt înăbușit, de surprindere, fiindcă steaua avea discul deformat, turtit parcă de niște pumni gigantici, iar pe el alergau pete întunecate. Pilotul privea steaua, tăcut. O vedeau și ceilalți astronauți. Ieșiseră de sub clopotele străvezii și se adunară fără zgomot în spatele lui. Pilotul căuta nava lui Miron. O găsi târziu, cu locatarul : gonea prin Cosmos ca un punct neînsemnat, mai departe de stea, mai departe. Și deodată soarele sângieru fulgeră scurt, se umflă și crăpă, aruncând în spații brațe uriașe, de foc, apoi totul se transformă într-un nor alb-roșiatic care creștea pe ecran, luminos, răspândindu-se prin noaptea interstelară. Damian accelerează, dar norul creștea mereu, amenințător, ca un vârtej de foc și de moarte. Trecu un timp și pilotul accelerează iar, apoi căută nava lui Miron, care se zbătea în fața vârtejului incandescent. Și atunci Alcora izbucni într-un plâns nervos, iar ceilalți tresăriră parcă speriați că se rupsese tăcerea aceea adâncă, apăsătoare, întretăiată de respirații. Lia o înlănțui pe Alcora cu brațele, îi vorbi în șoaptă, s-o liniștească, dar femeia scutură din cap, îndărătnică, și spuse printre sughițuri :

— Lasă-mă... nu acum... acum lasă-mă...

CUPRINS :

alcora.....	3
dincolo de ploaie.....	22
întâlnire cu meduza.....	35
întoarcerea navei.....	65
exilatul.....	68
desprinderea de stea.....	119

Redactor responsabil : HERTA SPUHN

Tehnoredactor : ȘTEFANIA MIHAI

Dat la cules 12.08.1966. Bun de tipar 25.11.1966.

Apărut 1966. Comanda nr. 7239. Tiraj 20.140.

Hârtie ziar sul de 50 g/m², 700X1000/32.

Coli editoriale 6,21 Coli de tipar 4,5 A.T. 10 210. C.Z.
pentru bibliotecile mici 8R—96.

Tiparul executat sub comanda nr. 80.514 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”. Piața
Scânteii nr. 1. București —
Republica Socialista România

..... Făptura asta e unică, e o minune!

— Nu seamănă cu o meduză obișnuită?

— Nu. Adică seamănă, recunosc Talnais. Are un corp lătit și semitransparent, dar luminat parcă dinăuntru... Uneori alunecă pe ea inele palide, iar marginile vâlului i se leagănă ca într-un dans aerian, și în asemenea momente mă gîndesc întotdeauna la un fel de muzică materializată vizual. Cîteodată nu-mi vine să cred că planeta asta primejdioasă a putut naște asemenea ființă suplă și elegantă."

